Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 18. szám.

1957. június 20.

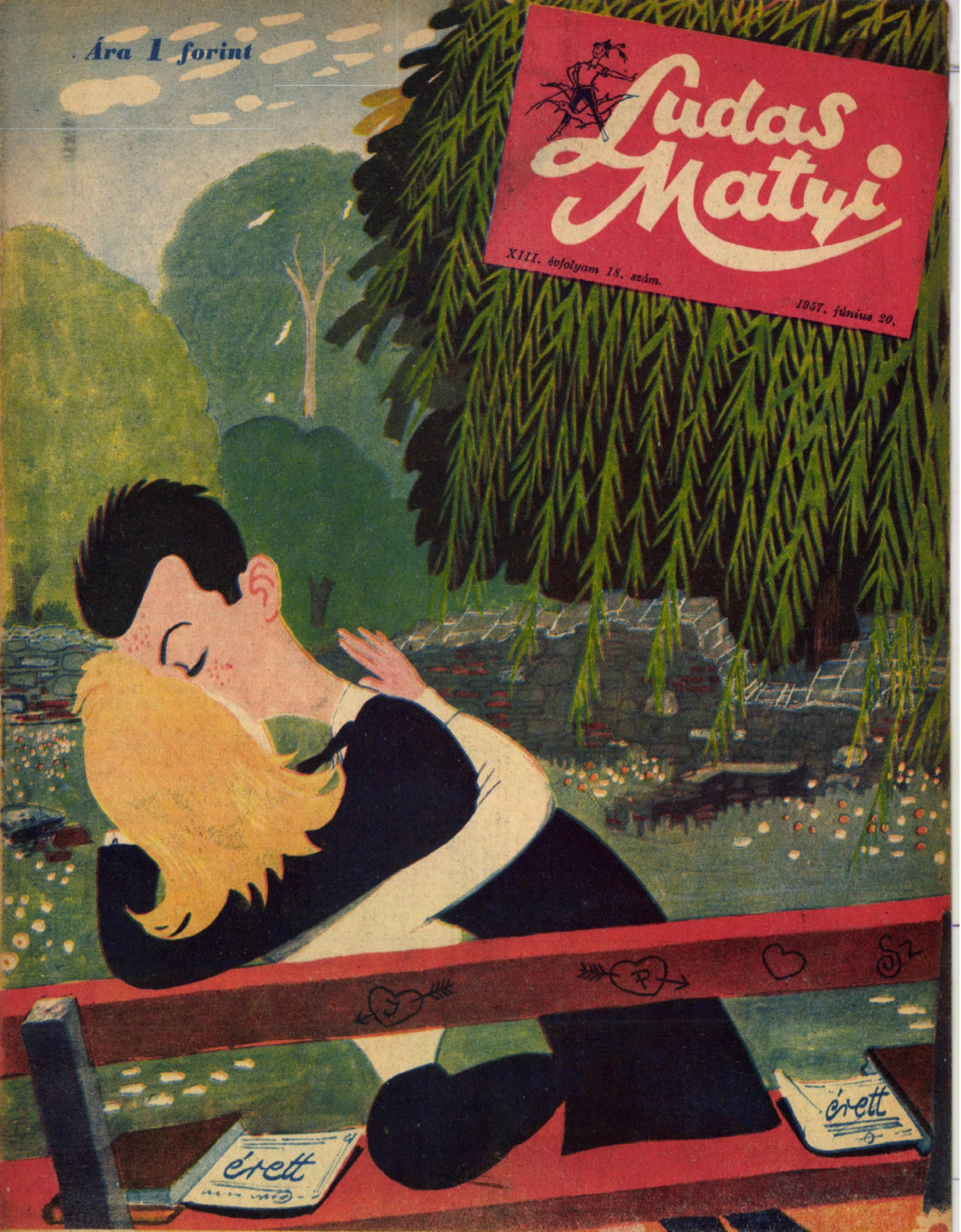
érett
érett
P
Sz

Érettségi találkozó a Margitszigeten

Szür-Szabó József rajza

Az atomkor gyermeke

Kaján Tibor rajza

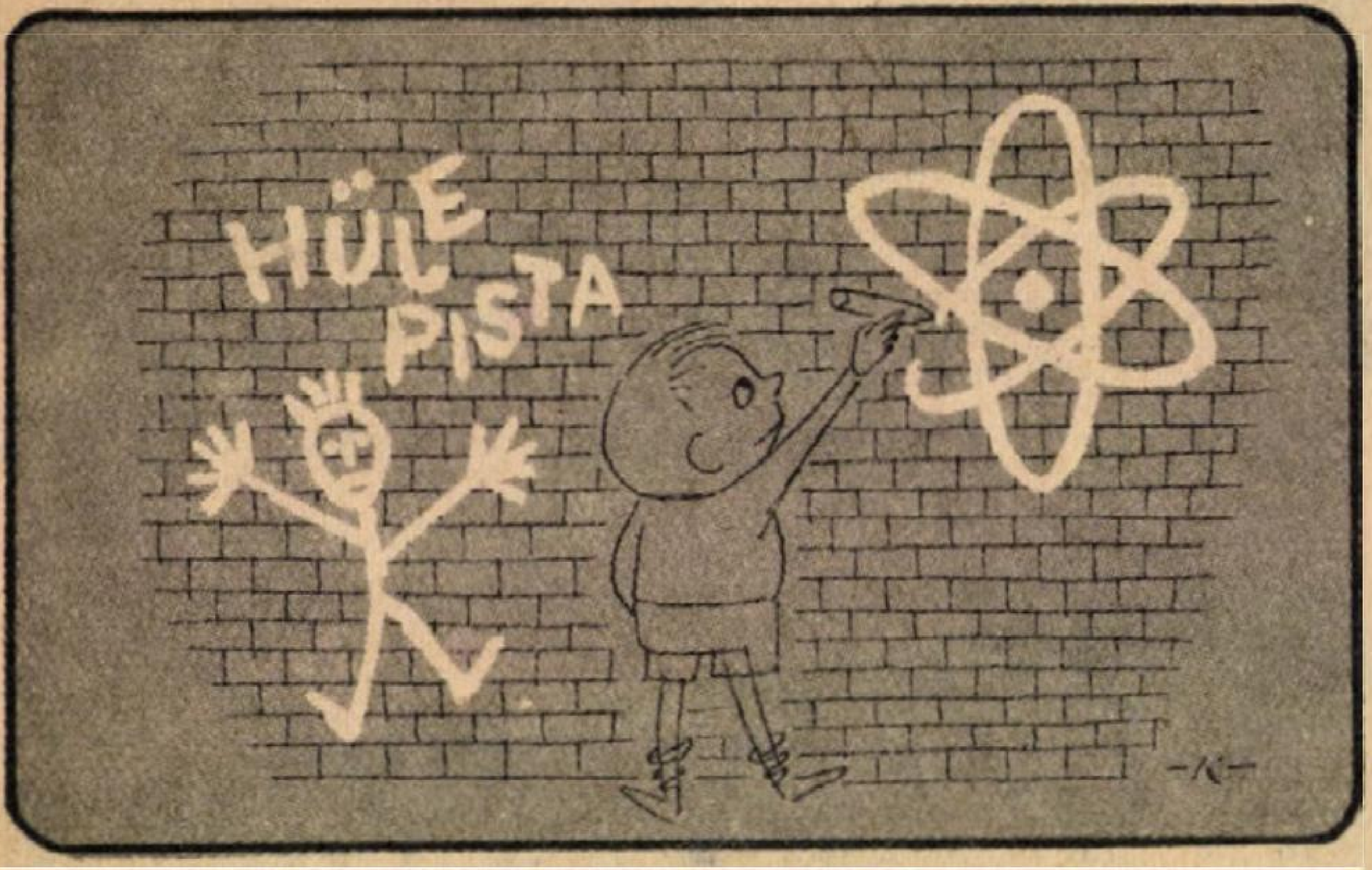

Új dolog!

Sándor Károly rajza

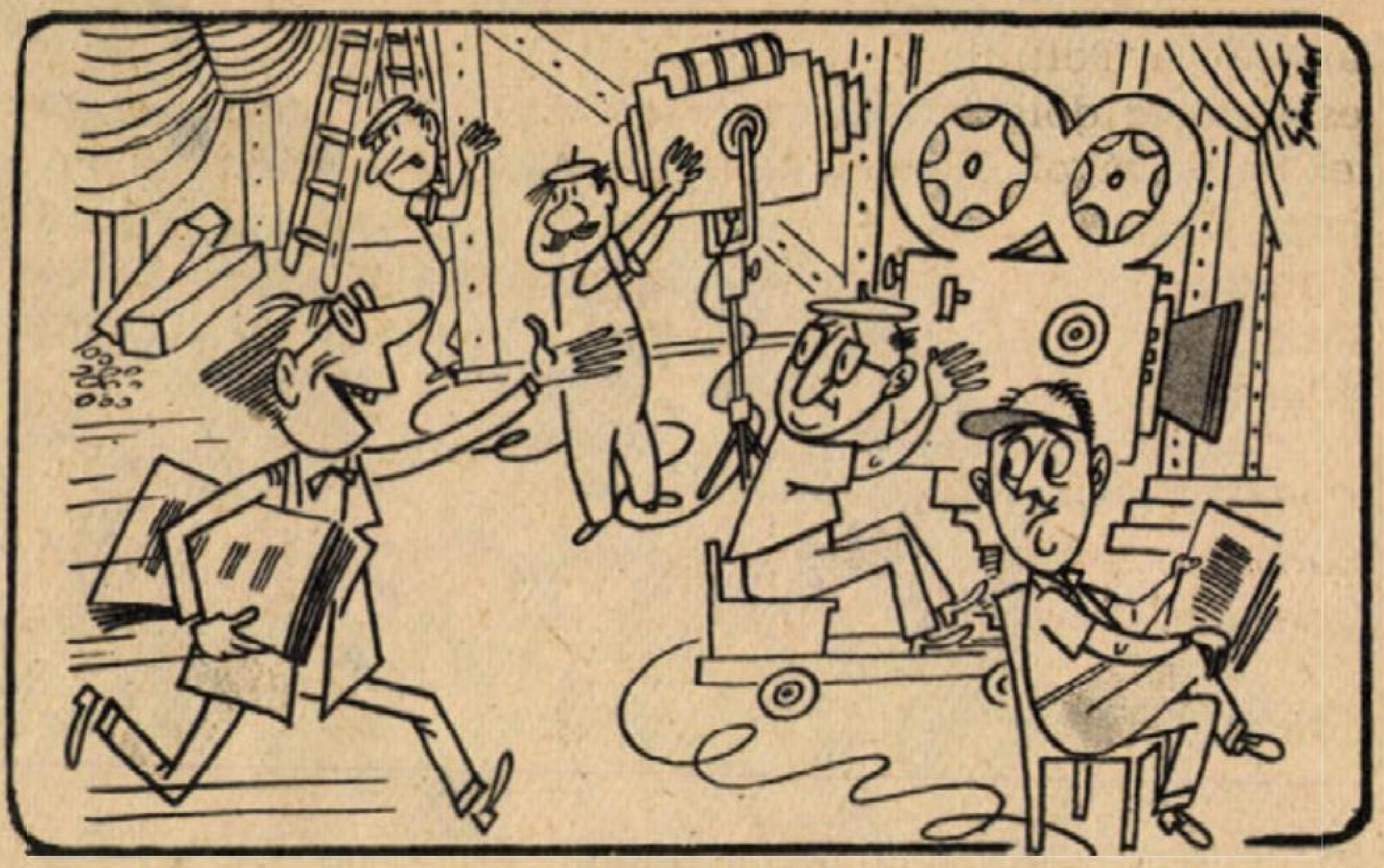

— Valami újszerűt hoztam! Most már ne a fiatalok, hanem a középkorúak problémáiról csináljunk filmet!

PROFI VAGY AMATŐR?

Tasznyik II., a Budapest FC kitűnő jobbösszekötője, unottan tolta el maga elől a tejszínes banánparfé romjait őrző tányért. Úgy érezte, túl sokat evett vacsorára. Becsengette főlovászát, aki tapintatosan eltakarította a vacsora maradványait. Tasznyik fásult mozdulattal kinyitotta 17 lámpás rádióját, kigombolta 17 gombos zakóját és fáradtan ledőlt XVII. Lajos stílusú rekamiéjára. Elővette vízjeles, domborműnyomásos sportlapját és átfutotta a „profi vagy amatőr?" kérdést feszegető cikket. Azután elálmosodott. Arra ébredt, hogy perlon ébresztőórája cseng. — Persze — jutott az eszébe — ma van a fizetés napja, be kell mennem munkahelyemre.

Csengetésére senki nem mutatkozott, a villa teljesen kihaltnak látszott. A főkomornyik elcsavaroghatott valahová, a majorsági másodfelügyelő a csengő hallótávolságán kívül lehetett, de még egy harmadinas sem volt a láthatáron. Tasznyik legyintett, majd felöltözködött és lesietett. Kocsija — Hátsó-Németországban vásárolt önindítós csodagép — eltűnt villája elől. — Biztos a javítóba vitték — gondolta, majd felugrott egy villamosra. Kicsit lökdösték, kicsit szorongatták, az átszállásnál várnia kellett, úgy hogy volt már tíz óra, mire beért a hivatalba.

Itt újabb meglepetés érte. A fizetését nem hozták rögtön bársonypárnára terítve, mint máskor, helyette bejött Kardos, névleges osztályvezetője, és ráripakodott:

— Mi az, Tasznyik kartárs, tíz órára járunk be?! Majd fegyelmi elé állíttatom! Addig is, itt a munkája! — és odalökött elé egy halom iratot.

Tasznyik csak szédült. A Kardos így beszél vele, a Kardos, aki három hete könnyekkel a szemében kérte meg, hogy beteg unokahúga részére hozzon Felső-Dániából gyógy-alsószoknyát. És munkát adni neki?! Úgy látszik, valami, egyelőre még tisztázatlan félreértés folytán neki itt ma a fizetés felvétele helyett dolgoznia kell.

Délben már sajgott a háta a sok munkától, amikor odalépett hozzá egyik kollégája, a kis Szenes, a könyvelésből. Valami csomagot szorongatott a kezében.

— Nem érdekelne perlon férfi bokafix? — kérdezte és kibontotta a csomagot. — Egy százas párja!

Tasznyik jól tudta, hogy Bécsben hat schilling az ára.

— Ha drágálod, majd más veszi meg! — fölényeskedett a kis Szenes. — Hja, barátom, azt meg kell fizetni, ha valaki külföldre járhat! Mostanában csak magamfajta kettőskönyvelő jut el világot látni, ezt a zoknit is a Fidzsi sziget—Borneo—Vera Cruz körutam során vásároltam, ahová a könyvelési módszerek jobb elsajátítására küldtek ki.

Alig várta, hogy délután legyen, Tasznyik rohant ki a pályára. Éppen vetkőzni akart az öltözőben, amikor az intézője útját állta.

— Hohó, barátocskám, előbb vegyen magának szerelést, mezt, cipőt, mindent, ami kell, csak azután játszhat majd nálunk! És az edző azt üzeni, ha kétkapura akarnak játszani, adjanak össze pénzt labdára is!

— — — — — — — — — — — —

...Arra ébredt, hogy másodétekfogója tapintatos köhögéssel ébresztgeti. Hirtelen felült rekamiéján. Körülnézett. A szobában tökéletes rend uralkodott. Minden a helyén volt, a Lajos Fülöp korabeli zeneszekrény, rokokó frizsider, Ulászló-stílusú légycsapója. Csupán egy valami volt rendetlen, a szőnyegre lecsúszott újság, kinyitva annál a cikknél, hogy „profi vagy amatőr?"

A hetedkomornyikja lépett be.

— Fenség — szólt ünnepélyesen, — másodika van! Ne tessék elfelejteni bemenni a fizetéséért...

Tardos Péter

Irigység

Pusztai Pál rajza

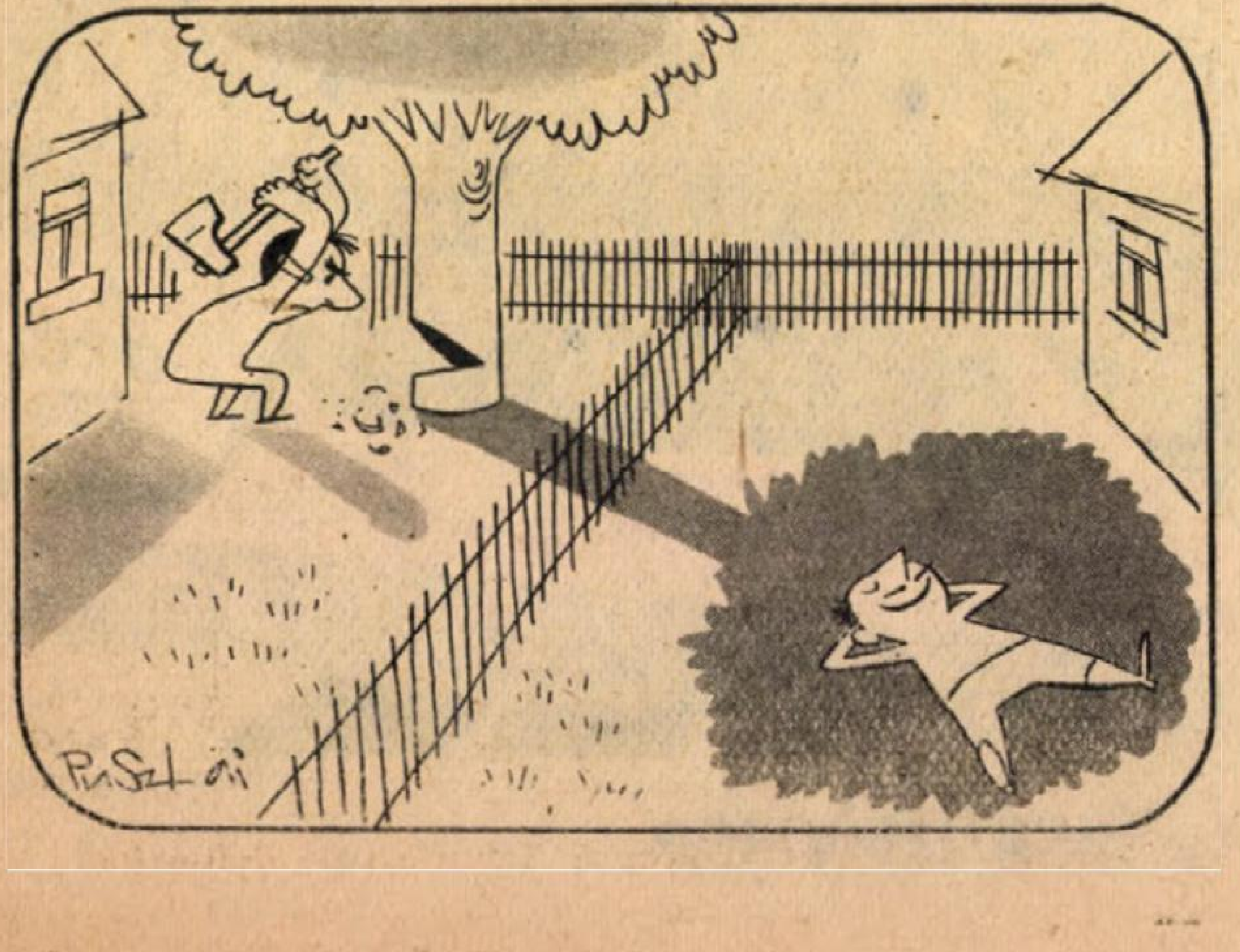

A jószívű epertermesztő

Pogány Sándor rajza

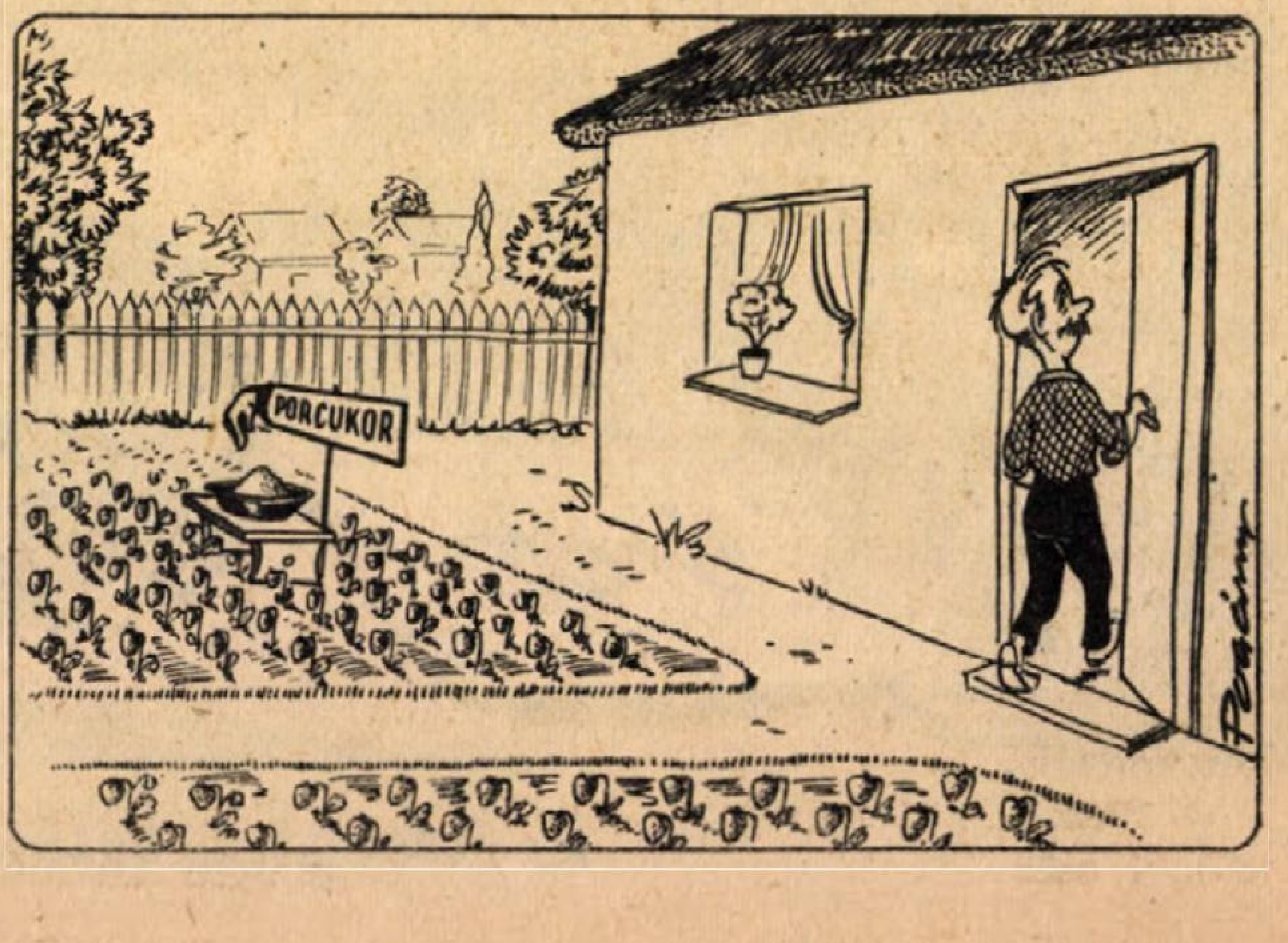

Miért?

Az illető nemrég tért haza, s már el is foglalta régi állását a Tollimpex könyvelőségében, ahol közel húsz esztendeig dolgozott. Tavaly november közepén hagyta el az országot. Három hetet töltött egy ausztriai lágerban. Hogy ezután mi történt vele, azt talán mondja el ő maga, mert köztudomású, hogy a legunalmasabb történetnek is tud némi érdekességet adni az egyéni előadásmód.

— Három hét múlva — mesélte az illető — egy Csendes-óceáni mélytengeri küldöttség érkezett a táborba. A küldöttség vezetője egy vállas, zömök polip volt, a többiek közül még emlékszem két jelentéktelen arcú cápára, egy kissé elhízott sellőre, s egy meglehetősen mogorva kardhalra, aki láthatóan nem volt egészen rendben. Közölték velünk, hogy korlátolt számban befogadnak menekülteket, főleg műszaki értelmiségieket, párttagság nem akadály, az orvosi vizsgálat azonban kötelező, arra ugyanis súlyt helyeznek, hogy az illető ne szenvedjen víziszonyban. Én azonnal jelentkeztem, mert a mélytengeri világ mindig vonzott mint régi akvaristát.

— Mondhatom — folytatta az illető — csodálatos világba kerültem. Képzelje el, a Kruspér utcából a Csendes-óceán kellős közepébe jutni! Hiszen mindig erre vágytam! Utazni, világot, óceánt, tengerfeneket látni! No de ki engedhette meg magának nálunk az ilyesmit? Csak nagyon kevesen, protekciósok! Most aztán előttem is kitárult az új világ. Micsoda medúzák! Látja, ez az, ami nalunk nincs és ebben bizony tanulhatunk a nyugattól! Én már régóta sejtettem ezt, én nem hittem a propagandának. Most aztán a saját szememmel láttam, milyen az igazi medúza. Mikor lesznek nálunk ilyen medúzák? És ki törődik ezzel? Láttam, uram, akkora bálnákat, hogy sírtam, és akkor éreztem át, hogy kis nemzet vagyunk, és hiába védtük évszázadokon keresztül a nyugati civilizációt, nincsenek bálnáink. Lemaradtunk, mert ragaszkodtunk az elavult vármegyei közigazgatáshoz, később pedig szektás hibákba estünk. És micsoda méretek! Gondolja el, a fedett uszoda után a végtelen Csendes-óceán, korallzátonyok, isteni szépségű vízalatti hegyláncok! És emlékeztem, hogy a Palatinus-strandon hányszor vágytam a végtelen vizek után, hányszor sóhajtottam a meleg medencében, hogy nem, ez nem a Csendes-óceán! Mert mesterségesen elzártak minket a Csendes-óceán fenekétől, egyszerű ember nem juthatott el a mélytengerbe, csak azt szajkózták nekünk, hogy megint növekedett az egy főre eső timföld. És mennyivel magasabb annak a víznek a sótartalma, mint amennyit a hivatalos propaganda bevallott! És micsoda tonhalak, szardíniák és polipok! Uram, én egy emberöltőt leéltem a Kruspér utcában, de sohasem láttam delfint, és ott a tenger mélyén napjában húszat is láttam, s csak tátottam a számat, hát ez is van, hát így is lehet élni? Hát nemcsak tükörponty, csuka és keszeg van? Gyöngykagylók nyíltak ki előttem, tátogatták felém gyöngyeiket, én pedig elszorult szívvel gondoltam a mi állami óra- és ékszerüzleteinkben található szegényes hamis ékszereinkre, de hát mit lehet várni az állami szektortól, az a kagyló bezzeg tudja, hogy miért szenved, miért izzad, miért hoz létre üveggyöngyöt. Igen, uram, elég az embernek elmennie a Csendes-óceán mélyére, és már érzi, milyen provinciális és bürokratikus körülmények között élt eddig, azt sem tudta, mi egy tengeri ugorka vagy fizéter. Amikor az egyik reggel elúszott mellettem egy villamos rája, ismeretlenül is megöleltem, nem törődtem az áramütéssel, de szívesen szenvedtem, mert az új világ élménye mindenért kárpótolt, kitárult előttem egy soha, soha nem látott tündérbirodalom.

— De hát akkor miért jött haza? — kérdeztem csodálkozva.

— Nem kaptam levegőt — válaszolt az illető egy kis szünet után.

Feleki László

Áruházak bemutatója a Dunán

Sándor Károly rajza

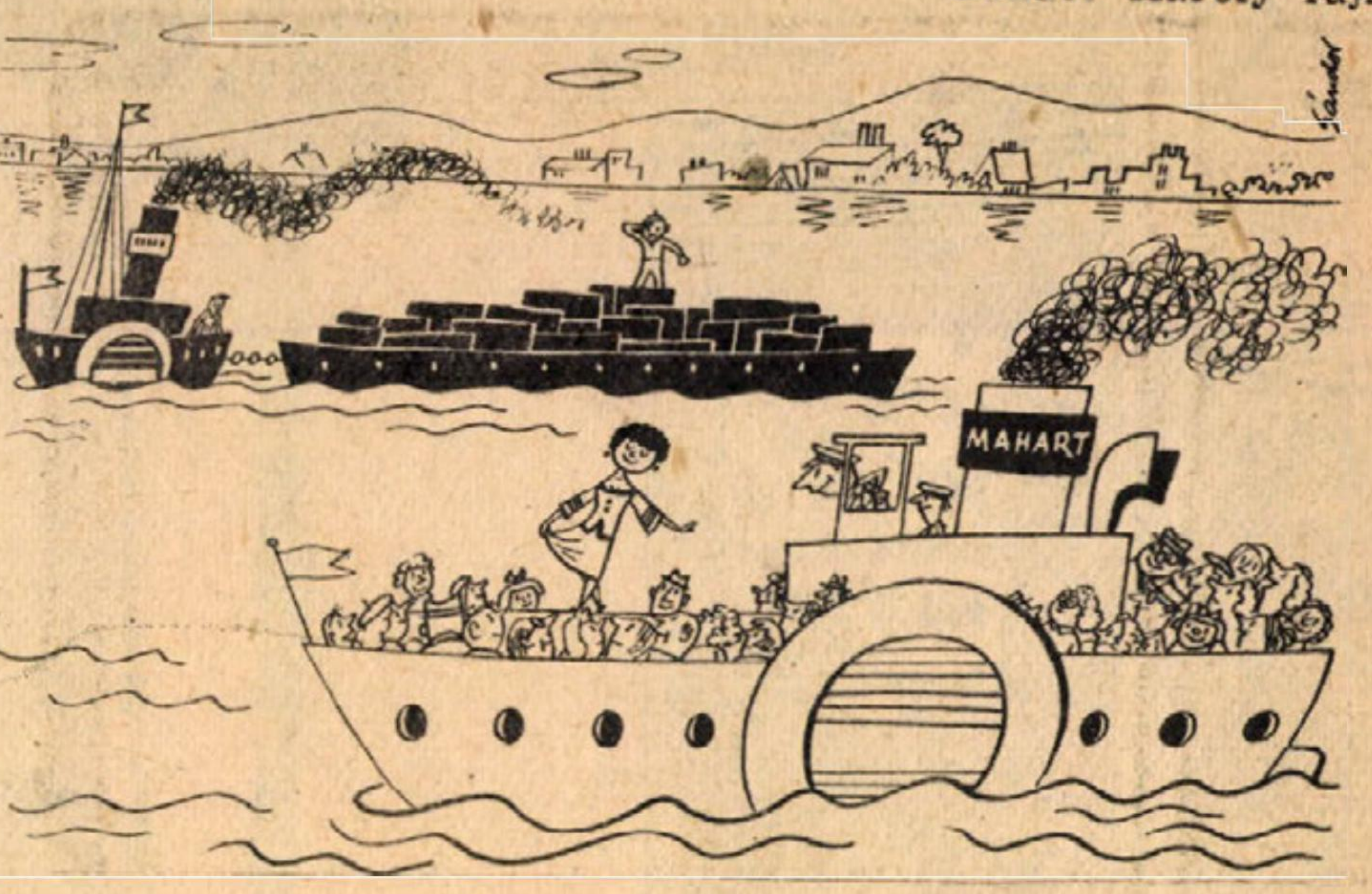

Délutáni ruha, uszállyal.

Előadás után

Szegő Gizi rajza

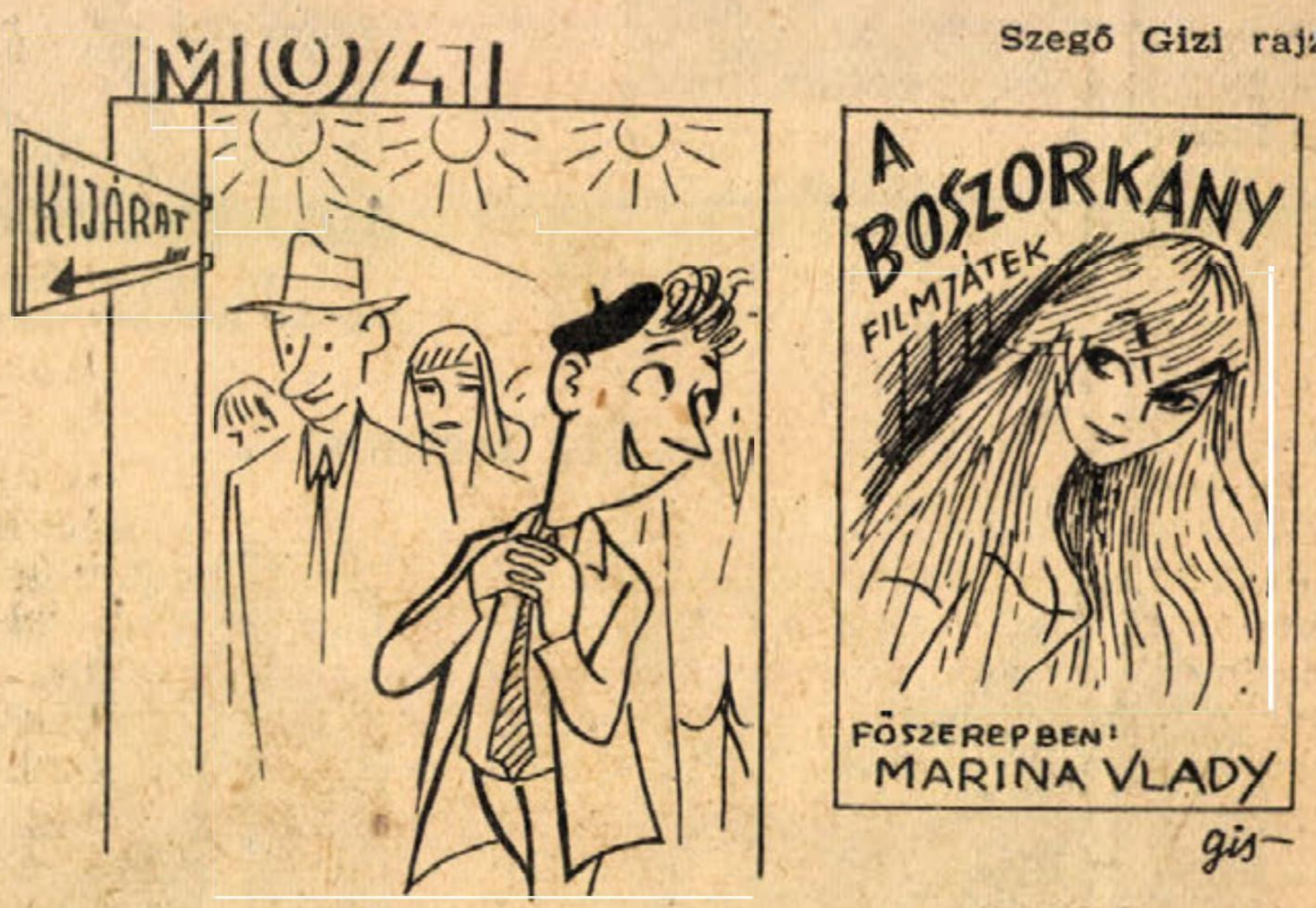

— Ez a boszorkány álmomban is jöjjön elő...

Ésszerű megoldás

Schwott Lajos rajza

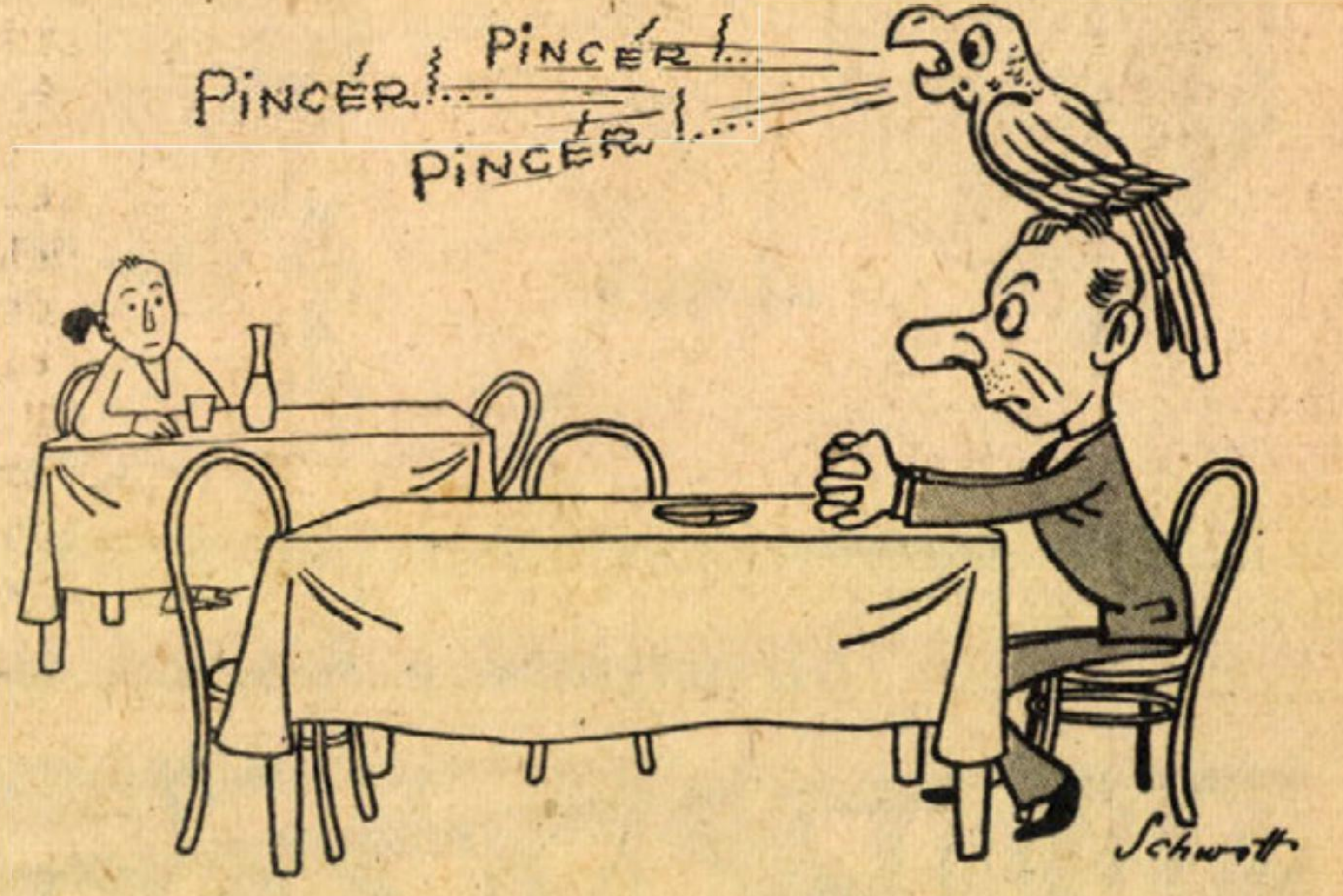
PINCÉR!...
PINCÉR!...
PINCÉR!...
Schwott

Nagyzolás

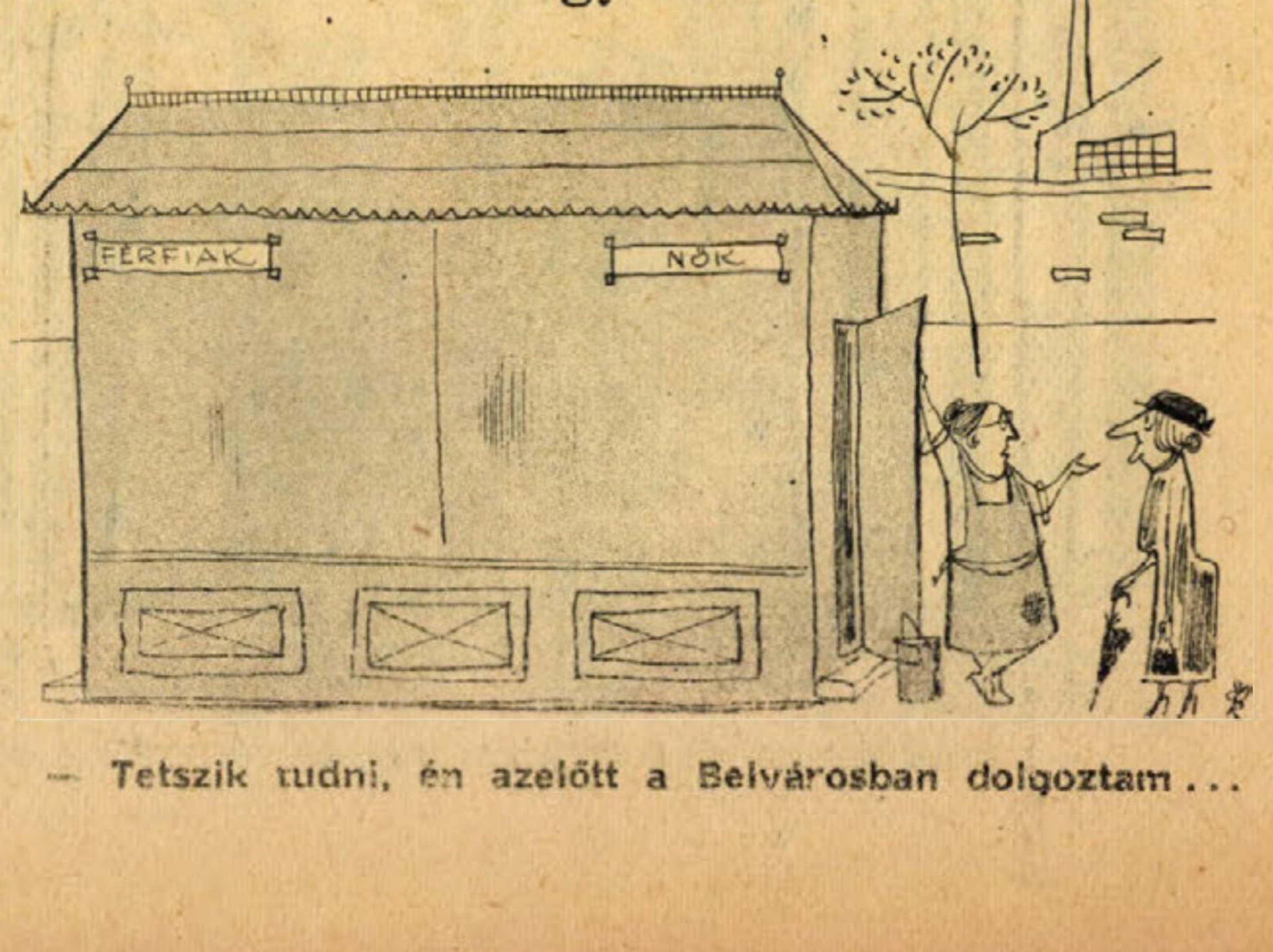

— Tetszik tudni, én azelőtt a Belvárosban dolgoztam...

Az idegenforgalomra való tekintettel

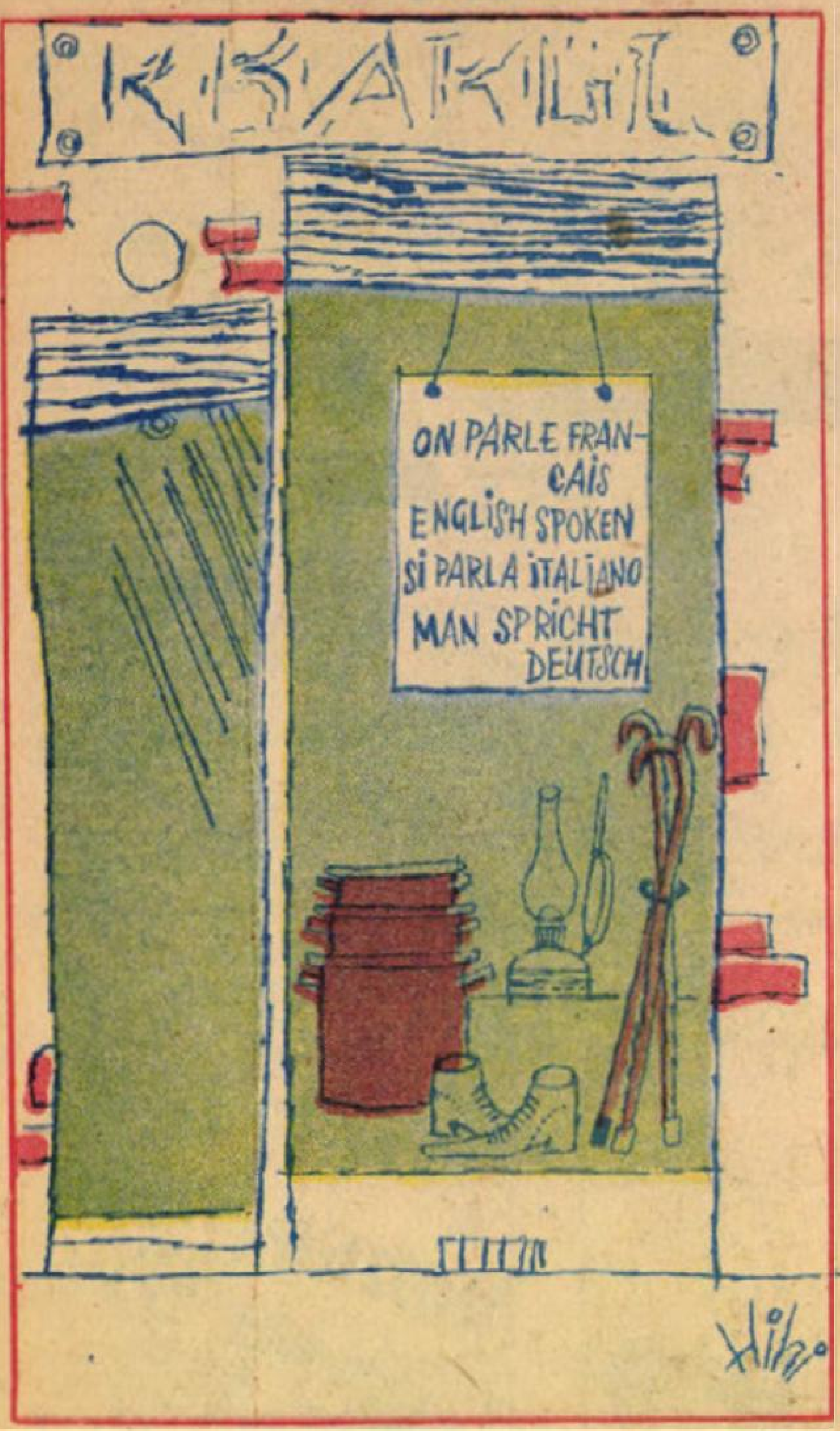

A szakember

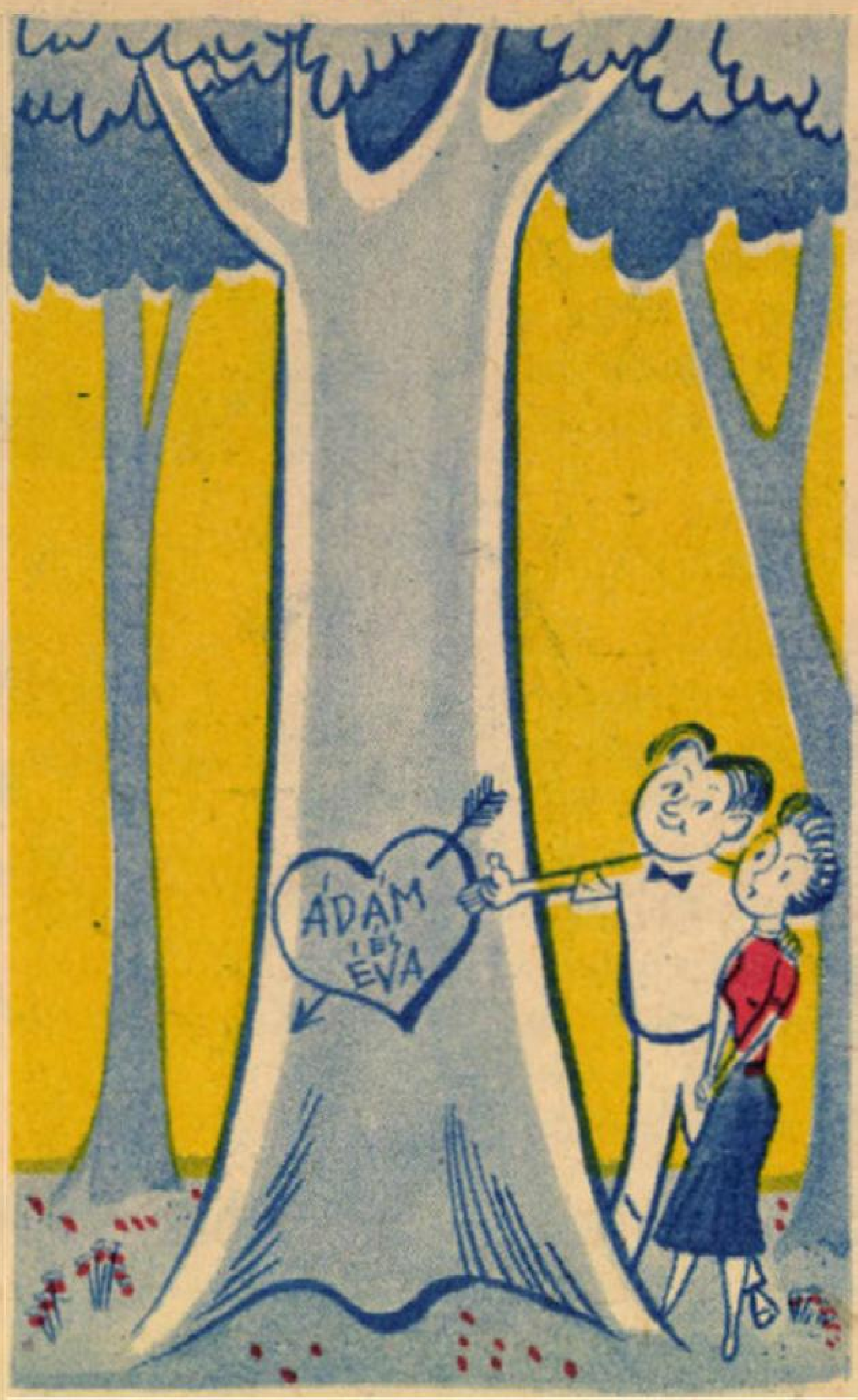

— És látja, Mancika, ez a fa még a bibliai időkből származik!

Sic transit…

Szűr-Szabó József rajza

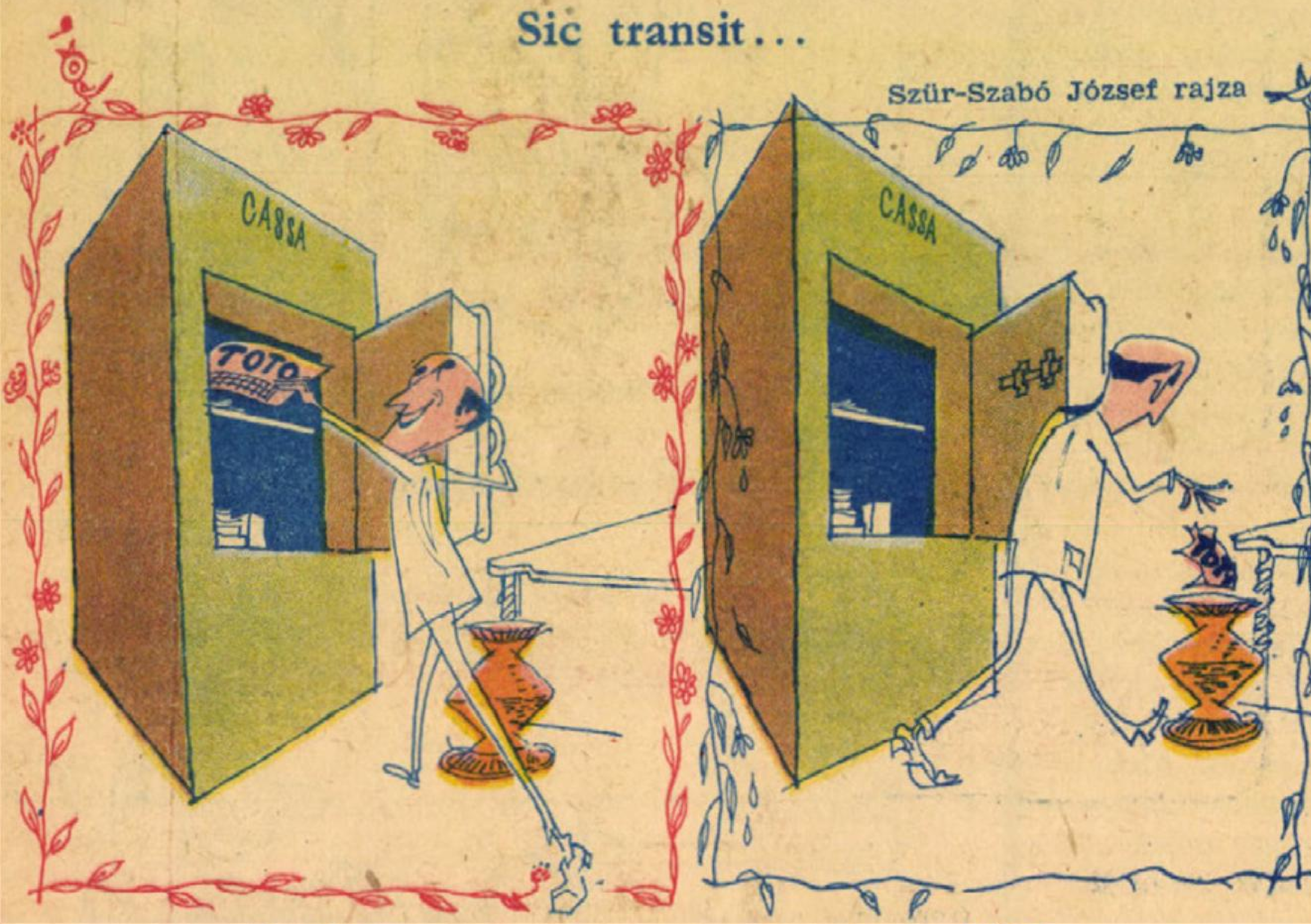

Szombaton

Hétfőn

Állványerdő a Rákóczi úton

Gerő Sándor rajza

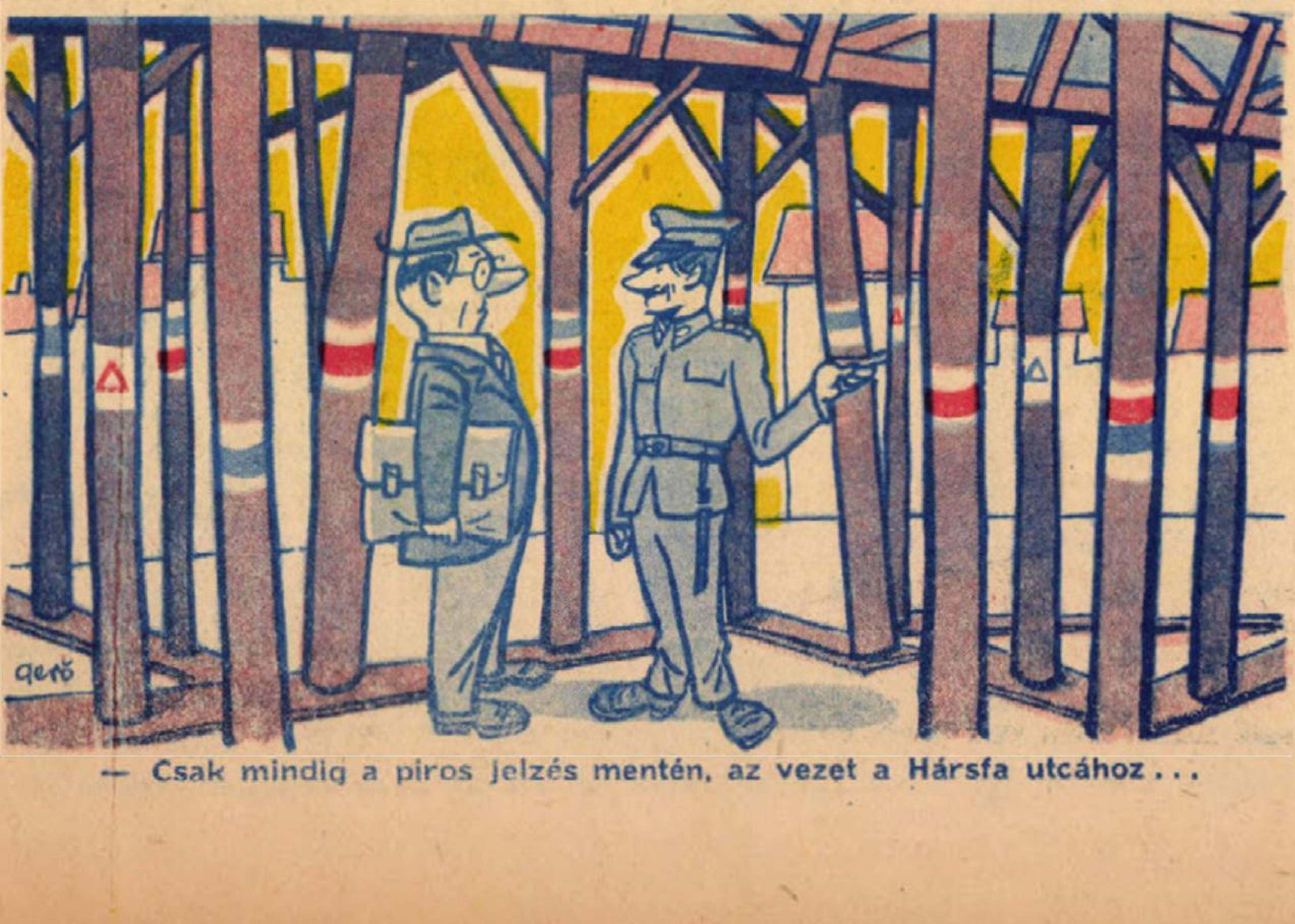

— Csak mindig a piros jelzés mentén, az vezet a Hársfa utcához…

Ne tűrje, Erzsike!

Én a Nők Lapjának hűséges olvasója vagyok, s mindig elolvasom, mit írnak a nők a nőknek a nőkről, de amikor annak a cudar Mariska néninek a levelét megpillantom szegény Erzsi-húgához, agyamba tolul a vér, ökölbe szorul a kezem, s alig tudom könnyeimet visszatartani.

Ez a Mariska néni minden héten ír egy hosszú levelet Erzsikének s ebben folyton arról okosítja fel őt, hogy miként takarítson, miként mosson, vasaljon, hogyan tegye tisztába legfrissebb csecsemőit, milyen módon készítse el a dunsztost és így tovább. Már nem is tudom mióta ír minden héten levelet ez az utálatos Mariska néni, de soha egyetlen jó szava nincs ahhoz a szerencsétlen Erzsikéhez, soha meg nem kérdi: hogy vagy, édes lányom? Mert Mariska nénit az égvilágon semmi más nem érdekli, mint az, hogy Erzsikét egzecíroztassa, hogy látástól vakulásig dolgozzon az a szegény nő s még hozzá úgy, ahogyan azt az a ronda Mariska nénje előírja. De, hogy ez a minősíthetetlen Mariska néni sohasem dicséri Erzsikét, sohasem érdeklődik hogyléte felől, még csak hagyján. Hanem Mariska nénit, ezt a parancsolgató őrmestert tulajdonképpen az sem érdekli, hogy az, amire szerencsétlen húgát noszogatja, hogyan sikerül? Mert Mariska néni, ez az undok némber, ezen a héten kitanítja Erzsikét arról, hogyan csináljon jóízű ciberelepényt percek alatt, de a jövő héten eszébe sem jut megkérdezni: na és mondd Erzsikém, egyáltalán ehető volt az a lepény, amit az én útmutatásaim szerint készítettél? Ebből is látható, hogy ezt a nyomorult Mariska nénit nem is a lepény érdekli igazán, hanem csak macerálni akarja Erzsikét, ki akarja szekírozni a belit nekije, hol ezzel, hol azzal. Erzsike pedig tűr és hallgat, s az az ostoba Mariska néni nem veszi észre, hogy a húga sohasem válaszol még egy kukkot sem. Ha van esze Erzsikének, olvasatlanul dobja el az óberhóhem Mariska néni leveleit. Szerintem azonban ez nem elég. Ha én Erzsike helyébe volnék, nem tévesztene meg az, hogy Mariska néném mindig így kezdi: „Drága húgom, Erzsike!”, hanem felismerném a jóságos néni álarca mögött az égetnivaló boszorkát s a következő sürgönyt küldeném:

„Kedves Mariska néni, hagyjon már békén nekem, mert juszt sem úgy csinálom, ahogy maga mondja. Húga, Erzsi.”

Szóval ezt ajánlom magának kedves Erzsike, s engedje meg, hogy egyben szeretettel üdvözölje magácskát ismeretlen tisztelője:

Tabi László

* * *

Lángeszű ruha-tanácsadó

Gloria Swanson, a régi idők kitűnő filmszínésznője adja az emberiség nagyobb felének (vagyis a nőknek) a következő tanácsot:

— Csak kétféle ruhát szabad vásárolni. Nagyon drágát, amelyet bármikor fel lehet venni, s nagyon olcsót, amelyet bármikor el lehet dobni.

„Önkiszolgáló“ bolt

(Nem kép a jövőből, hanem kép a jelenből)

Réber László rajza

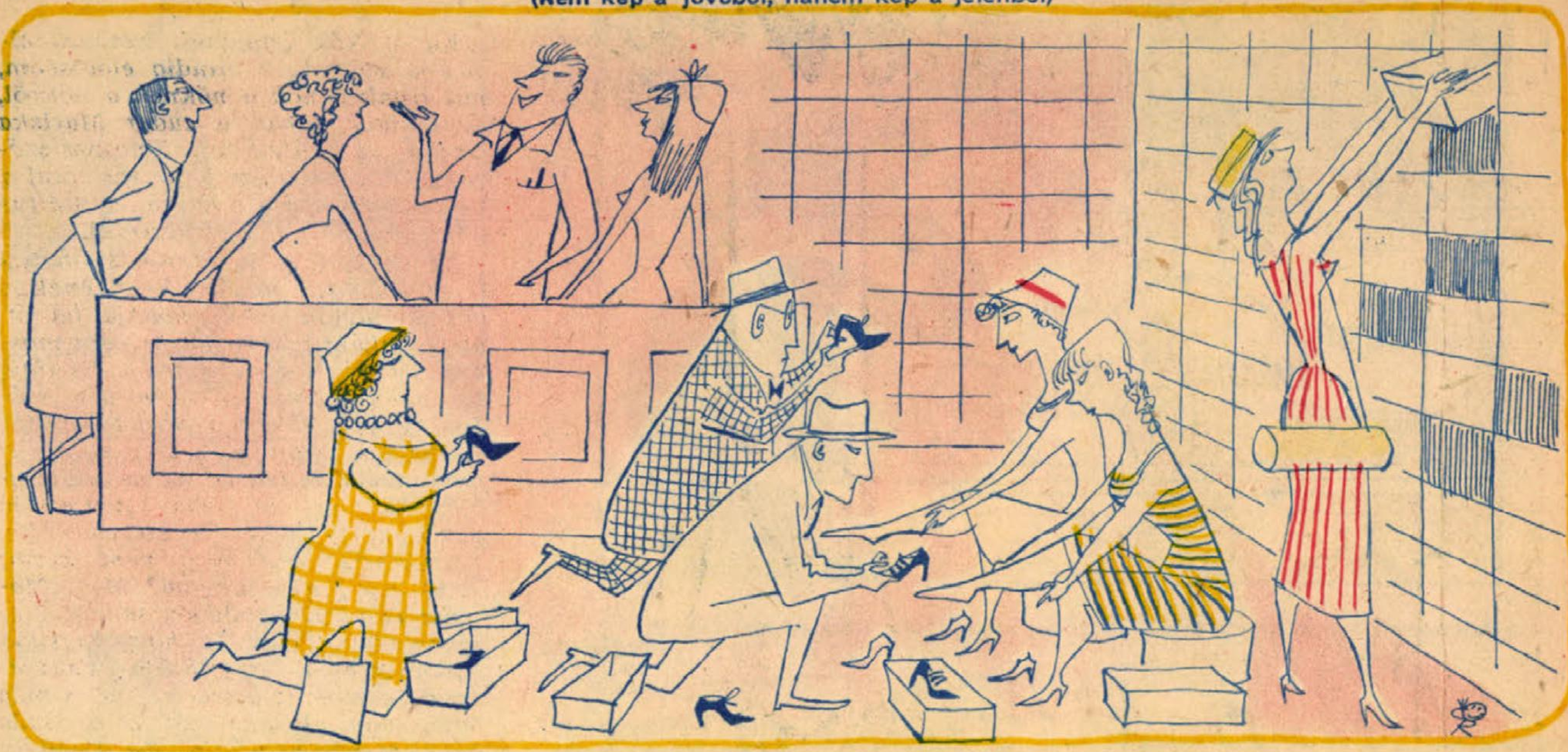

Légiposta a középkorban

Hegedűs István rajza

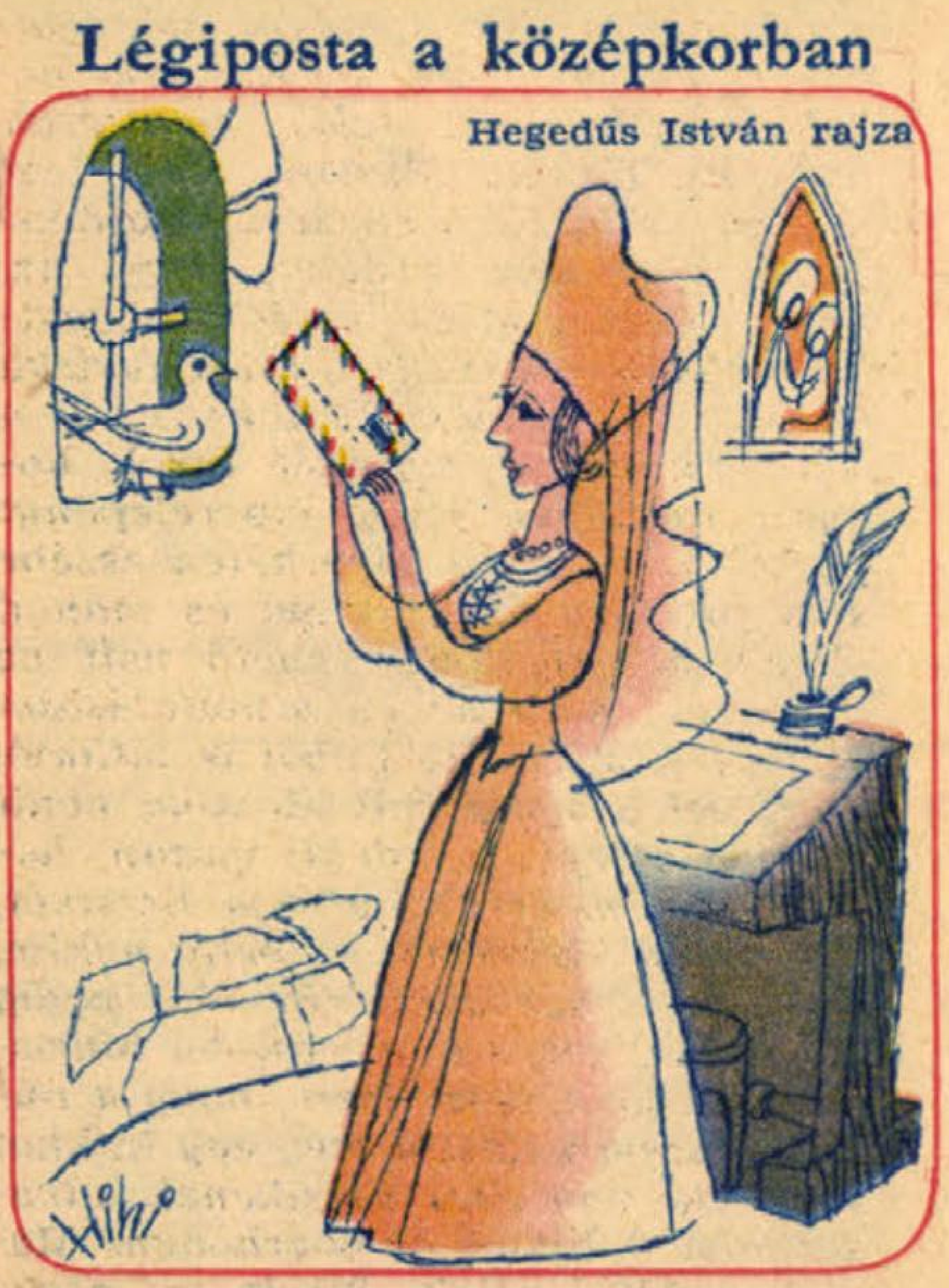

Az öreg halász és a tenger

Szür-Szabó József rajza

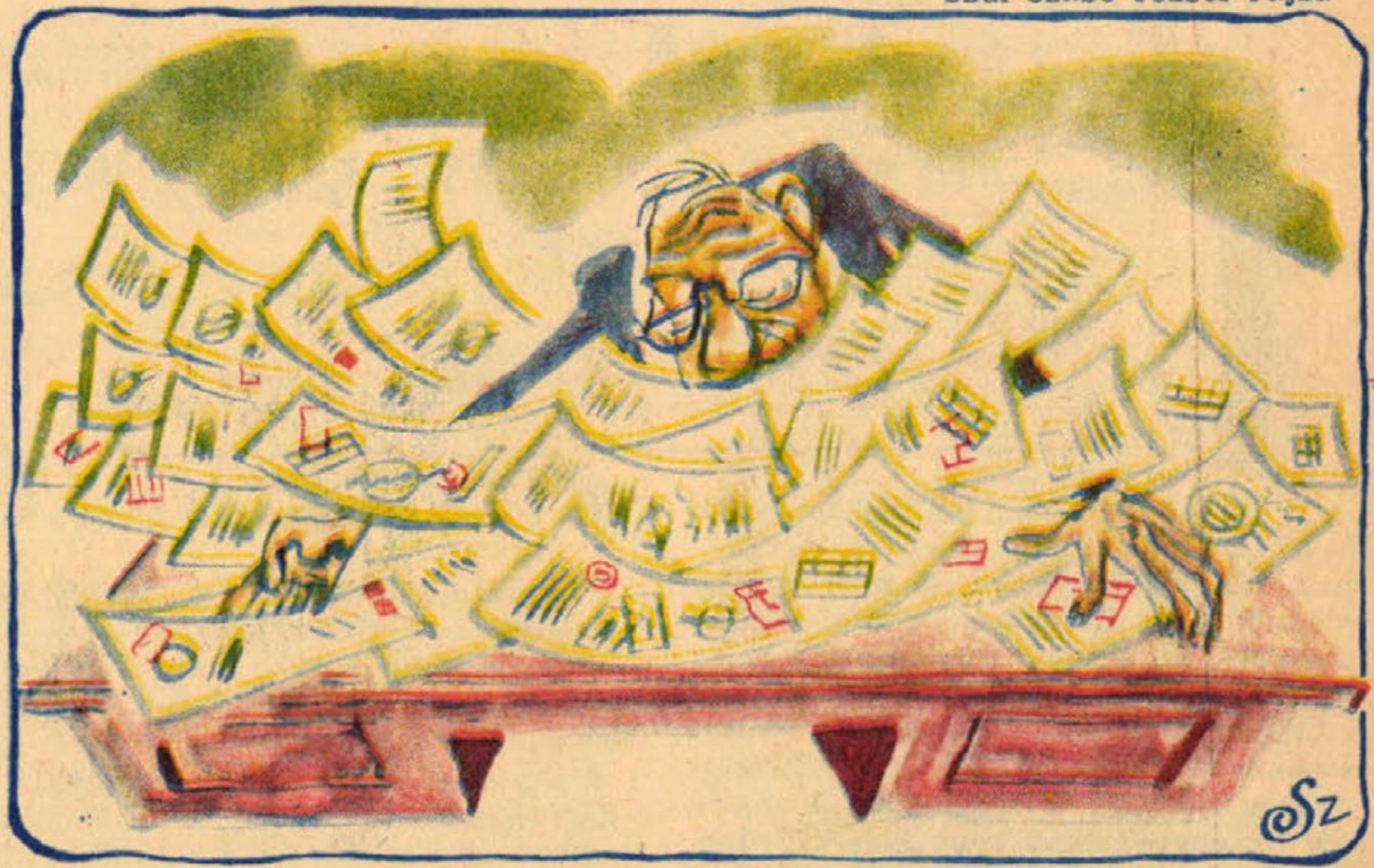

Sok a fiatalkorú részeg

Gerő Sándor rajza

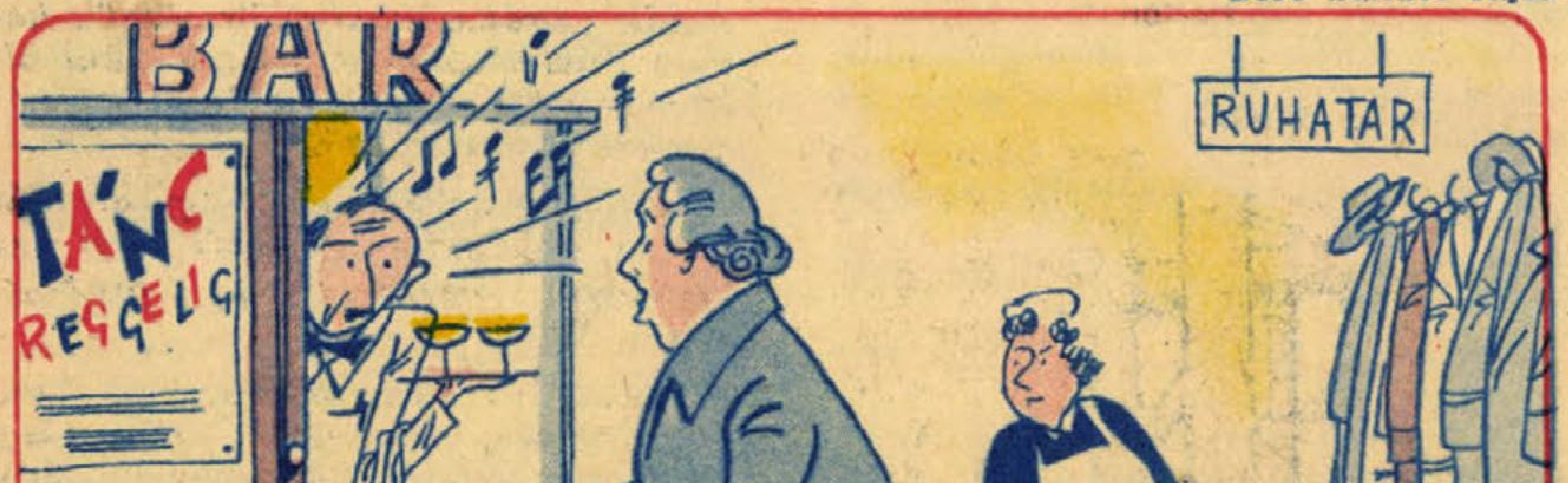
BAR
TÁNC REGGELIG
18 ÉVEN ALULIAKNAK SZESZESITALT NEM SZOLGÁLUNK KI
RUHATAR
gerő

– Szeretném a fiamat hazakísérni ... Tetszik tudni, most volt bárányhimlője ...

Talán...

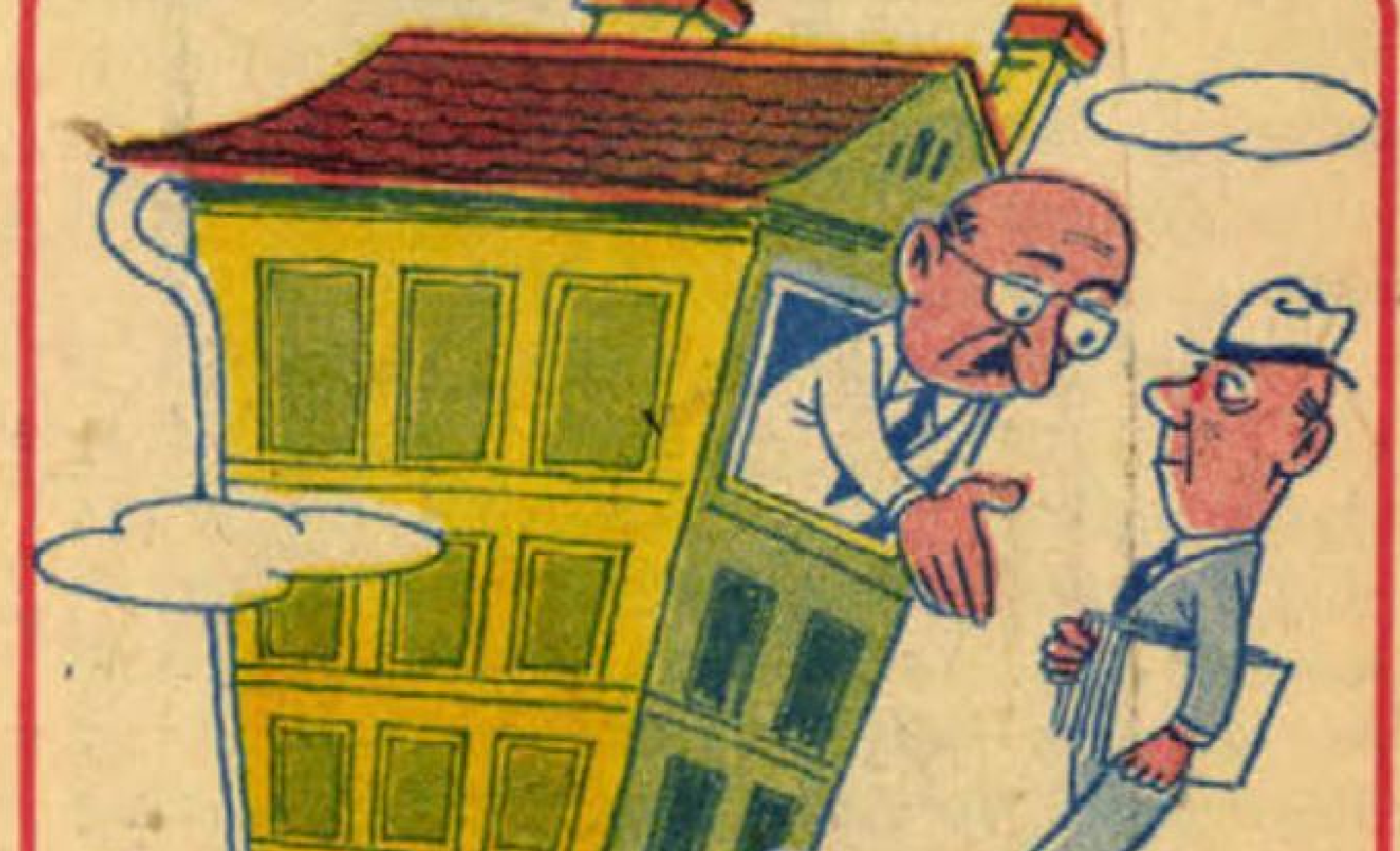
HIVATAL
Schwot

– Na, együtt vannak már a szükséges iratok?!

Vigyázz, kész, rajta!

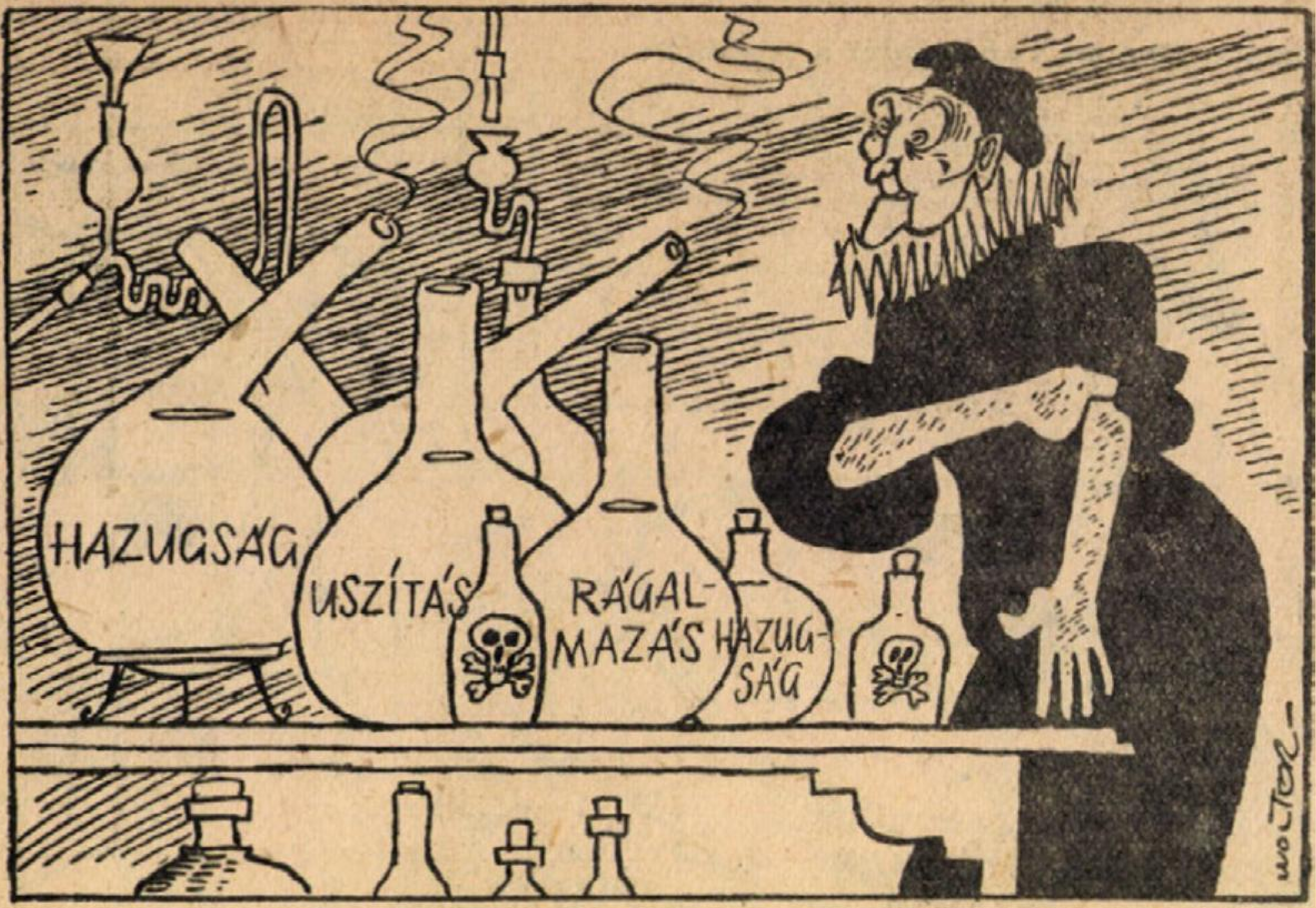

Adenauer: Nahát akkor isten nevében, kezdhetjük a választási harcot . . .
(Vorwärts)

Kiléptek az életbe

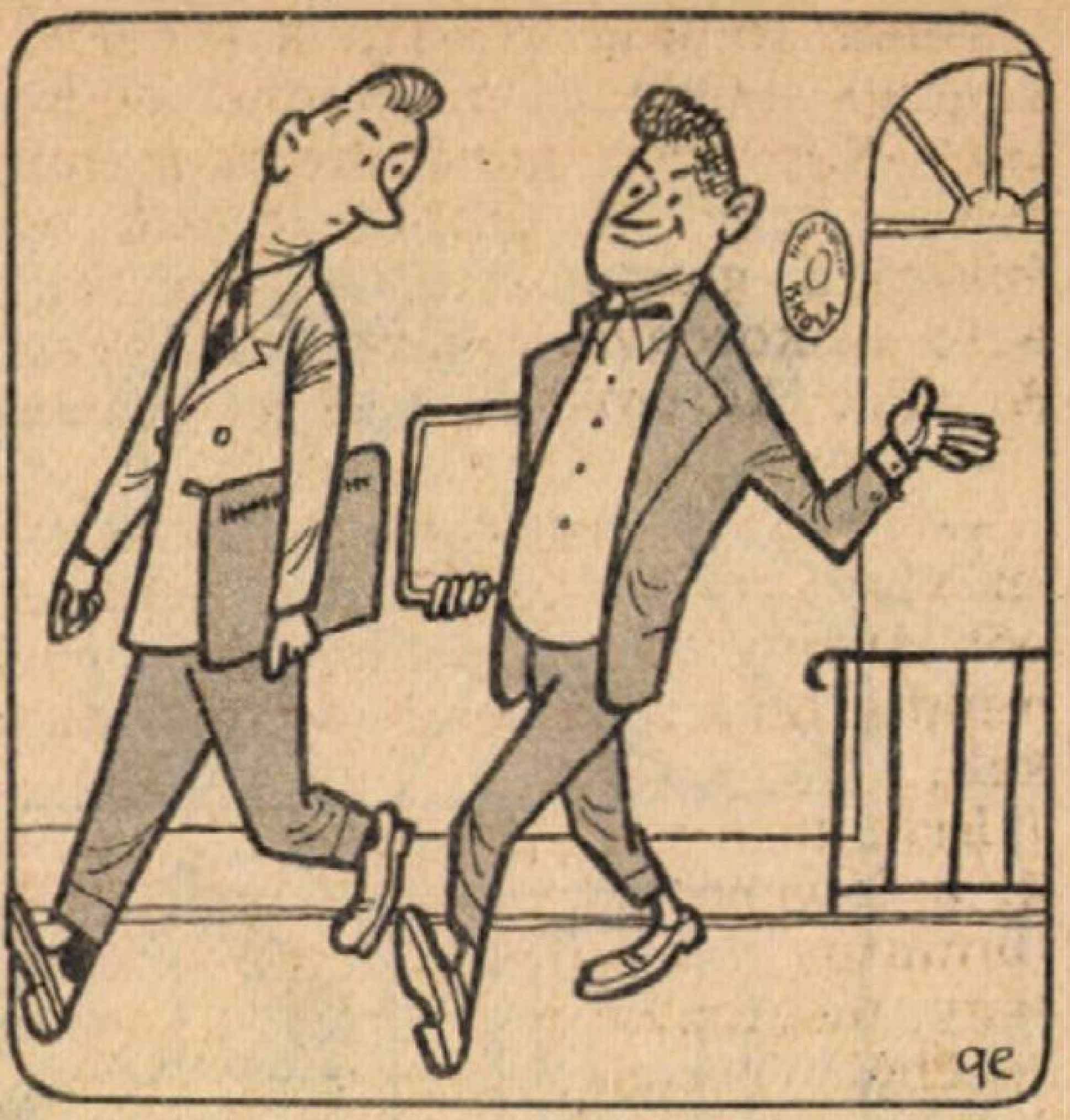

— Mondd már, elzúgtam anyagismeretből, majd bedug a fater valahova meósnak.

A zenebarát mulat

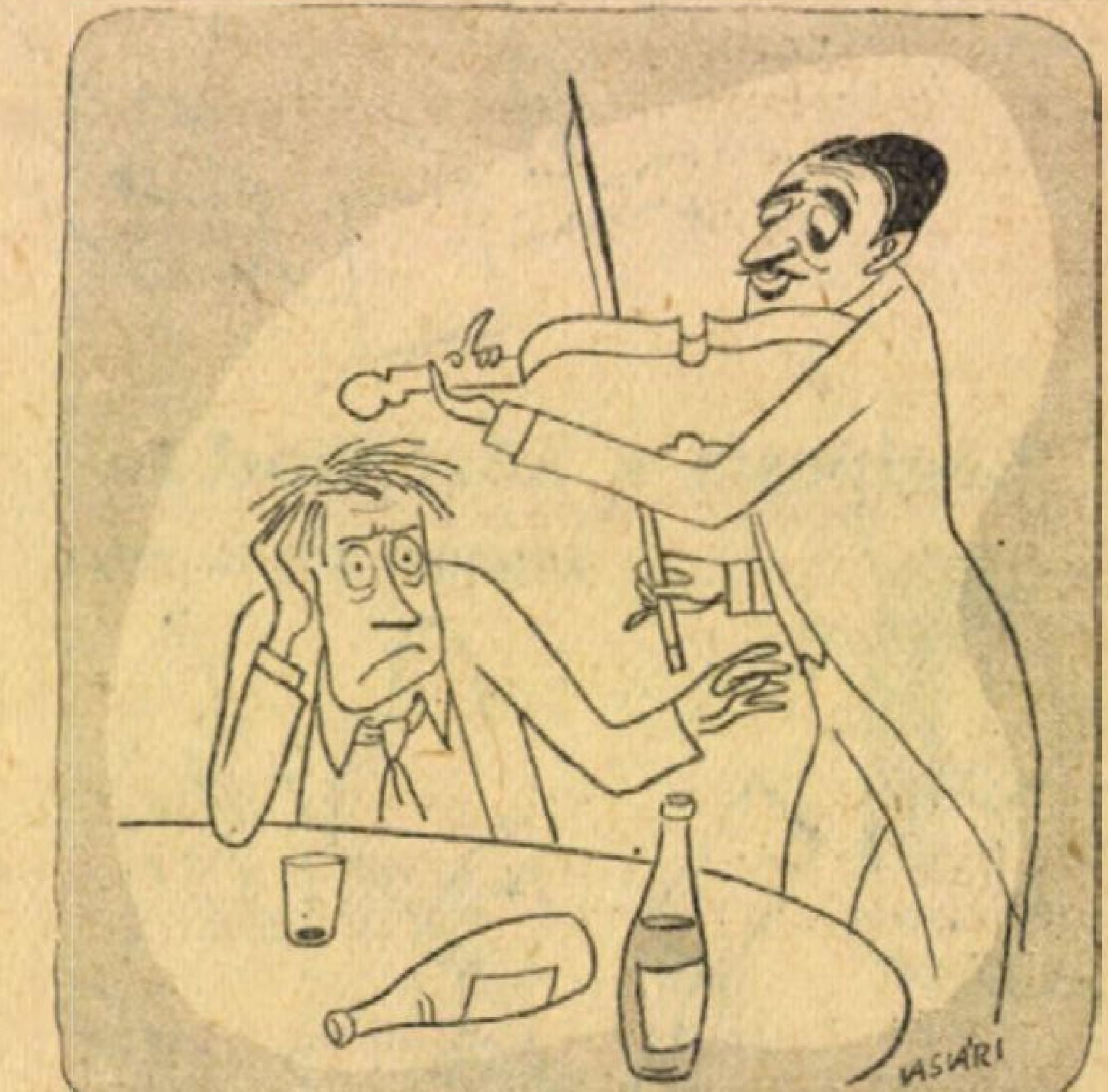

— Hát azt tudod-e, hogy F-dúr divertimento, Köchel-jegyzék 247? . . .

Vacsora Budán

Kétszemélyes, szerény vacsora a zenés nyári vendéglőben, azaz lokálban, ahol egyetlen szál zongorista akadályozza, hogy bárki is egy szót válthasson a szomszédjával. Egymaga olyan lármát csinál, mint egy békebeli bosnyák katonazenekar. Végre meghalla a pincér SOS-kiáltásunkat:

— Fizetünk!

Írja egymásután a fillérekkel végződő számokat, végre kijön az eredmény: (félszemmel nézi a műveletet az ember, nehogy a nő kicsinyesnek találja) 43 forint és 15 fillér. Szomorúan mondja a pincér:

— Tessék várni, most jön a százalék . . .

Ahogy nyálazza a plajbászt, ahogy ír és töröl, ahogy verejtékezik, rögtön látni, nem Pataki, nem számolóművész. Nem is erre a pályára készült. De végül is megszületik az eredmény, plusz 12,94 azaz összesen: 56 forint és 09 fillér a számla.

— Nem olcsó —, jegyzi meg a nő hízelkedve.

Nagyot sóhajt a pincér és kedves akasztófahumorral mondja:

— Tessék elhinni, könnyebb egy ilyen cehhet kifizetni, mint kiszámítani . . .

KISS ÚR A FÁN

Vasárnap kirándultam Zugligetbe, ott találkoztam az emberszabású majommal, alig félórányira a villamos végállomástól. Egy hatalmas bükkfa tetején üldögélt és lustán legyezgette magát a kezében levő lombos gallyal. Minden stimmelt: tetőtől talpig szőr fedte, szakálla és hegyes füle volt, úgy, ahogy az meg van írva és rajzolva az „Emberiség története" című könyvben. Gyorsan levetettem a kabátomat és felkúsztam a fára. Gyerekkoromban szerettem fára mászni, madártojások után. Azt hittem, hogy az emberszabású majom megijed tőlem és elszökik, de nem így történt, megvárt és amikor hozzáértem, így szólt:

— Jónapot!... Egészen ügyesen mászik... Látom, még nem felejtette el...

Remekül éreztem magam odafenn a fán. A lomb hűs sátrat vont fölénk és rigók repkedtek a fejem körül. Beszédbe elegyedtem Kiss úrral (így neveztem el magamban az emberszabású majmot) és hosszas eszmecserét folytattunk az időjárásról, továbbá a várható gyümölcstermésről. Kiss úr egyszer csak megkérdezte tőlem:

— Máskülönben mizujs?... Mi történt azóta?

— Azóta? Mióta? — kérdeztem csodálkozva.

— Hát, amióta a fiúk leköltöztek a fáról és megtanultak kétlábon járni...

Elhűlt bennem a vér. Te jó ég, Kiss úr nem tud semmit, nem tudja, hogy társai időközben emberré fejlődtek és feltalálták a tüzet, a vasat, a vallást, a puskaport, a gőzmozdonyt, a borravalót, a futballt és a rádióaktivitást.

— Hogy mi történt? — rebegtem izgatottan. — Azt kérdi, mi történt? Hát idefigyeljen, Kiss...

S akkor egyszuszra elmeséltem neki a világtörténelmet, persze csak dióhéjban. Amikor az őskőzösség bomlásához értem, Kiss úr megszólalt...

— Höhö...

Egy pillanatra meghökkentem, de aztán tovább folytattam az előadást és fejtegetni kezdtem a rabszolgatársadalom ellentmondásait. Kiss úr ismét azt mondta:

— Höhö... — és hozzátette: — Hogy nekem milyen mázlim volt!

A népvándorlás ismertetésénél megkönnyebbülten felsóhajtott:

— Micsoda mázlim volt, ebben sem vettem részt!

Ott üldögéltünk a fa tetején, Kiss úr, meg én, körülöttünk zümmögő csend, továbbá cinkék, rigók, seregélyek, akik nagy áhítattal hallgatták történelmi leckémet.

A harmincéves háborúnál Kiss úr azt dünnyögte:

— Ha én akkor... — s elgondolkozva bámult maga elé.

A rothadó kapitalizmusnál megint azt hallottam, hogy:

— Ha én akkor...

S ezt még sokszor elrebegte, tűnődő tekintettel, megborzongva.

— Mi az a „ha én akkor?" — kérdeztem ingerülten.

— Arra gondolok — felelte Kiss úr —, ha én akkor hallgatok a fiúkra és leköltözöm a fáról és megtanulok kétlábon járni, akkor talán én is belekeveredtem volna ezekbe az izékbe... Végigfut a hátamon a hideg, ha csak rágondolok... Istenkém, micsoda mázlim volt!... Ahogy én magamat ismerem, biztosan belekeveredtem volna a népvándorlásba, vagy a pápaság és a császárság harcába, vagy a hétéves háborúba... Micsoda óriási mázlim volt!!

Egy ideig szótlanul ülünk egymás mellett, s lógattuk a lábunkat. A csendet Kiss úr törte meg:

— Hanem idehallgasson, nagyon rosszul csinálták ezt az egészet... Mert, ha én ott vagyok, tegyük fel a feudalizmusban, akkor észretérítettem volna az oligarchákat... Vagy vegyük a hétéves háborút... Magának meg kellett volna akadályoznia, hogy Frigyes betörjön Sziléziába és...

— Hallja, Kiss úr! — kiáltottam dühösen. — Ez mégiscsak szemtelenség! Maga kritizál?

Szó szót követett, végül csúnyán összevesztünk. Nem vártam meg, amíg ledob a fáról, hanem lemásztam és búcsú nélkül elindultam az erdei ösvényen, a villamos-végállomás felé. Kiss úr fáról fára szökellve, állandóan a nyomomban volt és üvöltözött:

— Én nem vettem részt a történelemben, kisapám! De maga igen! Tisztáznia kell magát!!

Mikes György

Az őrangyal

Velem mindig történnek érdekes dolgok. Tegnap például majdnem elgázolt egy autó. Épp azon gondolkoztam, milyen érdekes, hogy az utóbbi időben nincs egy épkézláb gondolatom, amikor egy teherautó csikorogva fékezett az orrom előtt. A sofőr káromkodott és rámkiabált:

— Nem tud vigyázni?!

— Nem — feleltem udvariasan. — Ha én vigyázni tudnék, akkor nem lenne miből élnem. Én ugyanis abból élek, hogy mindig másra figyelek és nem arra, amire kell.

Értelmes magyarázatom nem elégítette ki a kocsivezetőt, mert tovább lármázott; tumultus támadt és egy sovány, sápadt lány, megfogva a kezemet, kivezetett a tömegből. Tűsarkú cipőt és lófark-frizurát hordott. Beültünk egy eszpresszóba, a hölgy rendelt két rövid duplát, majd így szólt:

— Maga persze nem ismer engem. Ne lepődjék meg: én a maga őrangyala vagyok...

— Mégpedig nagyon csinos... — mondtam előzékenyen, de a hölgy lebiggyesztette rúzsos ajkát:

— Ne marháskodjék! Én valódi angyal vagyok.

— Akkor miért hord lófark-frizurát?

— Hogy ne keltsek feltűnést. Vannak kolléganőim, akik leeresztett szőke hajjal, fehér lepelben jelennek meg és foszforeszkálnak. Ezek ósdi dolgok. Én realista angyal vagyok.

— Ajjaj! — vetettem közbe, de ő folytatta.

— Beszélnem kell magával. Ez így nem mehet tovább. Van fogalma arról, milyen nehéz dolog őrangyalnak lenni maga mellett?

— El tudom képzelni...

— Ne hencegjen! Engem tulajdonképpen büntetésből helyeztek maga mellé. Előzőleg egy politikus mellett dolgoztam és együtt buktunk le. Nem akarok megint póruljárni. Ha eléri a hatvan évet, prémiumot kapok.

— Semmi akadálya... Én a magam részéről...

— Hagyjuk a süket dumát!

— Micsoda stílus ez!

— Magától tanultam magyarul... Kérem, legyen egy kicsit tekintettel rám is. Maga úgy él, hogy az egyenesen őrangyalellenes. Az utcán úgy jár-kel, mint egy holdkóros. Alkoholt iszik és nem bírja a gyomra. Feketézik és cigarettázik és nem bírják az idegei. Amellett humoreszkeket ír és az is életveszélyes dolog. Egy szép napon felfordul nekem s kapok büntetésből egy lírai költőt, ami mindennél rosszabb. Nem tud egy kicsit vigyázni? Ha megérné a hatvanöt évet, nyugdíjba mehetnék, mint érdemes őrangyal...

Kezdtem unni ezt a célszerű őrangyalt. Szép, gömbölyű karja volt, de ha meg akartam fogni, mindig elhúzta és én azt nem szeretem. Akkor már inkább foszforeszkáljon. Közben a harmadik duplakonyaknál tartottunk és az én angyalomnak már keresztbe álltak a szemei. Sírva a vállamra borult, úgy panaszkodott még vagy másfélórát.

Nagy gonddal vezettem át az úttesten, amikor eltávoztunk mégis elütötte egy autó. Most kereshetek új őrangyalt magamnak. Már közzé is tettem egy hirdetést:

„Garantáltan szabályszerű őrangyalt alkalmaznék lebontott hajjal, fehér lepelben, lehetőleg foszforeszkálva. Gyenge idegzetűek kíméljenek."

Gádor Béla

Évfordulóra

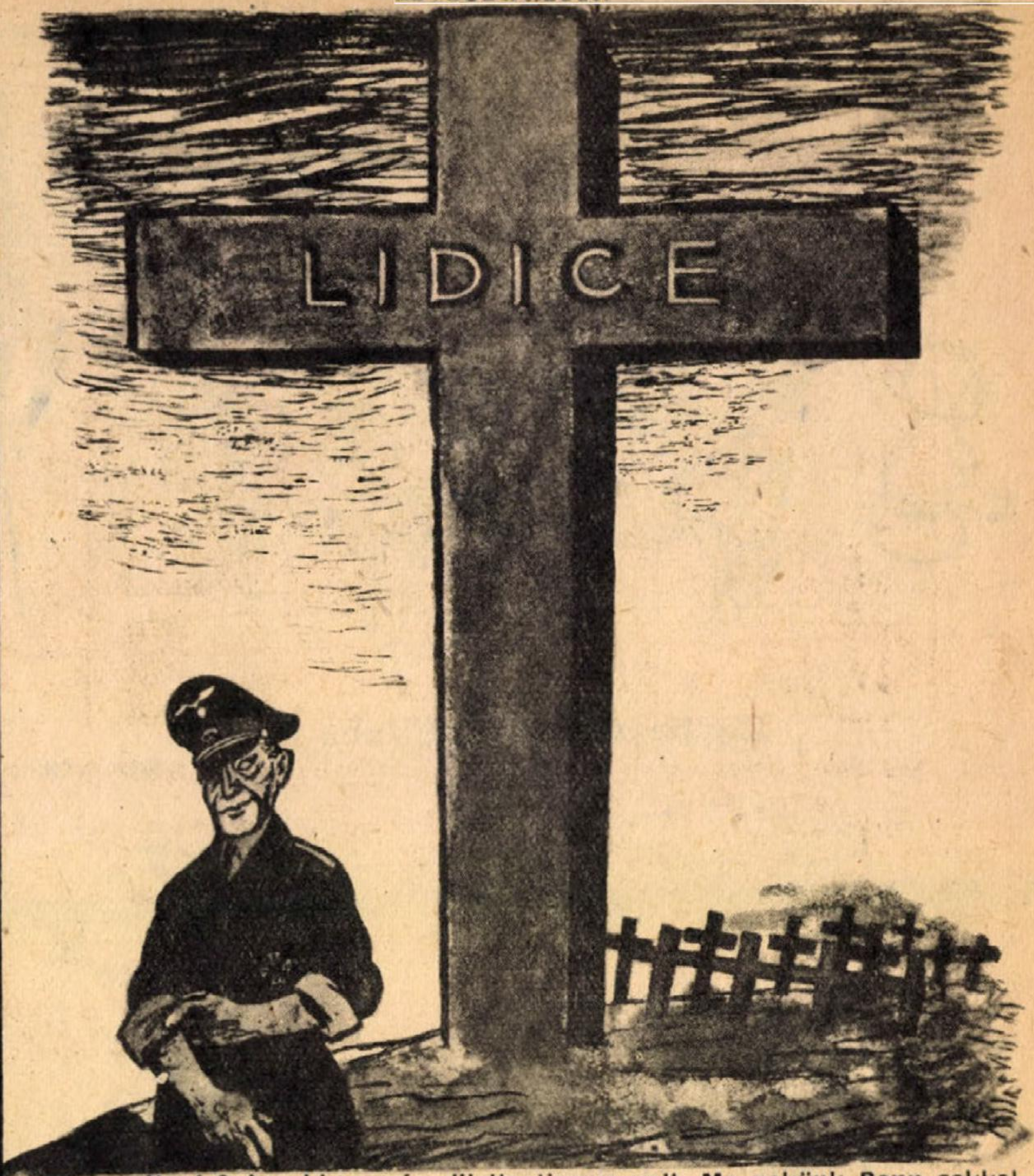

— Na és? Az akkor még dilettantizmus volt. Ma nekünk Bonn sokkal nagyobb lehetőségeket nyújt...

(Kurt Poltiniak rajza a berlini „Eulenspiegel"-ből)

Szerenád

Vasvári Anna rajza

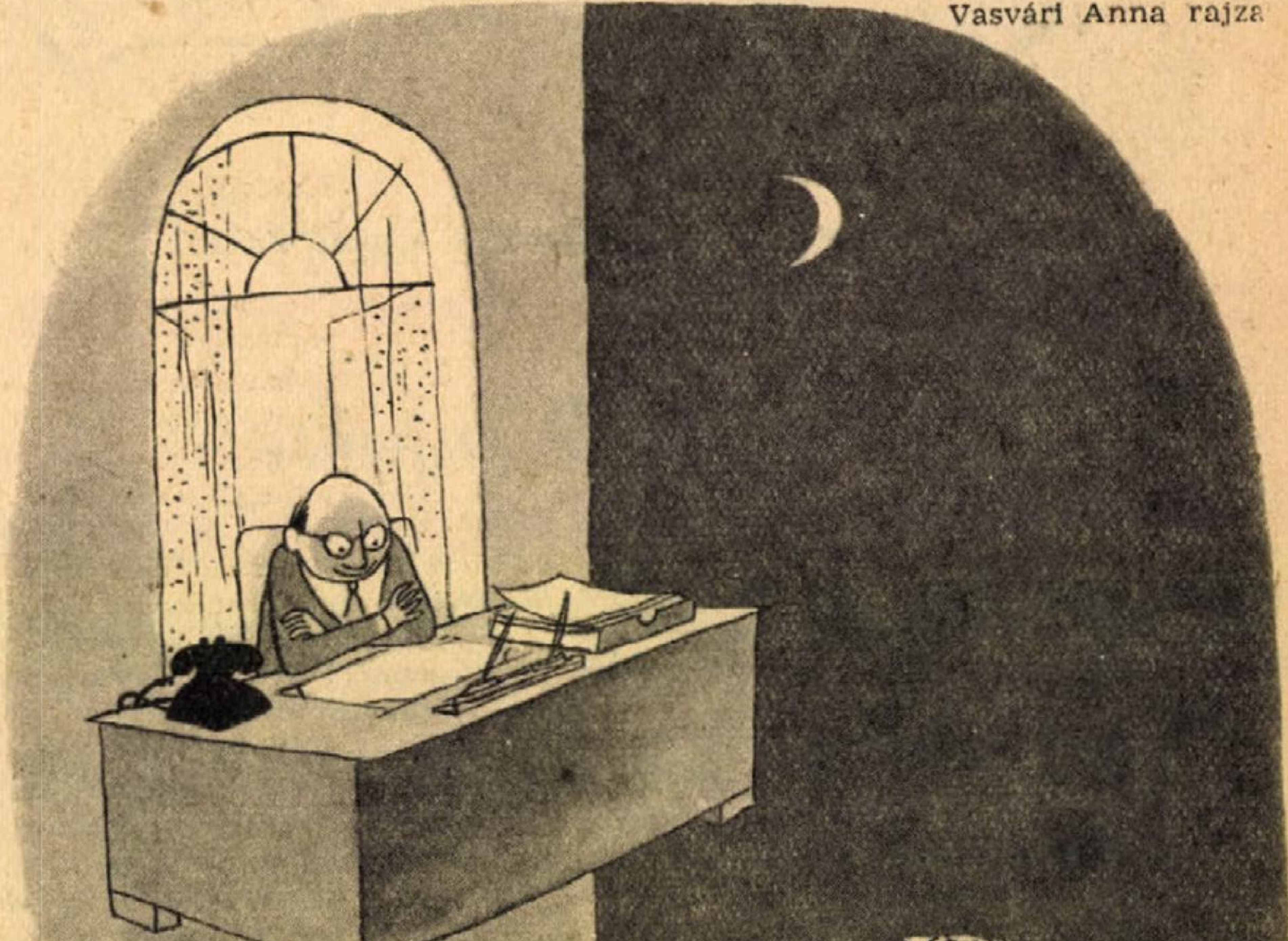

Karrier, ülőbútorokban elbeszélve

Szűr-Szabó József rajza

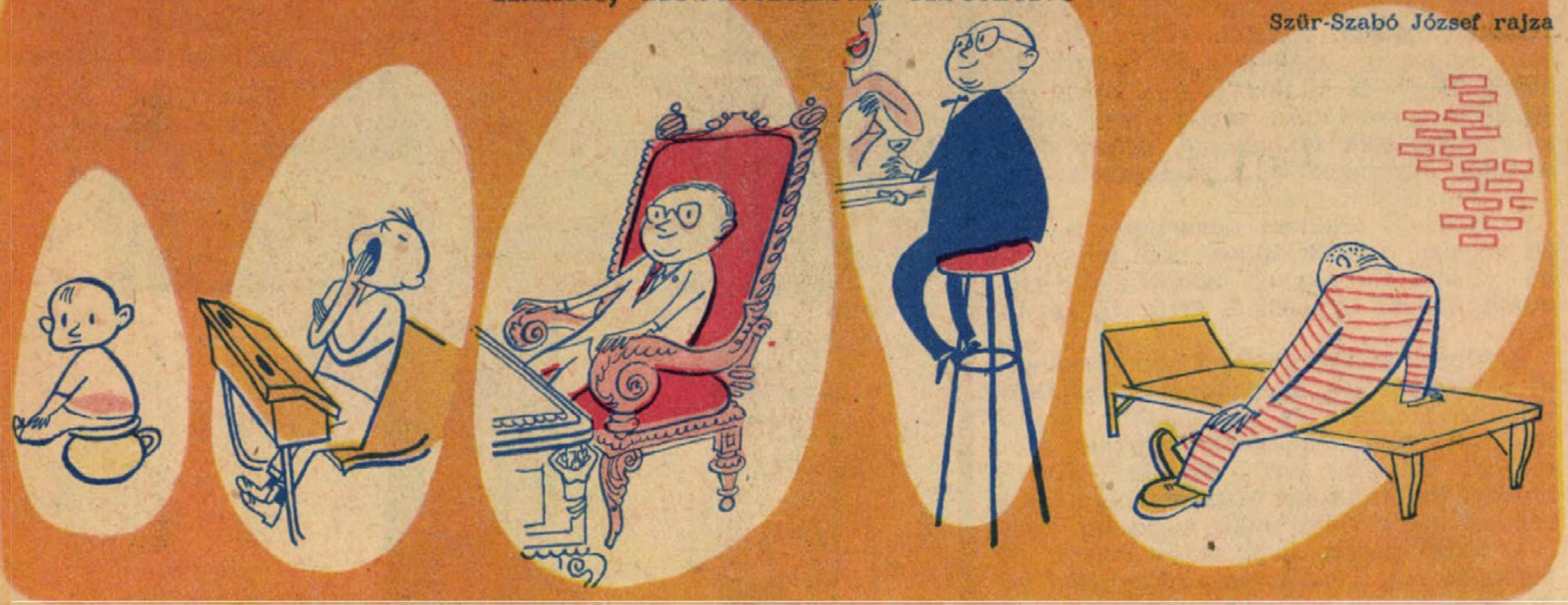

Egybeszabott fürdőruha a divat

Toncz Tibor rajza

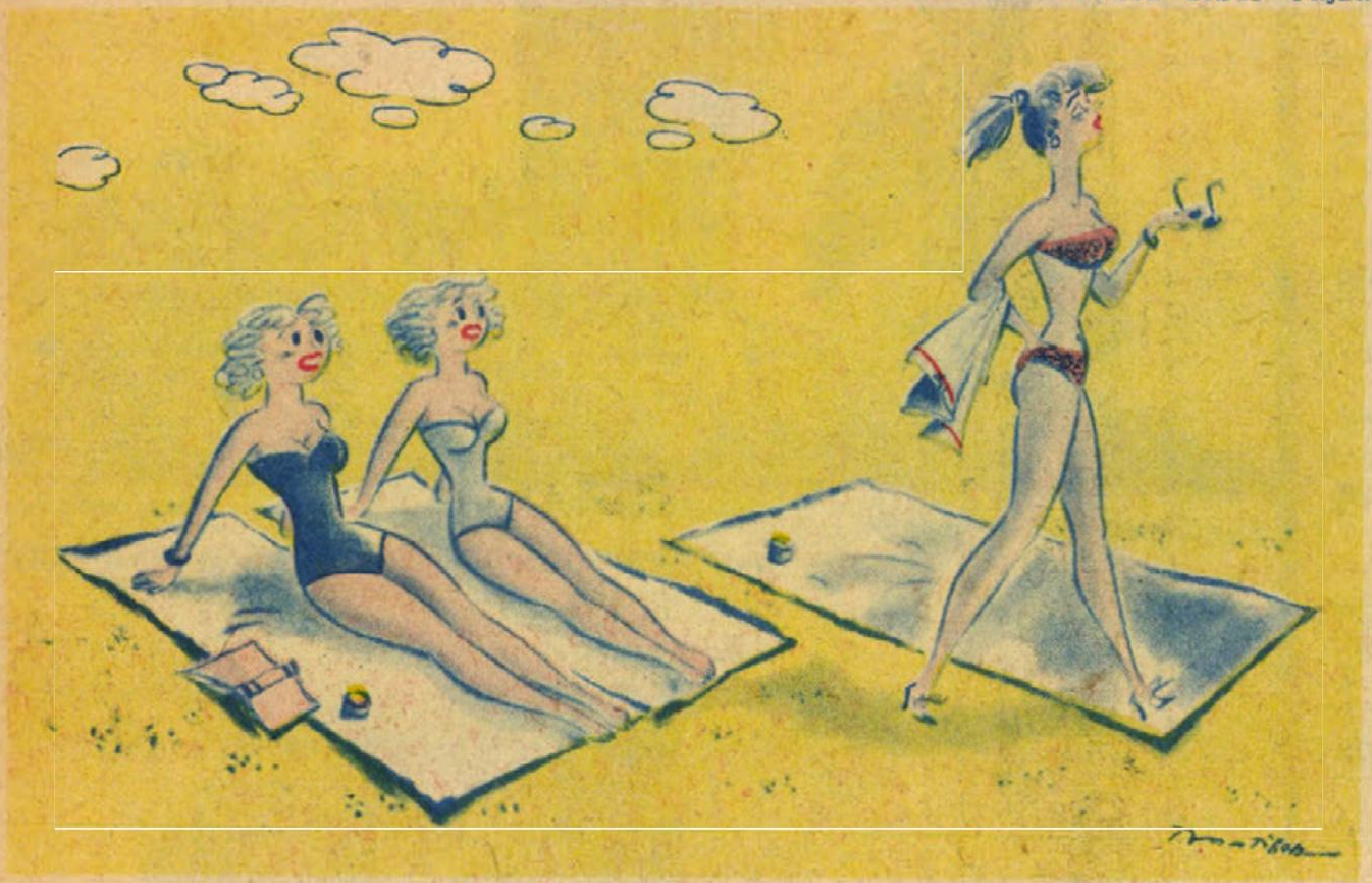

— Nézd, Manci, ezt a felháborító konkurrenciát! . . .

Egy kis ládára volt szükség...

Schwott Lajos rajza

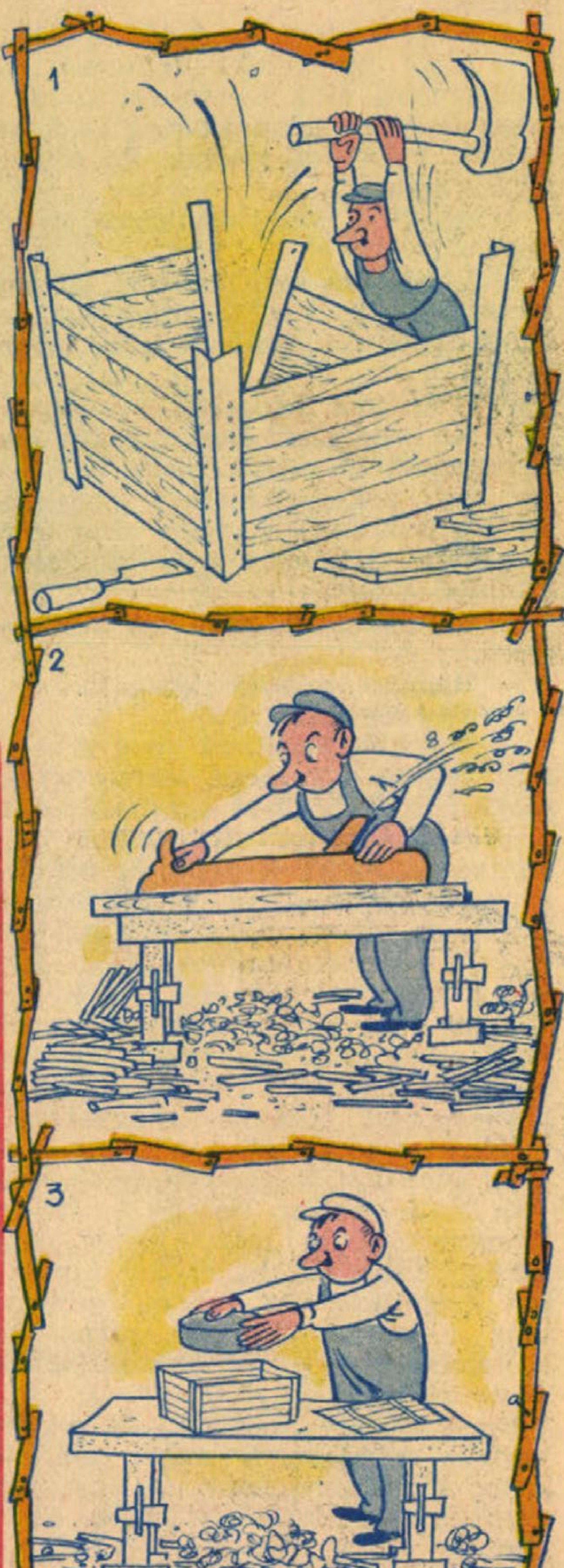

Megan:

Egy legenda születése

Városszerte azt beszélik, hogy Kowalski intelligens ember. Ez a vélemény róla így született:

Egy szép napon Kowalskit hívatta a miniszter. A miniszter nem nyújtott neki kezet.

— Elolvastam legutóbbi körlevelét — mondta íróasztala mögül. — Egyszerűen hülye. Sohasem hittem volna, hogy egy ilyen ostoba szöveget ki lehet agyalni. . .

— Igenis — mondta Kowalski.

A miniszter érdeklődéssel végignézett rajta. Tekintete hideg volt.

— Ha ezt a körlevelet kibocsátottuk volna, igen súlyos következményekkel járt volna. Botrány! Maga sohasem gondolt arra, hogy aki elrendel valamit, utasít, annak előbb alaposan át kell gondolnia a dolgot?

— Igenis — mondta Kowalski.

— Mi az, hogy „igenis"? — kérdezte ingerülten a miniszter. — Eszébe jutott, vagy sem?

— Nem jutott — felelte Kowalski és minden eshetőségre készen, vigyázz állásba húzta magát.

A miniszter néhányszor fölmérte kemény lépteivel a szobát. Aztán újra leült és lediktálta Kowalskinak az egész körlevelet.

— Érti már, miben tévedett?

— Igenis — felelte Kowalski.

A miniszter fellélegzett.

— Ha valami hasonló még egyszer előfordul, akkor máshol kell majd állás után néznie. Mindig intelligens embernek tartottam, most látom csak, hogy. . .

— Igenis — mondta Kowalski.

— Hát a viszontlátásra — mondta a miniszter és intett, hogy mehet. Mikor Kowalski visszatért a szobájába kartársai körülsereglették.

— Mi volt? — kérdezték. — Mit mondott?

— Köszönöm kérdésteket — felelte Kowalski —, azt mondta, hogy mindig intelligens embernek tartott. . .

A mi kis üdülőhelyünk

Toncz Tibor rajza

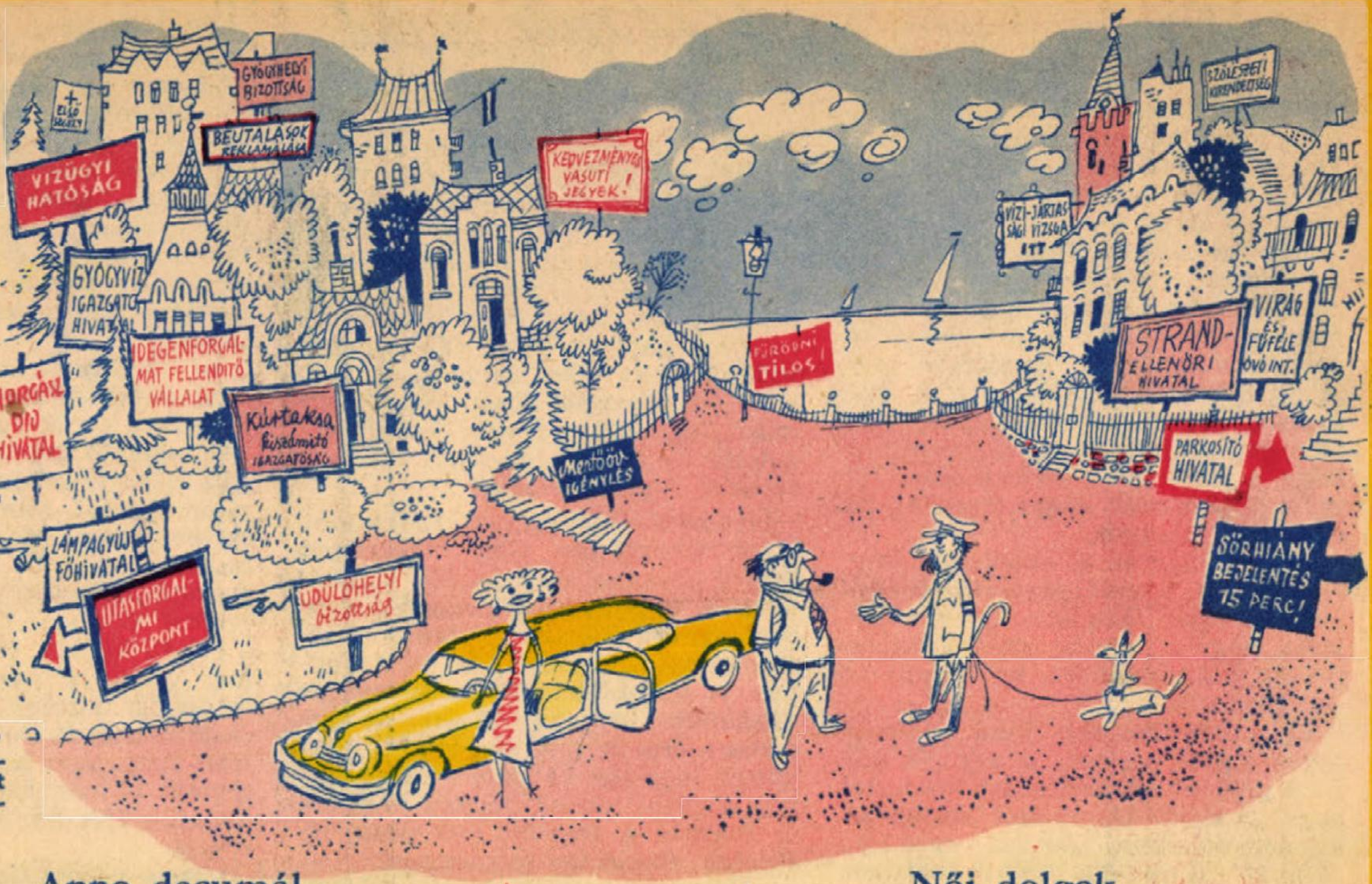
ELSŐ SEGÉLY
GYÓGYHEGYI BIZOTTSÁG
BEUTALÁSOK REKLAMÁLÁS
VIZÜGYI HATÓSÁG
KEDVEZMÉNYES VASUTI JEGYEK!
GYÓGYVÍZ IGAZGATÓ HIVATAL
HORGÁSZ DIJ HIVATAL
IDEGENFORGALMAT FELLENDITŐ VÁLLALAT
Kúrtaksa kiszámitó IGAZGATÓSÁG
Mentőöv IGÉNYLÉS
LÁMPAGYÚJTÓ FŐHIVATAL
UTASFORGALMI KÖZPONT
ÜDÜLŐHELYI bizottság
FÜRDENI TILOS!
SZŐLÉSZETI KIRENDELTSÉG
VÍZI-JÁRTASSÁGI VIZSGA ITT
STRAND-ELLENŐRI HIVATAL
VIRÁG ÉS FŰFÉLE ÓVÓ INT.
PARKOSÍTÓ HIVATAL
SÖRHIÁNY BEJELENTÉS 15 PERC!

— Üdülni akar uraságod? Akkor neveztesse ki magát valamelyik hivatalba . . .

Anno dacumál

Sándor Károly rajza

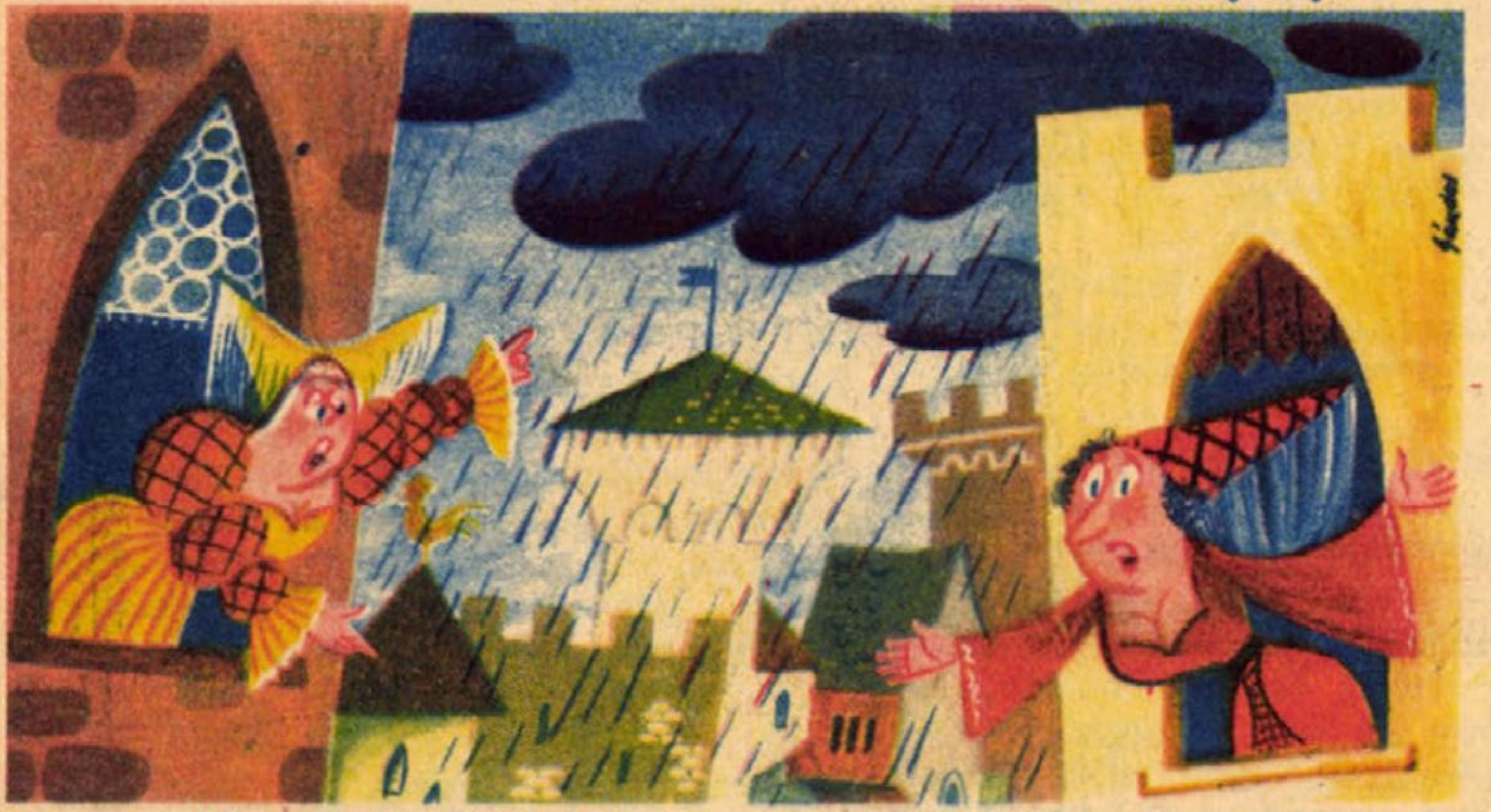

— Micsoda időjárás! Biztosan megint a Schwartz Berthold kísérletezett a puskaporral . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

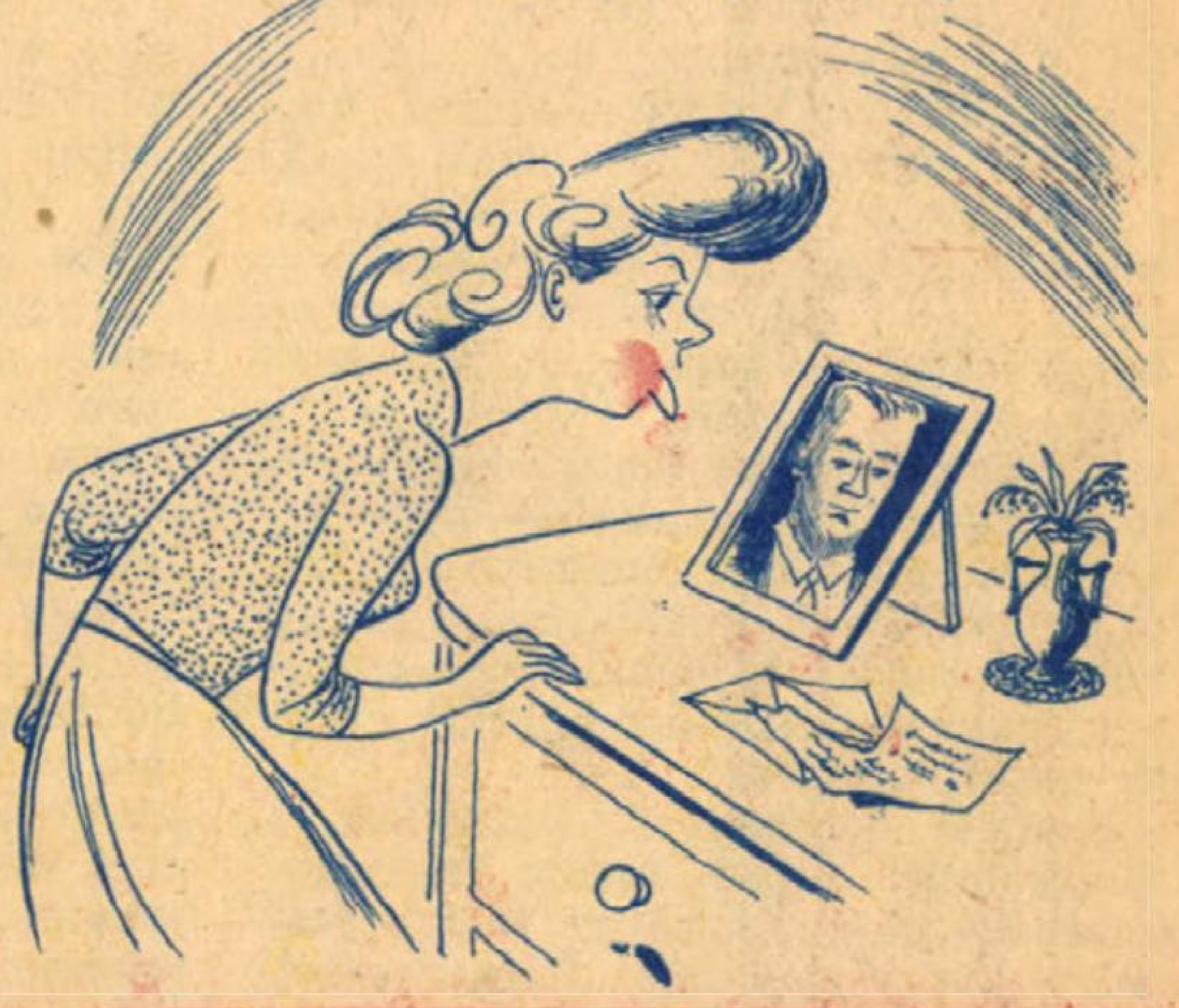

13 színész szilenciumot kapott

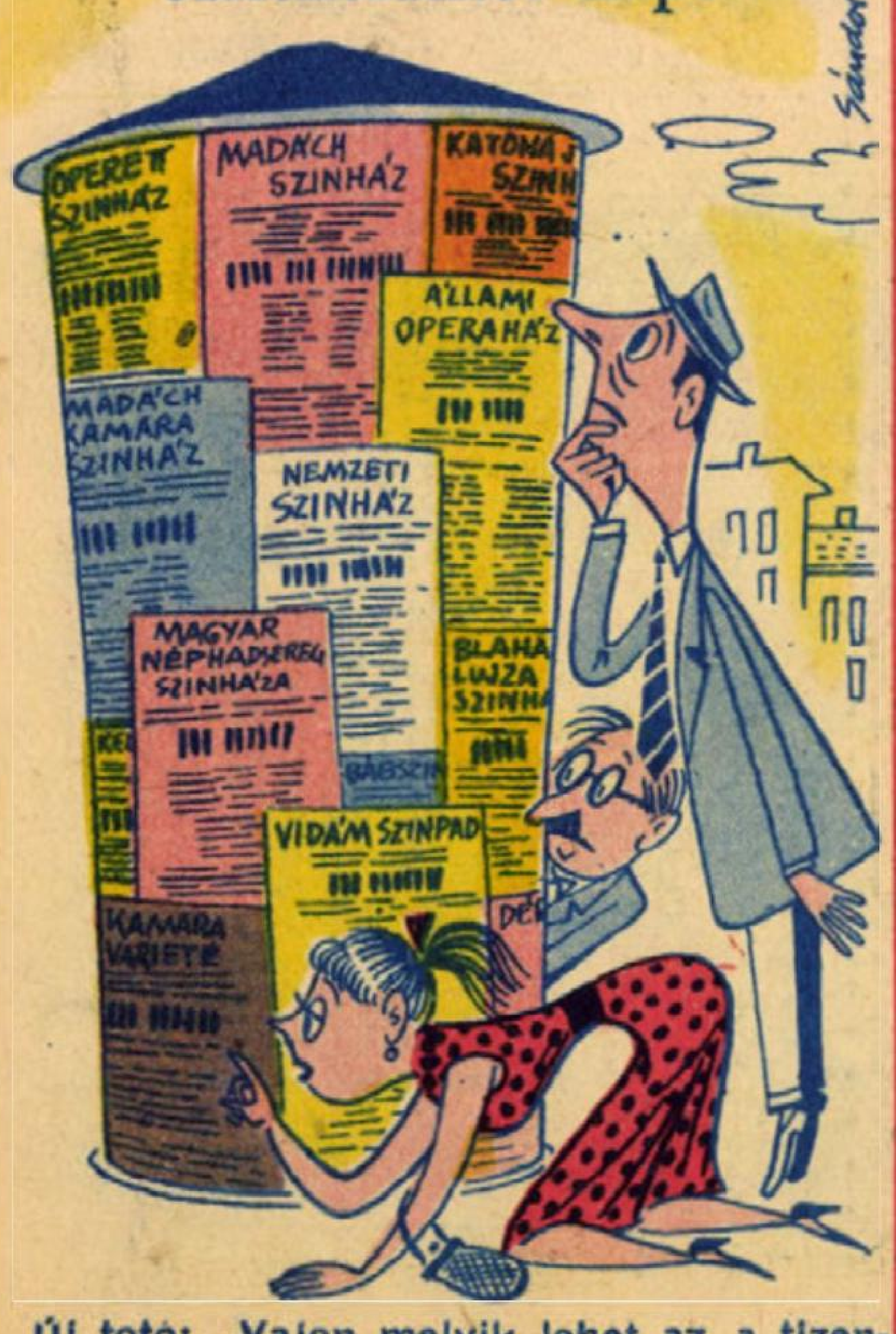
OPERETT SZINHÁZ
MADÁCH SZINHÁZ
KATONA J. SZINH
ÁLLAMI OPERAHÁZ
MADÁCH KAMARA SZINHÁZ
NEMZETI SZINHÁZ
MAGYAR NÉPHADSEREG SZINHÁZA
BLAHA LUJZA SZINH
BÁBSZÍN
VIDÁM SZINPAD
KAMARA VARIETÉ

Új totó: „Vajon melyik lehet az a tizenhárom?”

NYUGATI SZEMLE

Sikoltással a főszerepért

Egy Valerie Gaunt nevű angol leány azért kapta meg egy film főszerepét, mert mindenkinél nagyobbat tudott sikítani. Sok más leánnyal együtt ő is próbát sikított, s kiderült, hogy valamennyi vetélytársát lesikította.

A film címe különben „Frankenstein átka.” Régi kedves ismerősünk, a Szörny játszik benne, s maga a film a bírálatok szerint vérfagyasztásra éppen olyan szavatoltan alkalmas, mint az eddigi Frankenstein-filmek.

A női főszereplőnek különben sikoly terén meg kell birkóznia a nézőtéren időnként felhangzó sikolyokkal is, ez azonban hozzátartozik a rémfilmgyártás profiljához.

Vetkőzők szakszervezete

Amerikában megalakult a „Strip-tease”-táncosnők szakszervezete. A „táncosnő” megjelölés ez esetben eléggé pontatlan, a szóbanforgó mutatvány ugyanis egyszerű vetkőzésből áll. A „táncosnő” fokozatosan letép magáról minden ruhát, hogy végül anatómiai élményben részesítse a nagyérdemű nézőközönséget.

A szakszervezet megfelelő munkakörülményeket követel tagjai számára, például megfelelő hőmérsékletű helyiségeket. Ezeket a feltételeket valószínűleg teljesíteni is fogják, mert ebben az iparágban egy sztrájkot még elképzelni is szörnyű lenne. Gondoljuk el: ott állnak az állig felöltözött strip-tease leányok és úgy is maradnak . . .

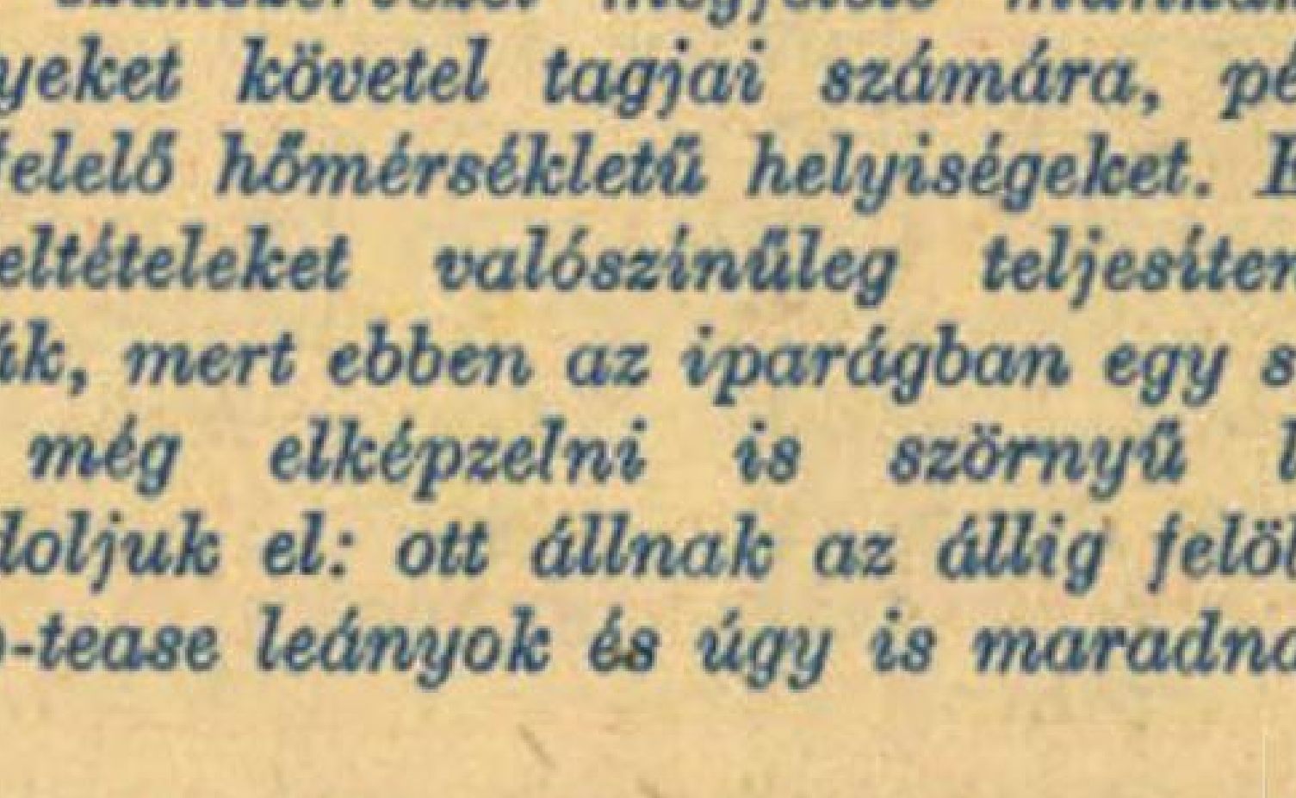

Kétszáz tojás

Bernyei buta volt és gazdag. És ez nagyon jól volt így — mert mi, jelesrendű és tandíjmentes diákok a sertésnagykereskedők és pénzügyi főtanácsosok kevésbé jelesrendű kölykeit korrepetálván kereshettük meg az irkára, rajztáblára, néha még az ebédrevalót is.

Bernyei mérhetetlenül buta volt. És pimasz. Nyolcadikosok voltunk már, de nem tudta az á plusz bét a négyzetre emelni, nem tudta az „étre” és az „avoir” ragozását még jelentőmód jelenidőben sem. A magyarázatnál ásítozott, hencegett, hogy már öt kérője van és kijelentette, hogy a kialkudott korrepetálási díjat a papája csak akkor fizeti ki, ha átmegy a vizsgán.

Húsz pengőben állapodtunk meg. De mert a kedves papa tojásnagykereskedéssel foglalkozott, előre közölte, hogy a honoráriumot tojásban fizetik. Már tudniillik, ha sikerül az osztályvizsga.

Volt énnekem már buta tanítványom azelőtt is, nem is egy. Farkas Dóri például mindenre azt kérdezte, hogy „miért?” Háromszor három az kilenc, mondtam én — erre ő: „Miért?” Harmadik Endre 1301-ben halt meg — magyarázom én. Mire Dórika álmosan: „Miért?” Volt olyan tanítványom, aki úgy mondta fel a természetrajzot, hogy: „A diófának zöldszínű fürtös virága van, lásd az ábrán.” És volt olyan is, aki a Csendes-óceánt, Isten tudja miért, következetesen „rendes óceán”-nak hívta... No de ez semmi Bernyei bárgyúságához képest. A trapézről csak annyit tudott, hogy olyan a cirkuszban szokott lenni — a kerülete és területe egyáltalán nem érdekelte. A Karaibi-tengerről azt hitte, hogy valami főzelékféle, a parallelogrammáról kijelentette, hogy az egy malacság. Hát ezt húzzam én át az osztályvizsgán!

Francia írásbelivel kezdődött a kínok hete. Apám akkor heti huszonnégy pengőt keresett, öttagú családra. Ha anyám felütött egy tojást, akkor egyik nap használta el a fehérjét, másnap a sárgáját. Hosszú ideig azt hittem, hogy nem is lehet főzelékbe habarni, tésztába tenni egyszerre egy egész tojást...

És most töméntelen tojás forgott kockán, illetve Bernyei ostoba fején. Végtelenül nyugtalan voltam. Bernyei annál nyugodtabb.

— Majd írsz nekem puskát — vonogatta a vállát. — Ne félj, ha lemásolom is, azért rakok bele annyi hibát, hogy Fuxi nem jön rá.

Nem is a hibától féltem. Hanem én még sose puskáztam. Az első padban ültem tizenkét esztendeje. Mindig hátratett kézzel, mindig — hát mondjuk csak ki — amúgy stréber módra, nem súgva, nem forgolódva. Nem tudtam én, hogy az ördögbe lehet egy lap papírt hátraküldeni úgy, hogy ne zizzenjen, ne villanjon, Fuxi árgus szeme észre ne vegye...

Úgy féltem a francia írásbelitől, mintha Bernyei tudása lett volna a fejemben. Halálraváltan csaptam össze a fordítást, azután az itatós alatt sebtiben lefirkáltam az egészet egy blokk-lapra, gondosan elhelyezve benne három közepes hibát — egy szórendit, egy ragozási hibát, no meg egy helyesírásit is — azután Istenre és szomszédomra bízva a puskát, elküldtem a papírt.

Hasfájósan görnyedve ültem a dolgozatfüzet fölött, világért föl nem nézve. Azt hiszem, az első sikkasztás vagy az első zsebmetszés után ülhet így az ember. Nem láttam hátra, de a papírok neszéből pontosan tudtam, hogy most kapta meg Bernyei a szöveget, most vigyorogva másol, ni, milyen fürgén kaparászik a tolla — most... most... mi ez a zizegés? Valami röppen...

Hát persze, azt én nem tudhattam, hogy Bernyei óra előtt elhencegett már a puskával és második használatra el is adta azt Flórián Editnek, öt pengőért. Flórián a középső padsorban ült, méghozzá az első padban. A mi ablakmenti padsorunk és Flóriánék padsora között jó egy méter széles út volt, azonkívül a puskának legalább öt kézen kellett átjutnia. Nem tudom, hogyan képzelte el Bernyei a fegyver átdobását, de átdobta. Bátorsága mindenesetre imponáló volt.

Csak a dobás nem sikerült.

Az összehajtogatott papírlap leesett a két padsor közé, úgy virított, mint egy hatalmas, alélt liliom a sötétbarna olajos linóleumon. Ha Fuxi vak lett volna, akkor is meglátta volna. De nem is volt vak.

Kényelmes imbolygó léptekkel leszállt a katedráról, nem haragosan, nem sietve, nem is különösen érdeklődve — de feltartóztathatatlanul, akár a Végzet — közeledett a papír felé. Máskor már tízszer ugrottam volna, már készségesen felvettem volna a kívánt tárgyat, de most a bűntudattól padra szegezve, a rémülettől dermedten ültem, vártam, és ájuló szívvel, zsibbadó aggyal mondtam magamban az esti imát: „Énistenem, jóistenem, becsukódik márszemem,... becsukódik ... jajistenem... mi lesz ebből?”

Fuxi azonban patyolat kedvében volt. Szélesre húzott szájjal nevetett és Bernyeire hunyorított.

— Bernyei fiam... ez igen... hát ezt is megértem? Az ember lelke örül, hogy annyi évi fáradozás mégsem volt hiábavaló... Szóval maga úgy tudja a francia nyelvtant, hogy már másnak is segíteni tud? Hiszen ez óriási. Büszke vagyok magára, Bernyei. Kinek szánta, kedves, ezt a puskát?

— Flóriánnak... — dadogta Bernyei halálraváltan.

— Ó, a derék Flórián... látja, milyen szerető gondoskodás övezi magát. Bernyei megosztja önnel határtalan tudását. Mint két jó testvér. A szívem repes. Mert más volna, ha mondjuk a Fehér küldene puskát — no nem, Klárikám, világért sem tételezek fel magáról ilyet — csak úgy a példa okából említem. Az ugye, más volna, az ugye, megzavarná az én tanári tisztánlátásomat és vizsgai osztályzásomat. De maga, kedves Bernyei fiam, akár az egész osztály dolgozatát is megírhatja. Tessék, Mademoiselle Flórián, csak írja le egészséggel...

Vizsga után kétszáz tojást kaptam a húsz pengő fejében. Nem volt egész tisztességes elszámolás, mert tíz fillérjével számították a tojást, holott a piacon hatért lehetett kapni... De így is jó volt, kincs volt, nagyszerű volt. Vacsorára rántottát ettünk és a déli spenóthoz tükörtojást.

Én először megfogadtam, hogy nem eszem belőle, de azután mégis ettem. És fájdalmas gondolataim támadtak égről, földről. Istenről, társadalomról, igazságról és bűnről. Filozófiai tanulmányt is akartam írni ezekről, de azután nem volt időm, mert állást kaptam a Keményítő Termékeket Árusító Részvénytársaságnál, havi kilencvenöt pengő fixszel, napi tízórás munkaidővel.

Bernyeit, a sikeres érettségi tiszteletére nyaralni vitték a szülei a Riviérára.

Fehér Klára

Hogy az asszony megtalálja...

Kaján Tibor rajza

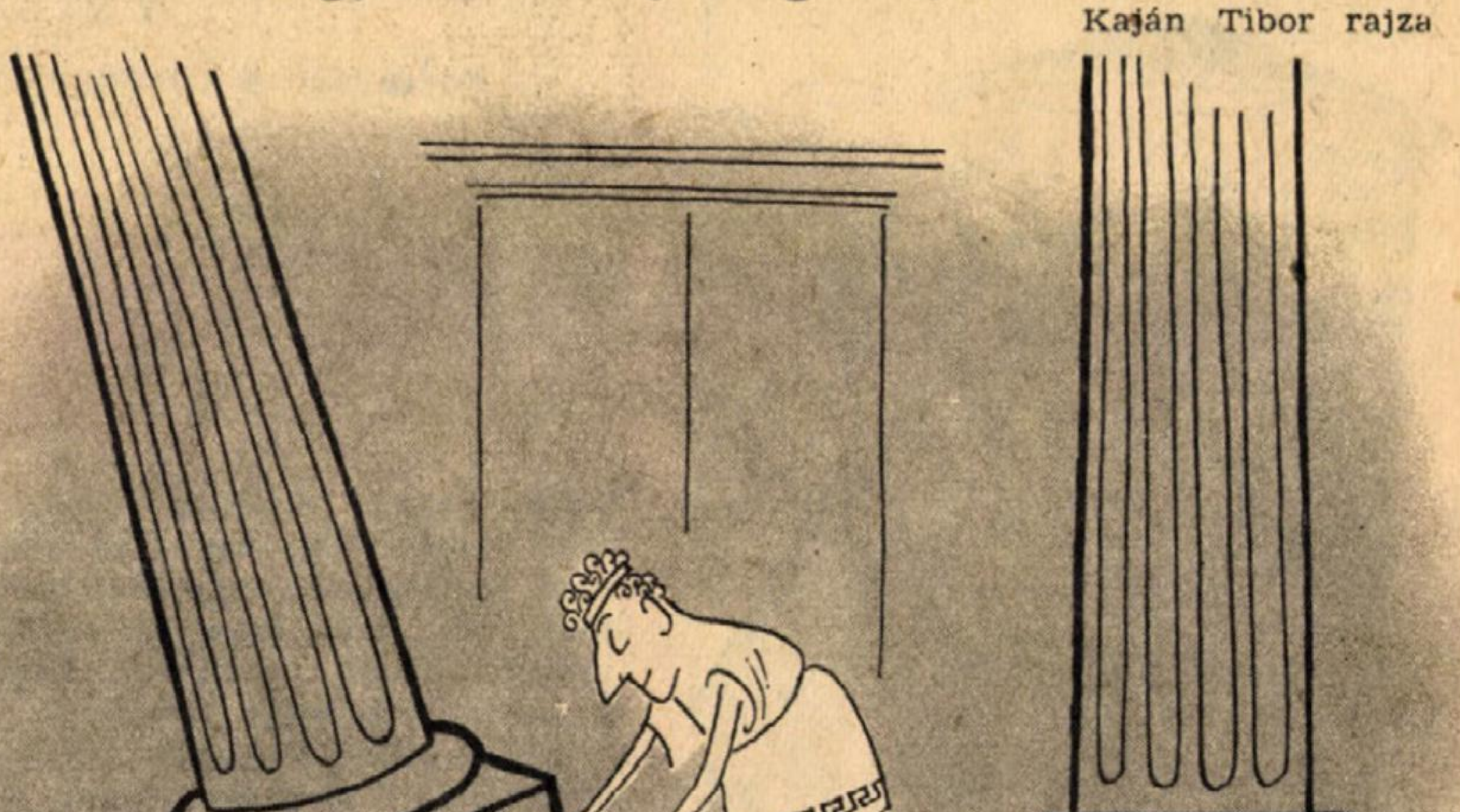

Higiénia

Hegedűs István rajza

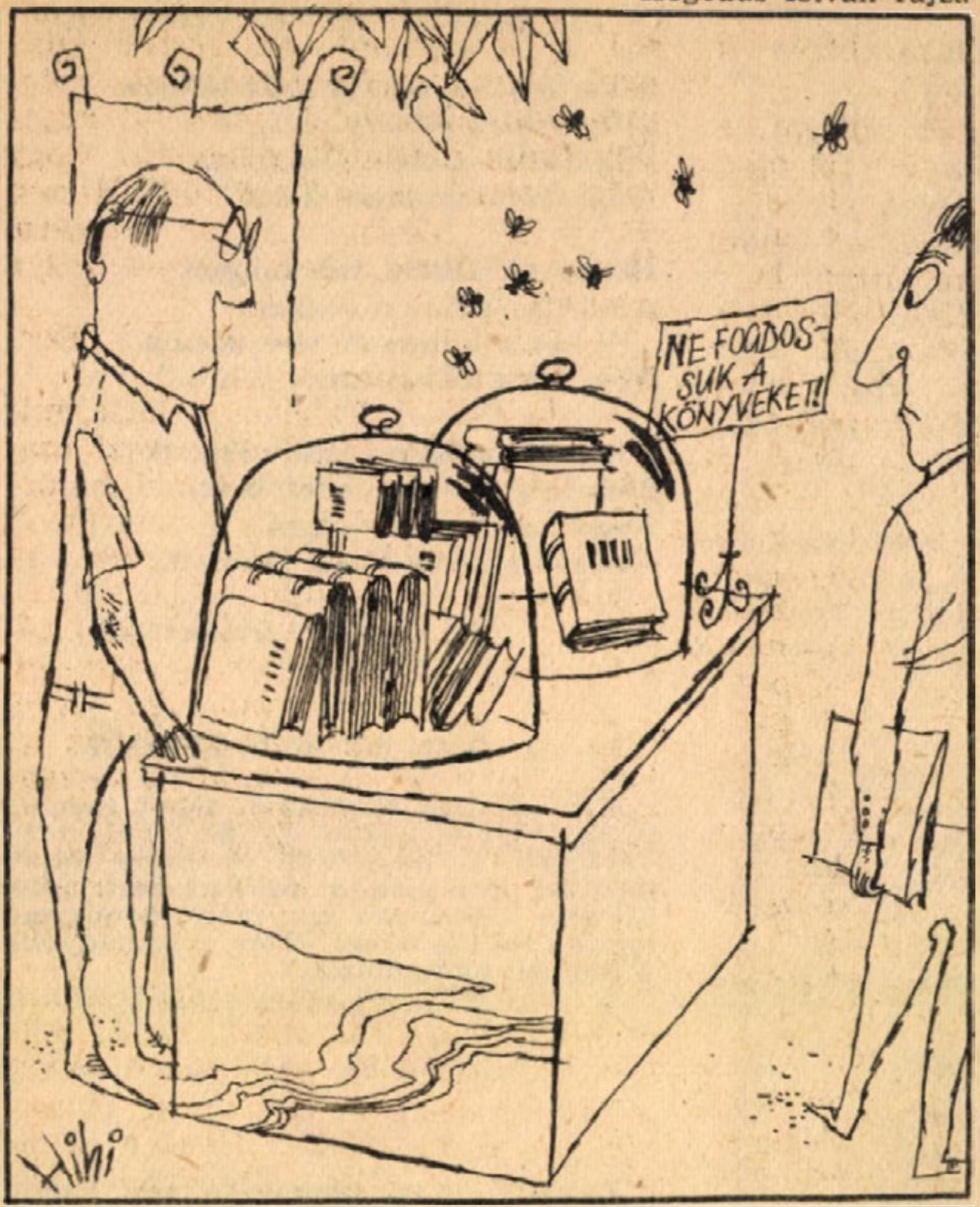
NE FOGDOS-
SUK A
KÖNYVEKET!

A sellő és a kagyló

Kaján Tibor rajza

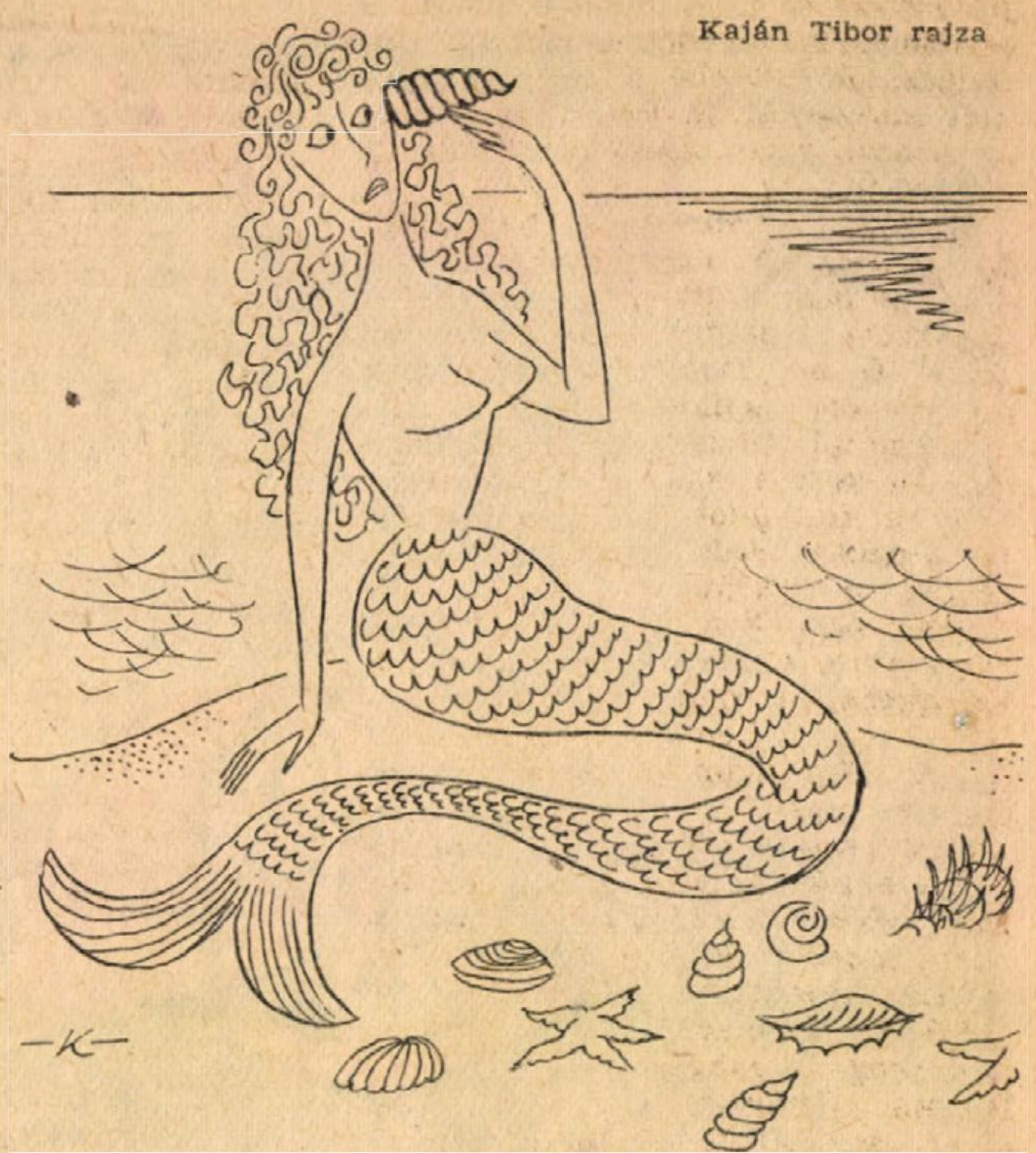

— Mással beszél . . .

Készül az orvosi szakvélemény

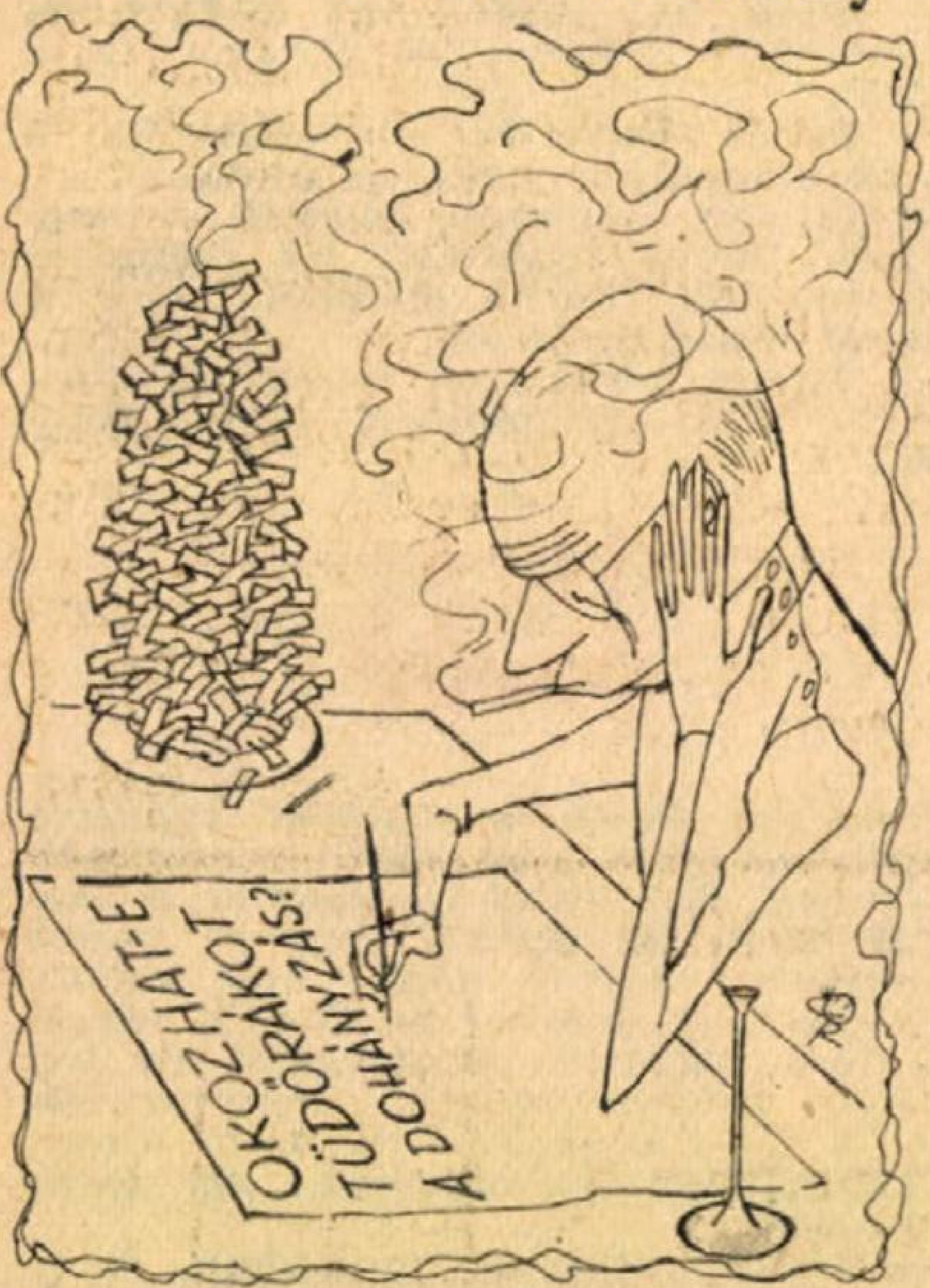
OKOZHAT-E
TÜDŐRÁKOT
A DOHÁNYZÁS?

Kardos asszony

Réber László rajza

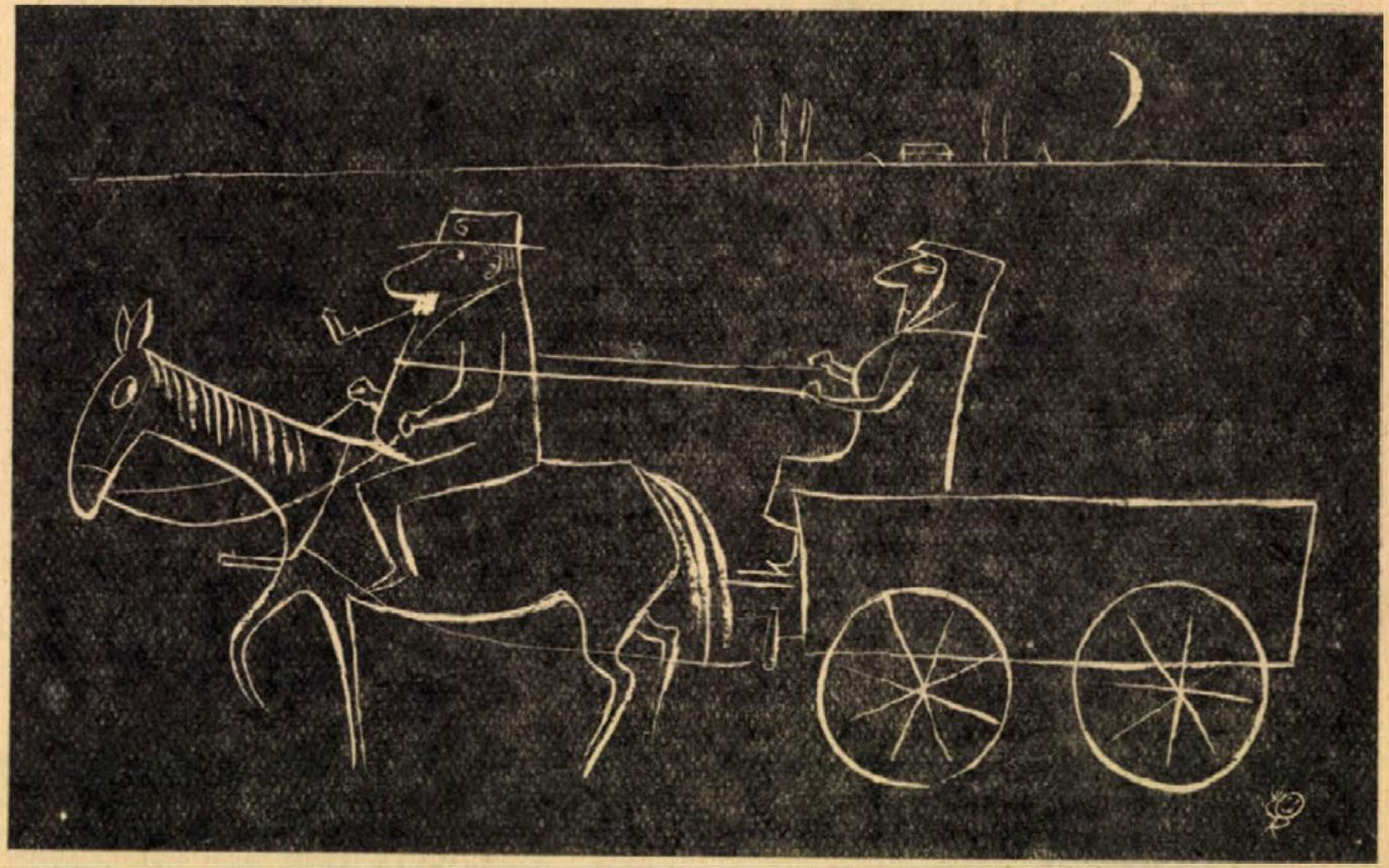

Pesti revük

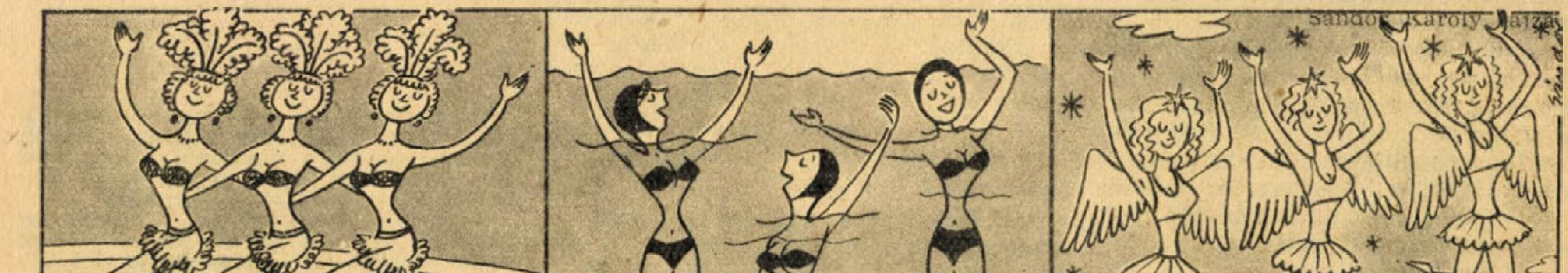

Sándor Károly rajza

Ez látható: jégrevü

Ez készül: vizirevü

Ez meg hátra van: légrevü

Új ember a vállalatnál

Szűr-Szabó József rajza

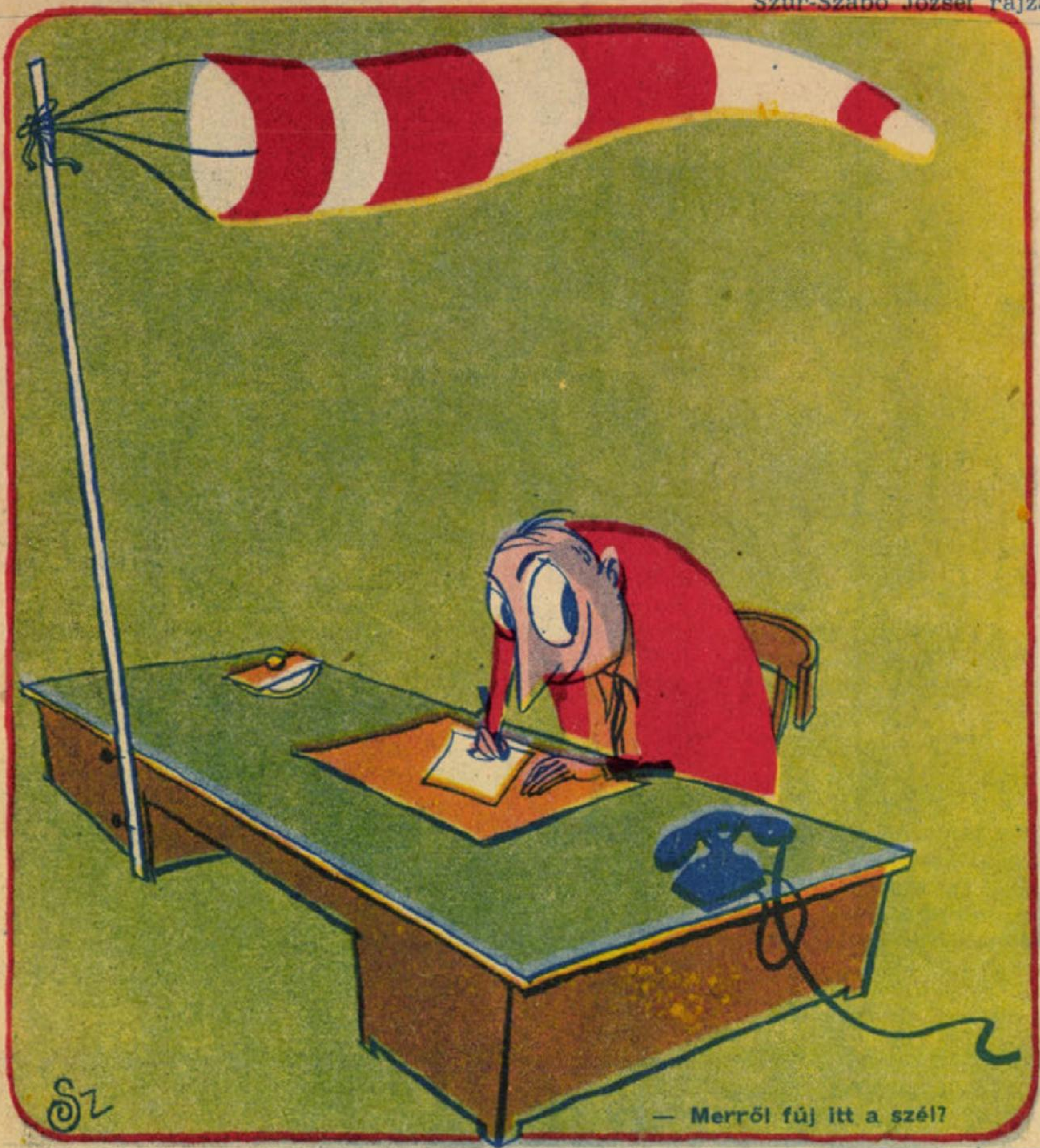

— Merről fúj itt a szél?

A balatoni fenegyerek

Az egyik balatoni üdülő ismerkedési estjén táncversenyt tartottak. A verseny három számból állott. Az első a homlokos volt.

— Jonathan-tánchoz felállni! — kiáltotta a kultúrfelelős és kiosztotta az almákat. A párok átkarolták egymást és homlokuk közé egy almát tettek. A feladat az volt, hogy az alma tánc közben se essen le. A táncosok teljes erővel egymáshoz nyomták homlokukat és fejükkel nagyobb agymunkát végeztek, mintha mindketten a Nobel-díj várományosaiként valami csodálatos találmányon törték volna a fejüket.

Egymás után potyogtak a földre az almák: nehéz tánc közben az ilyen homlokegyensúly.

Végül is a fenegyerek és partnere győzött. Utána ők nyerték meg a kanalast is. Ennek a táncnak koreográfiáját le se írjuk, elég annyi, hogy minden mozdulatot harsány nevetés kísér. Végül a fenegyerekék nyerték a topogóst is, és így a kitűzött jutalom, a torta őket illette.

A fenegyerek, egy hatvan év körüli, pirospozsgás, fiatalosan mozgó szövetkezeti főkönyvelő tust húzatott, a tortát elajándékozta és kijelentette, hogy most kivilágos virradatig fog táncolni. Ekkor már alig állt a lábán, de azért egymás után kétszer is ritkabúzázott. Szerencsére a kultúros zárórát kiáltott és így a fenegyerek nem esett össze.

A főkönyvelő másnap benevezett a kugliversenyre és megnyerte. Harmadnap második lett a zsákfutásban. Igaz, hogy a vacsoráról elmaradt, de mindenki azt hitte, hogy 17 éves táncpartnerének udvarol a holdfényben és csak szobatársa tudta, hogy borogatást rak a szívére.

A hétvégi asztalitenisz-versenyre azonban benevezett és az elődöntőbe került. A badacsonyi kiránduláson ő itta a legtöbb bort és végigdalolta a hajón az egész visszafelé vezető hajóutat. Vasárnap a lepényevés győztese lett és a spárgakugli második díját is elnyerte.

Jelentkezett a kövérek és soványak futballmeccsére is, de ezen már nem vehetett részt, mert a mentők a székesfehérvári kórházba vitték. Ott kéthetes szigorú pihenést rendeltek el számára. Vállalata levélben közölte vele, hogy betegségére és jó munkájára való tekintettel újabb tíznapos jutalom-üdülésben részesítik. Le is küldték neki a galyatetői beutalást.

A fenegyerek nagyon megörült a beutaló-lapnak, tollat, tintát kért és levelet írt az üdülő vezetőjének. Közölte vele, hogy milyen remek versenyek voltak a balatoni üdülőben és javasolta, hogy ott is rendezzék meg valamennyit.

— Természetesen én is indulok mindegyikben. Már készíthetik számomra a tortákat — írta magabiztosan — remélem, hogy addigra öszszeszedem magam . . .

Palásti László

Szergej Mihalkov:

A kertész és a virágok

A kertész egyszer így szólt bölcsen:
„Virágozzék minden virág!
Dúskáljon színben, illatokban
A szépségre szomjas világ!”

Hogy ezt hallotta, felujjongott
A kert sarkában a bogáncs:
„Új korszak hajnala virradt rám,
Nem érhet többé semmi gáncs!”

. . .Hogy tudhatná tüskés fejével,
Melybe a sors nem adott észt,
Hogy ki szereti a virágot,
Gyomot a kertész nem tenyészt.

(A moszkvai Krokodilból.)

A humor könyvéből

VIII. Henrik hatodszor akart megnősülni. Többek között a dán király testvérhúgát is megkérte. A leány sajátkezűleg írta meg a válaszlevelet: „Köszönöm számomra tervezett megtiszteltetését. Ha két fejem volna, a legnagyobb örömmel elfogadnám.”

Zangvill angol novellaíró egy napon Glasgow városában megállt egy szobor előtt, melynek nem volt felirata. Arra jön egy újságot áruló rikkancs. Zangvill megszólítja:

— Halló, fiú, veszek egy újságot, ha megmondod nekem, kit ábrázol ez a szobor.

— Burns Robertet — válaszolja a fiú és odanyújtja neki az újságot.

— Jól van — mondja Zangvill — megveszem összes lapjaidat, ha megmondod, mit tett Burns avégből, hogy a szobrot megérdemelje?

— Ostoba kérdés — felelte az újságos. — Hát mit tehetett volna? Meghalt.

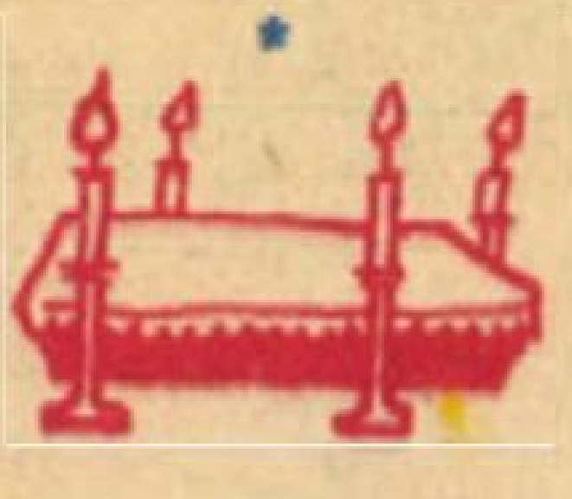

Jonathan Swift, a Gulliver szerzője szemtanúja volt egy utcai szerencsétlenségnek. Egy fiatal inasgyerek a száguldó lovak elé ugrott, hogy az utolsó pillanatban rántson vissza egy jólöltözött idős urat. Amikor az öregúr magához tért, elővette pénztárcáját és két pennyt „adományozott” megmentőjének. A fiú megvetően utasította vissza a „nagylelkű” alamizsnát, de Swift közbeszólt:

— Fogadd csak el nyugodtan, fiam. Ez az úr bizonyára maga tudja legjobban, mennyit ér ő.

1
PENNY
1
PENNY

Somerset Maugham írja önéletrajzában, hogy egy jellemfejlesztő műben hasznos tanácsra bukkant: „Tégy minden áldott nap legalább két olyan dolgot, amit nem szívesen csinálsz.”

— Meg is fogadtam ezt a remek tanácsot s azóta is mindennap szakadatlanul gyakorlom — mondta az író.

— Ez csakugyan kemény jellemerőre vall — jegyzte meg valaki. — És mi az a két kellemetlen teendője?

A népszerű író készséggel adott választ:

— Mindennap fölkelek és mindennap lefekszem.

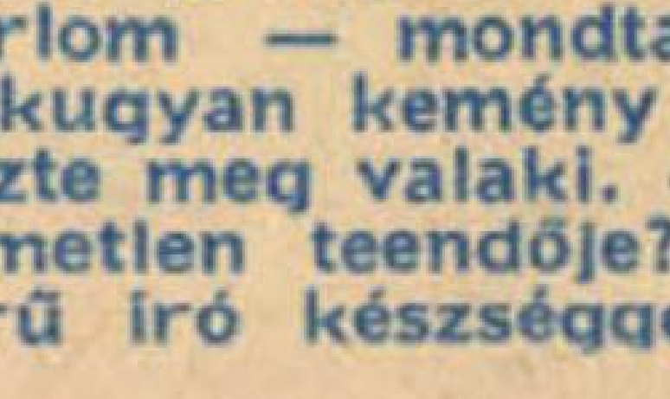

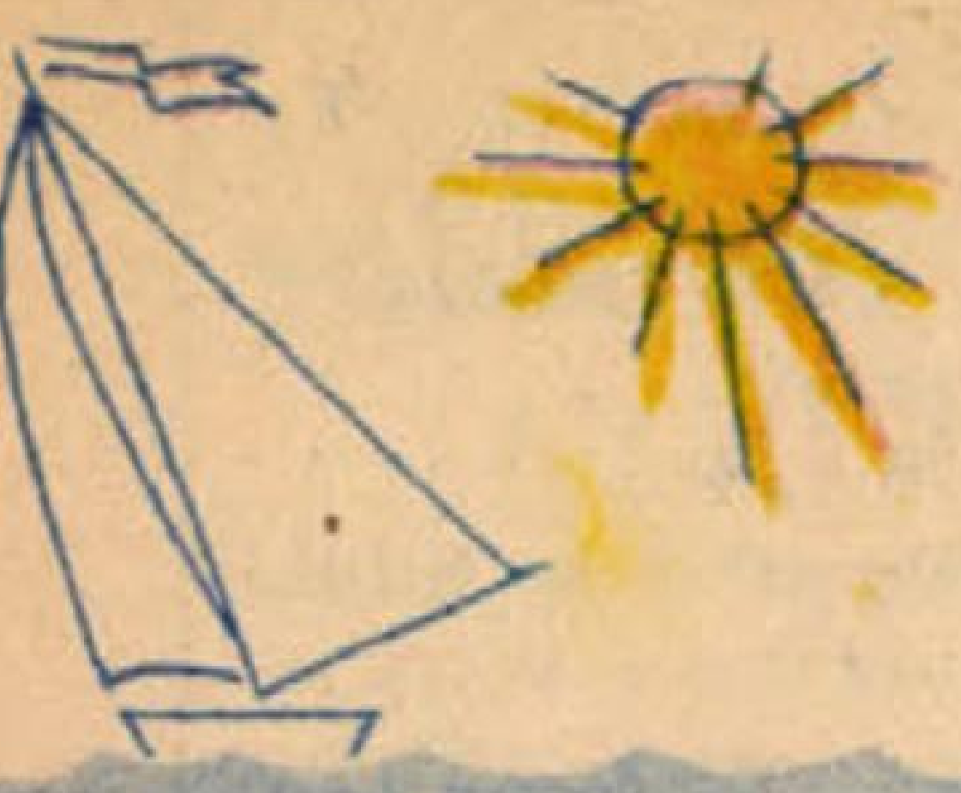

Balatoni körséta

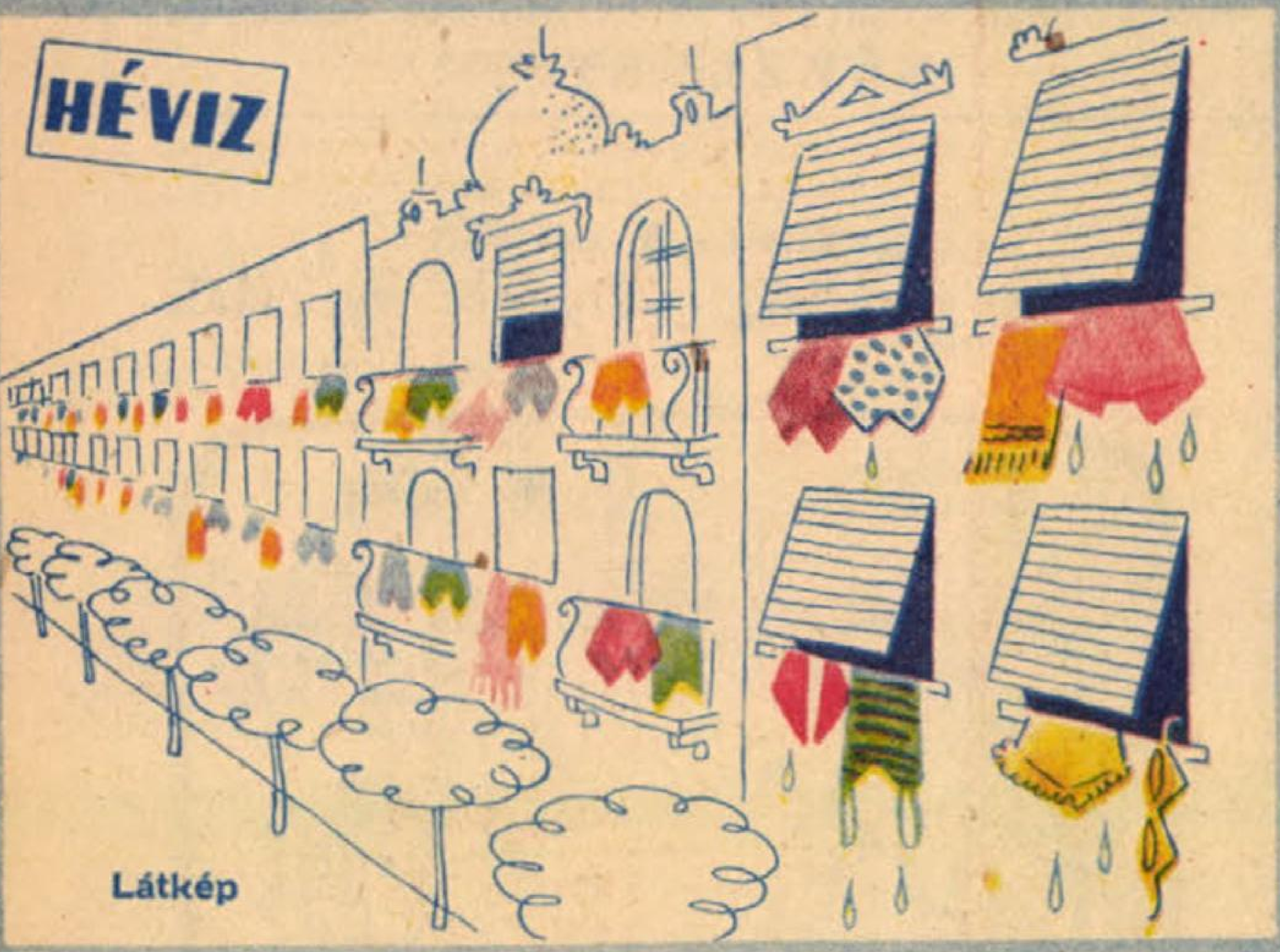

Látkép

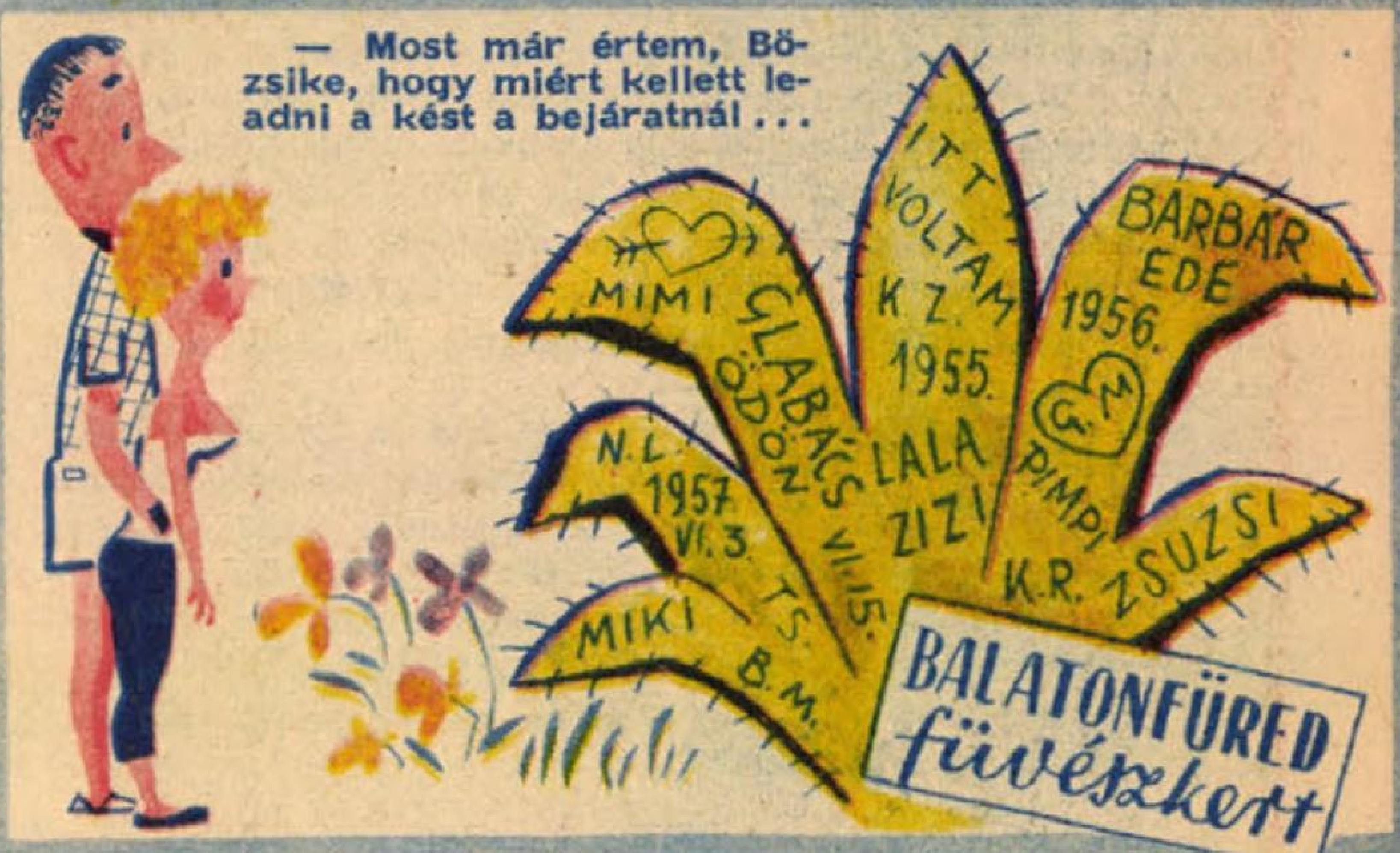
ITT VOLTAM K.Z. 1955.
MIMI
GLABÁCS ÖDÖN VI.15.
N.L. 1957. VI.3.
MIKI
TS. B.M.
LALA
ZIZI
BARBÁR EDE 1956.
G. M.
PIMPI
K.R. ZSUZSI
BALATONFÜRED
füvészkert

— Most már értem, Bözsike, hogy miért kellett leadni a kést a bejáratnál ...

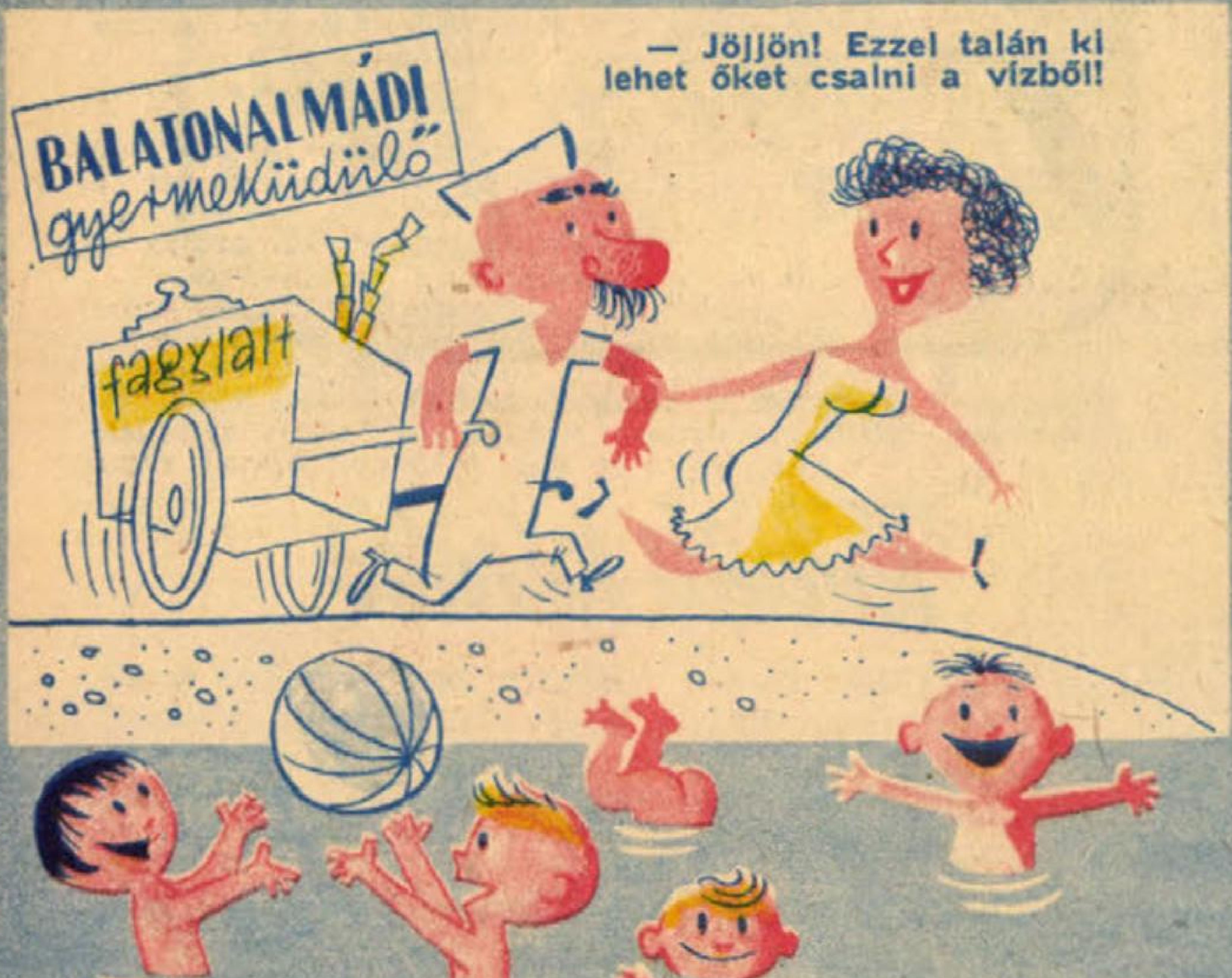
BALATONALMÁDI
gyermeküdülő
fagylalt

— Jöjjön! Ezzel talán ki lehet őket csalni a vízből!

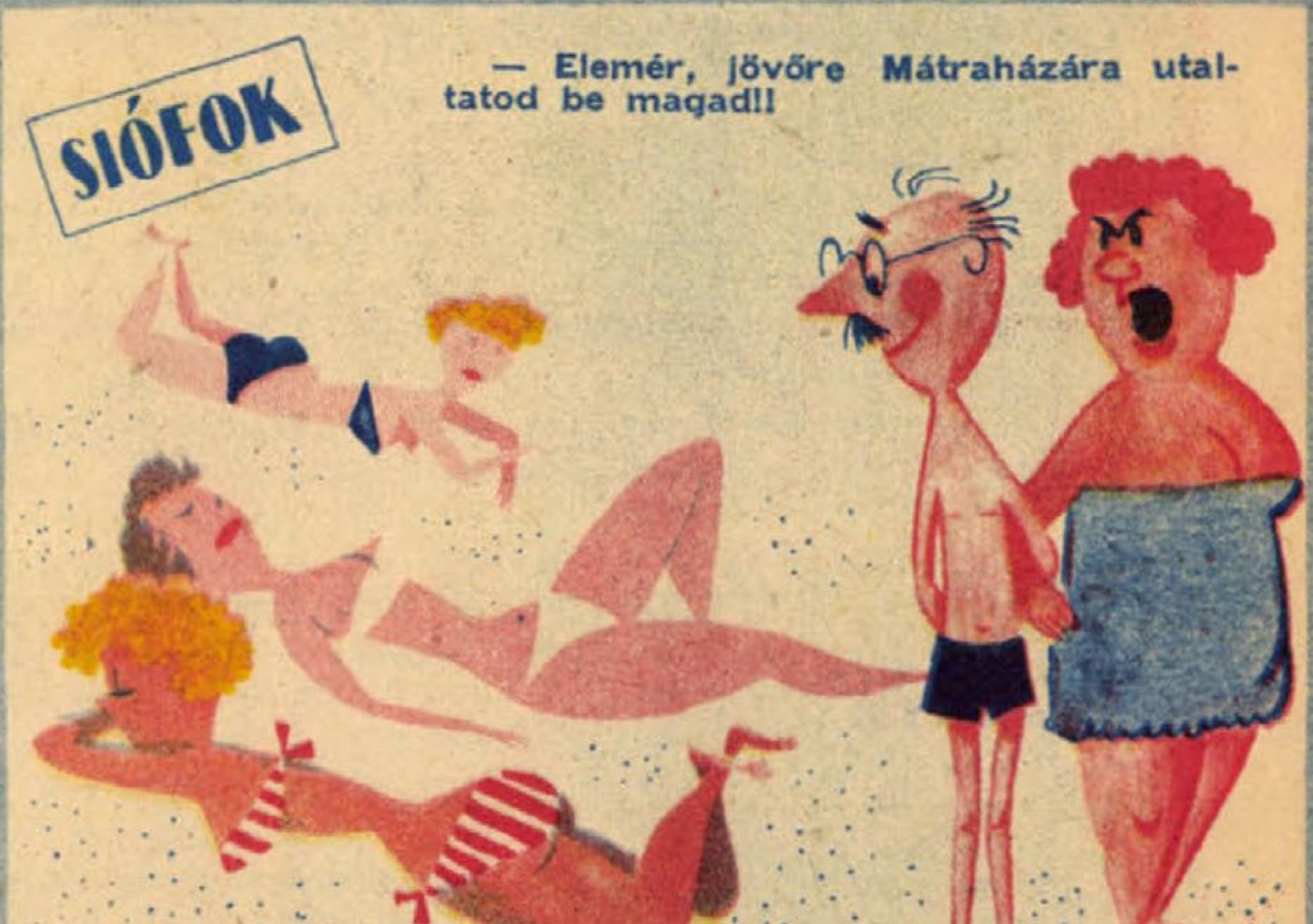

— Elemér, jövőre Mátraházára utaltatod be magad!!

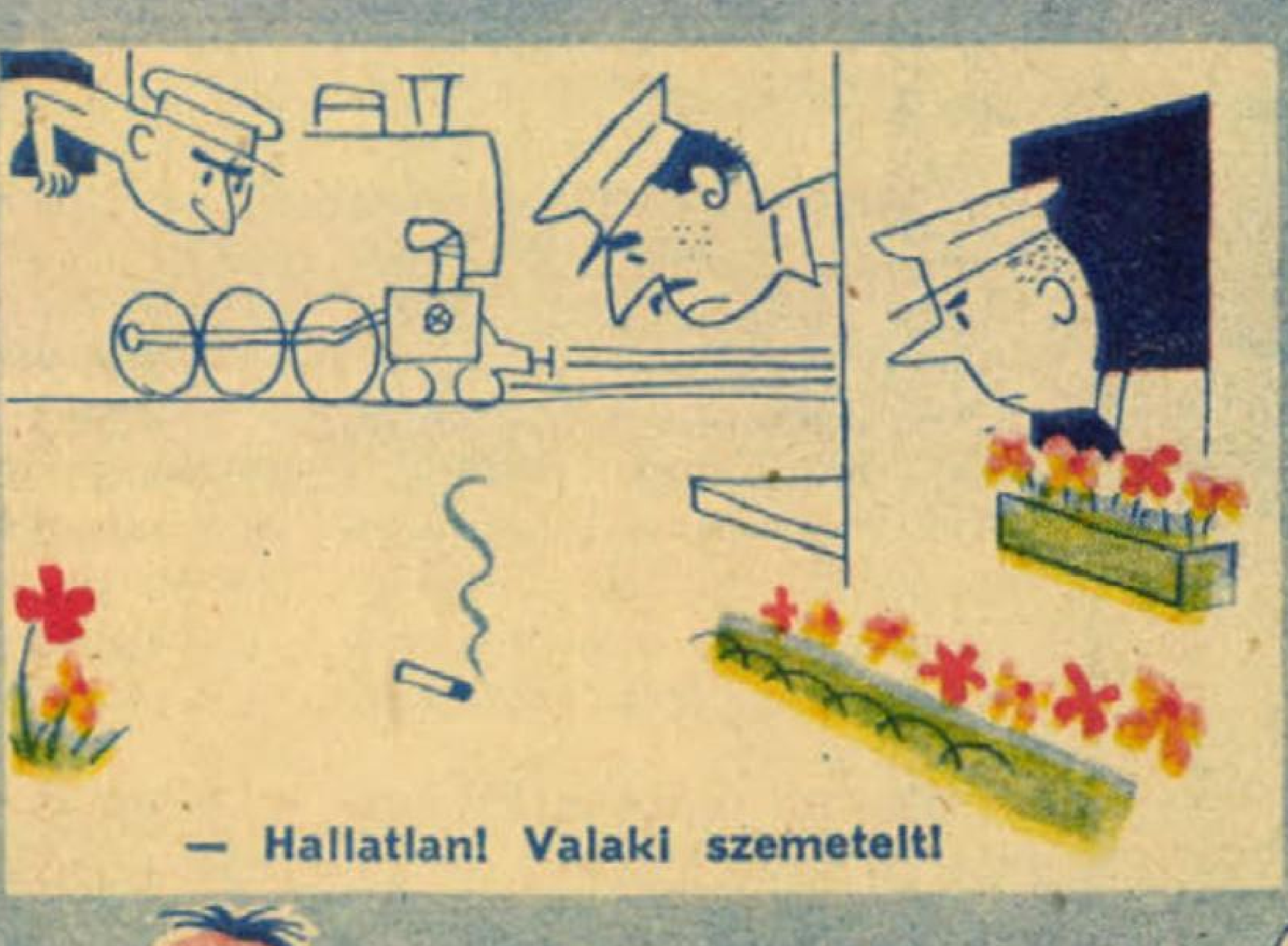

— Hallatlan! Valaki szemetelt!

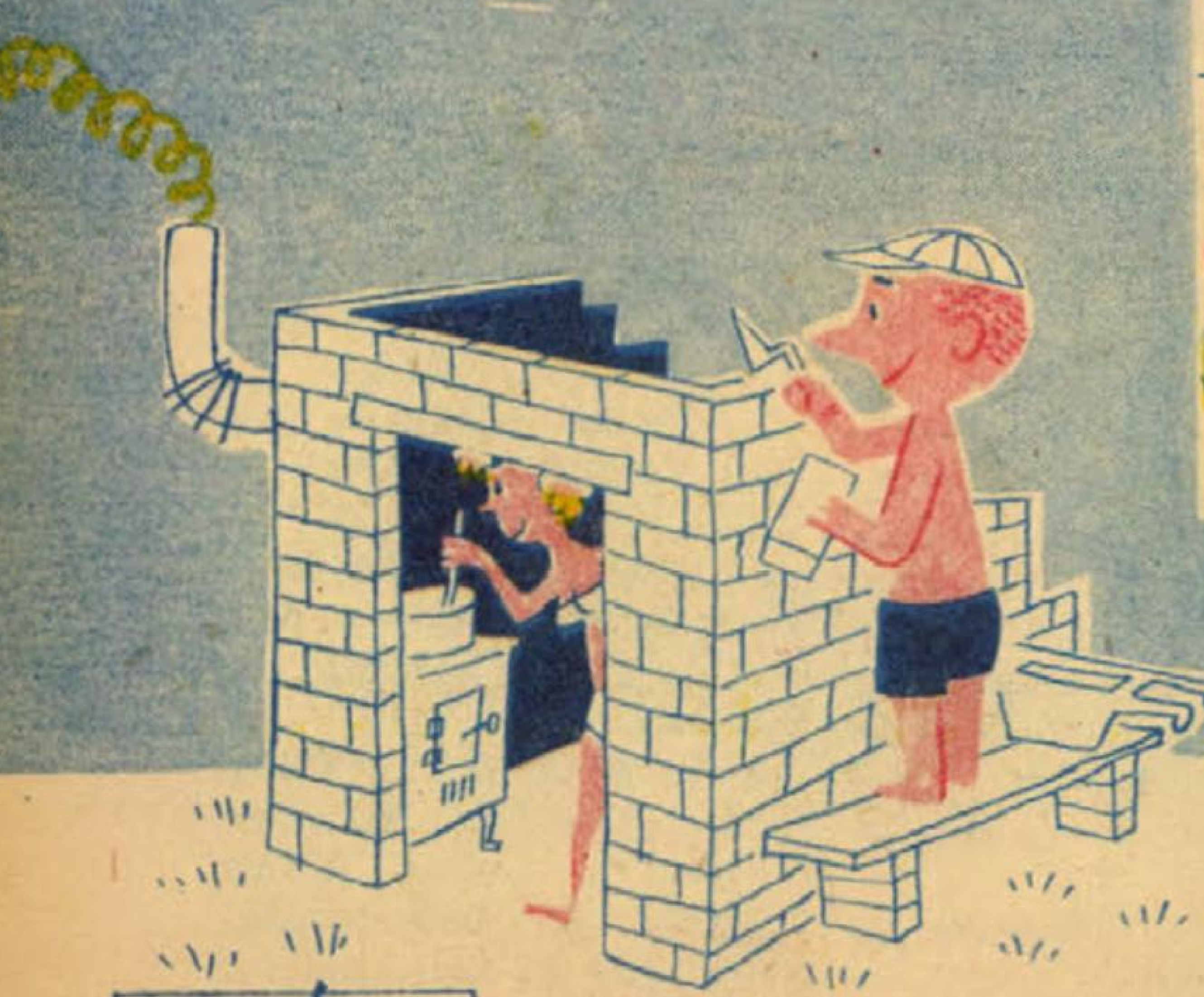

A maszek üdülő

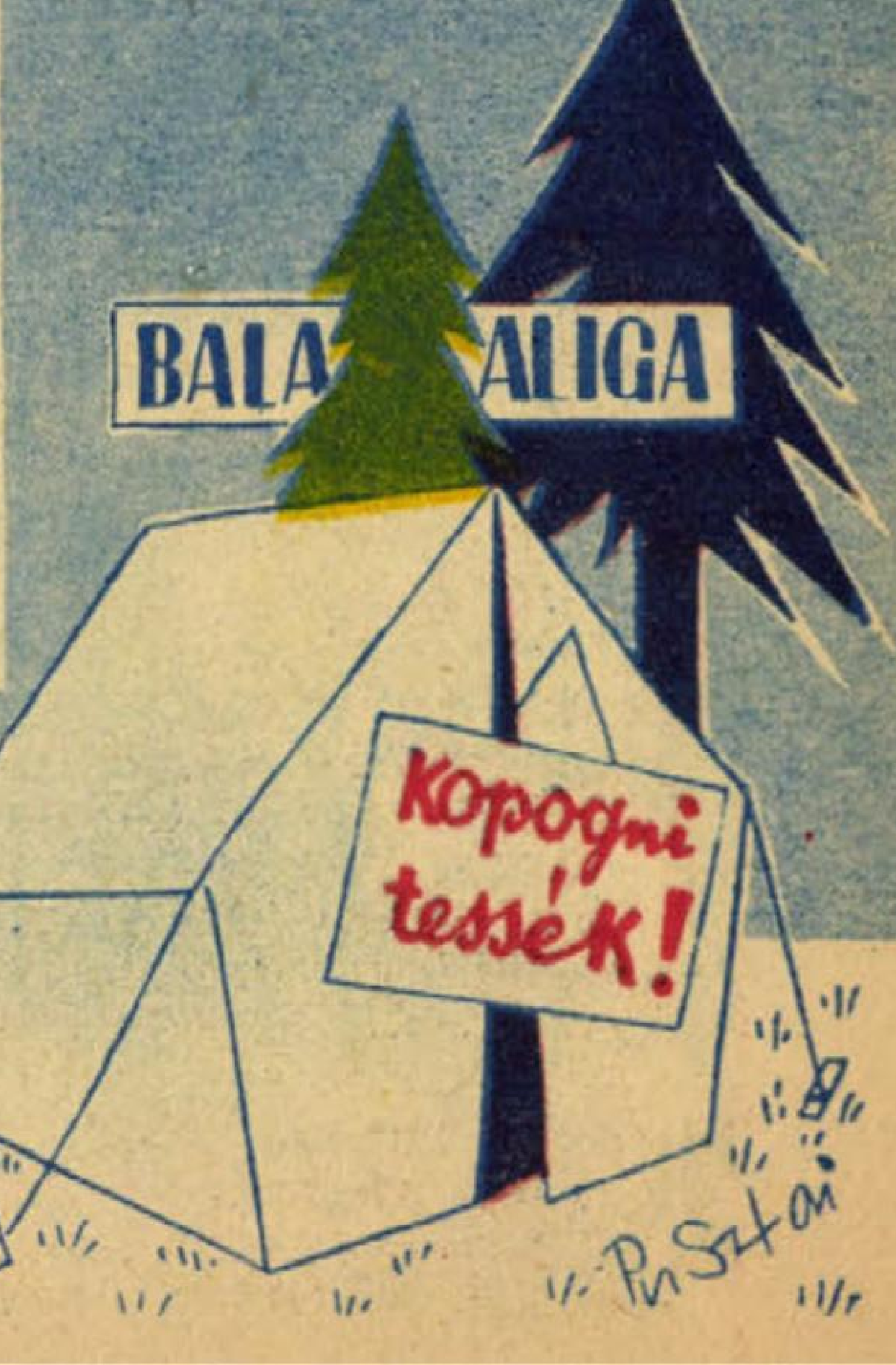
BALA
ALIGA
Kopogni tessék!
Pusztai

Le a bürokráciával!

JÓ DOLOG

a céljutalom, okos ember volt, aki kitalálta. Fokozott gondosságra, maximális figyelemre serkenti a dolgozókat, s ez kivált olyan esetekben bizonyul eredményesnek, amikor sok türelmet igénylő, aprólékos, időt emésztő munkáról van szó. A Corvina Kiadó például 109 művészi grafikát óhajtott reprodukáltatni a Kossuth Nyomda és Offset Nyomda üzemében. S hogy a reprodukciók hívek legyenek a Szépművészeti Múzeumban őrzött eredeti rajzokhoz, a két nyomda dolgozóinak céljutalmat ígért. Nosza, a dolgozók nekiláttak, és még gondosabban, még szebben elvégezték a munkát. A céljutalom megtette hatását, a reprodukciókat hazai és külföldi lapok egyaránt megdicsérték. Ez már januárban történt.

És mi lett a céljutalommal? Azt biz a Corvina máig sem fizette ki. Állítólag nincs rá kerete, mások szerint a felettes hatóság a céljutalom kifizetését nem engedélyezte. A nyomdászok most két dolgon tűnődnek:

1. Nem érdemelnének-e céljutalmat azok, akik a felettes hatóságtól a jóváhagyást kisürgetik, és

2. Rendjén van-e az, ha pénzre nincs, csak ígéretre van kerete a Corvinának?

„Ménkű" vágjon a Villámba!

Az elmúlt héten a bölcskei „Petőfi" termelőszövetkezet részére húsz darab „Villám" kaszakövet vásároltam a paksi földművesszövetkezet mezőgazdasági boltjában. Hazaérve szétosztottam a tagság között, hogy a másnapra tervezett lucernavágásnál már ezekkel a »Villám«-kövekkel fenjék a kaszát. Igen ám, de ezek a karcsú kaszakövek mindjárt másnap bebizonyították, hogy sok mindenre alkalmasak, csak kaszaélesítésre nem. Alig jártunk ugyanis a lucernatábla negyedén, mikor a mindig vidám kedvű Szigeti koma elkurjantja magát, hogy „Hol van a „Villám"-kövem?!" Odasomfordálunk, nézzük a tartótokot és látjuk ám csodálkozva, hogy a tegnap még szilárd „Villám" úgy elolvadt a vízben, mint a napon felejtett vaj. Így volt ez a többi kővel is, mert rövid félóra múlva valamennyien „Villám" nélkül maradtunk. A még szárazon maradt tartalékról megállapítottuk, hogy ezeket a „Villám" névre hallgató „kenő"-köveket a Fővárosi Művészi Kézműves Vállalatnak köszönhetik a mezőgazdasági dolgozók.

Badics Sándor
Bölcske, Petőfi MTSZ

Jöjjön üdülni a mátraszentimrei

Vadvirág Üdülőbe

ÚJJÁALAKÍTVA!

De hozzon magával nagyon kicsi bútorokat, mert az üdülő átalakítása során olyan kicsire méretezték az ajtókat és az ablakokat, hogy a megrendelt bútorok nem fértek be.

Így tehát most egy ideig:

Szobák bútor nélkül — Bútorok szoba nélkül

BÉRELHETŐK!

Ugyanazt a mintát többféle minőségű anyagra nyomják

Sándor Károly rajza

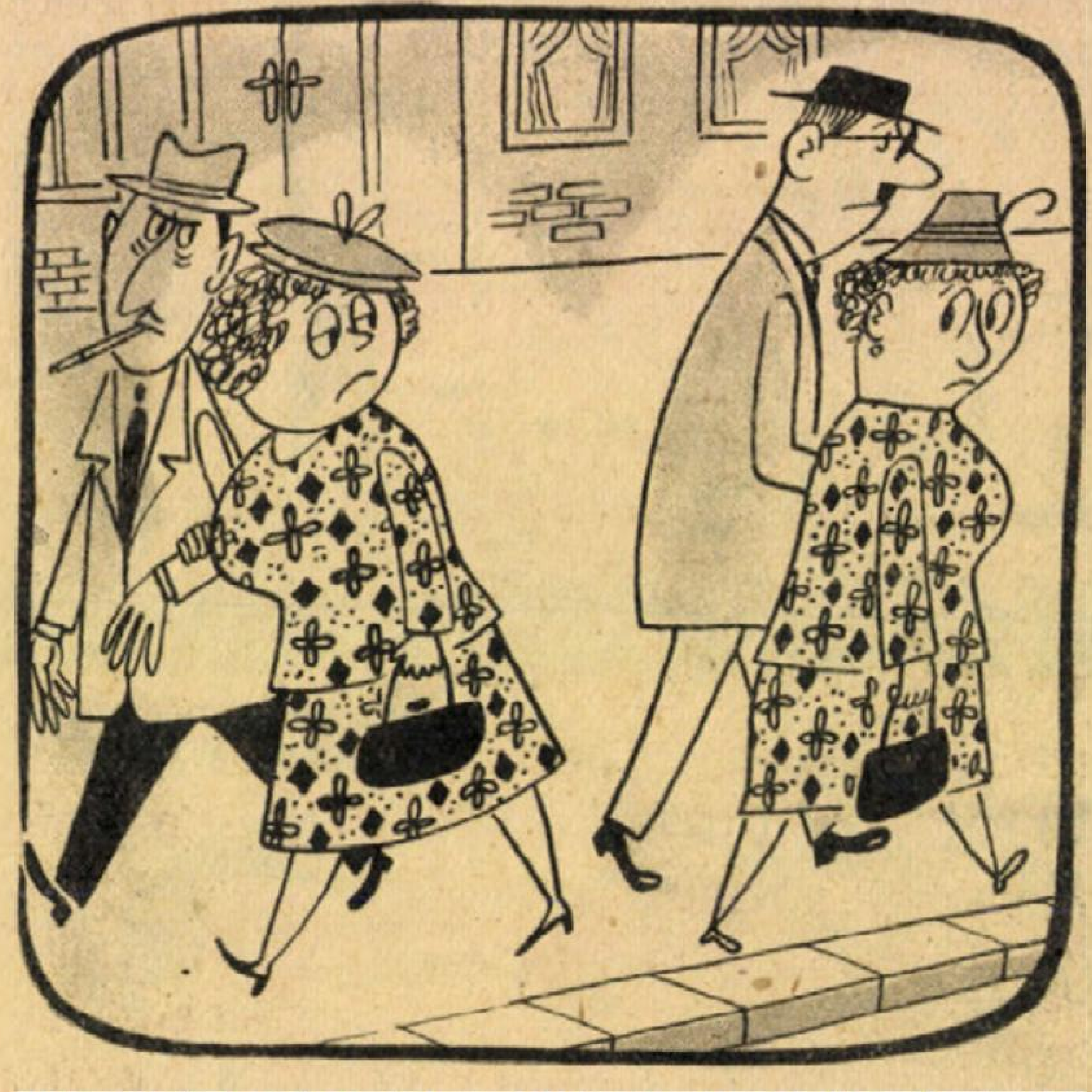

— Mariskám! tűzd fel a blokkot, hadd lássák, hogy mi a drágábbikat vettük...

Találós kérdés

Ha a FEDOSZ Lenin körút 54. szám alatti fiókja 1957. február 13-án két kombiné elkészítését 1957. április 13-ára vállalja, készen van-e a két kombiné 1957. június 13-ára?

A megfejtőknek a FEDOSZ újabb terminust ad.

Szerkesztői üzenetek

Földművesszövetkezeti Italbolt, Kecel. Értesültünk róla, hogy a minőségi ellenőrzés során önöknél húszezer forint értékű italt kellett megsemmisíteni, mert a boltvezető *szennyes* vízzel hígította a pálinkát. Micsoda dolog ez? Ha már hamisítunk, öntsünk tiszta vizet a pálinkába!

S. Béláné, Budapest. Valóban jó dolog, hogy lehet vetőkártyát kapni. Most már kivetheti kártyán, hogy mikor lehet majd más hiánycikket is beszerezni. Olvassa csak el a következő üzenetet:

T. Sándor, Szállítóberendezések Gyára. Joggal keseredik el, hogy nem tudja megjavítani kerékpárgumiját, mert nem lehet gumiragasztót kapni. Vigasztalja az előző üzenet: van már vetőkártya!

Első személyben — de majdnem közügy

Valamelyik reggel felhívott a filmgyárból egy fejes. Nem nagy fejes, olyan középszerű.

— Önök Békeffi Istvánnal írtak egy filmet a háború előtt, „Kölcsönkért kastély" címmel. Ebből átvennénk egy ötperces jelenetet. Fizetünk érte 1600 forintot.

Mielőtt felocsúdtam volna, hozzátette:

— Szóval, ön kap nyolcszázat. Rendben van?

A nyolcszáz még szebben hangzott, még reálisabban. Mind az írói önbecsülés, mind az üzleti okosság tartózkodó válaszokat súg ilyenkor. Jól tudom, azt kellett volna felelni, hogy „hát kérem, majd megbeszélem az ügyvédemmel...", esetleg vidáman: „...hát azért aludjunk rá egyet... „esetleg nyersen: „...kevésnek találom..."

— Rendben van.

— Akkor elküldöm a megállapodást, tessék aláírni és visszaküldeni. Jó napot.

Pár nap múlva megérkezett a megállapodás, aláírtam, visszaküldtem és vártam. A pénz nem érkezett. Jól ismerem a pénzt, pontatlanabb, mint egy elkényeztetett szépasszony, mindig várat magára. Vártam. De aztán meguntam az ácsorgást és felhívtam a középszerű fejest.

— Mi van a nyolcszázzal?

— Ja? — kérdezte és máris válaszolt.

— Nem veszünk ki a filmből jelenetet. Úgy ahogy van, az egész filmet játsszuk a régi filmek sorozatában.

Ez már komoly szerencse. Hiszen ha öt perces jelenetért 1600 forintot ajánlottak fel kettőnknek, akkor a másfélórásért... Gyorsan szoroztam magamban. De mielőtt eredményhirdetésre került volna a sor, a fejes megszólalt:

— Persze ezért nem fizetünk semmit az íróknak.

Azt hittem, viccel, de aztán eszembe jutott, hogy ilyen középszerű beosztásban már nem szoktak tréfálkozni.

Nem is tréfált. A filmet sokáig játszották, jól ment, magam is sorban álltam jegyért. És betartották, amit ígértek: nem fizettek egy vasat se.

Stella Adorján

Erich Kästner:

SZÍVEM A TÜKÖRBEN

Az orvos alapos volt nagyon.
Felfirkált holmi jelt.
S szólt szigorúan: „Átvilágítom"
és máris elcipelt.

Felállították a jéghideg
vasak közt valahol.
A kínzókamra sötét, rideg
volt, mint egy juhakol.

A röntgen zúgott egy keveset.
Az ernyőn kigyúlt a fény.
S a doktor tűnődve belesett
mellhártyám szövetén.

Az orvos a röntgenkép piktora.
Én feszengtem az üveg alatt.
Ő szorgosan rajzolta, mint mondta, a
diagramm-vonalamat.

S egy tükröt hozott nagy ünnepi
gesztussal, mondván: „E kép
a tükörben önnel megismerteti
gyökérszerkezetét."

S láttam, míg mindent mutogatott,
hogy működnek a zsigerek.
Láttam bordámból egy jó tucatot,
s a rekeszizomüzemet.

És bordáim közt egy vad kobold,
egy különös árny dobolt.
A szívem volt. Úgy vonagolt,
mint egy lüktető tintafolt.

Állottam, mint ki kővé meredt.
Mint kit lesújt a bárd.
Ez hát a szívem, amit neked
adtam, ó Hildegard?

A történtekre fátyolt vetek,
s kolostorba vonulok.
Ki szívét tükörben nem látta még,
annak ez buta dolog.

Felejts el gyorsan, gyermekem,
márcsak ez volna jó.
Ilyen szív, mint az enyém, nem
ajándéknak való.

(Békés István fordítása)

Így is lehet

Gerő Sándor rajza

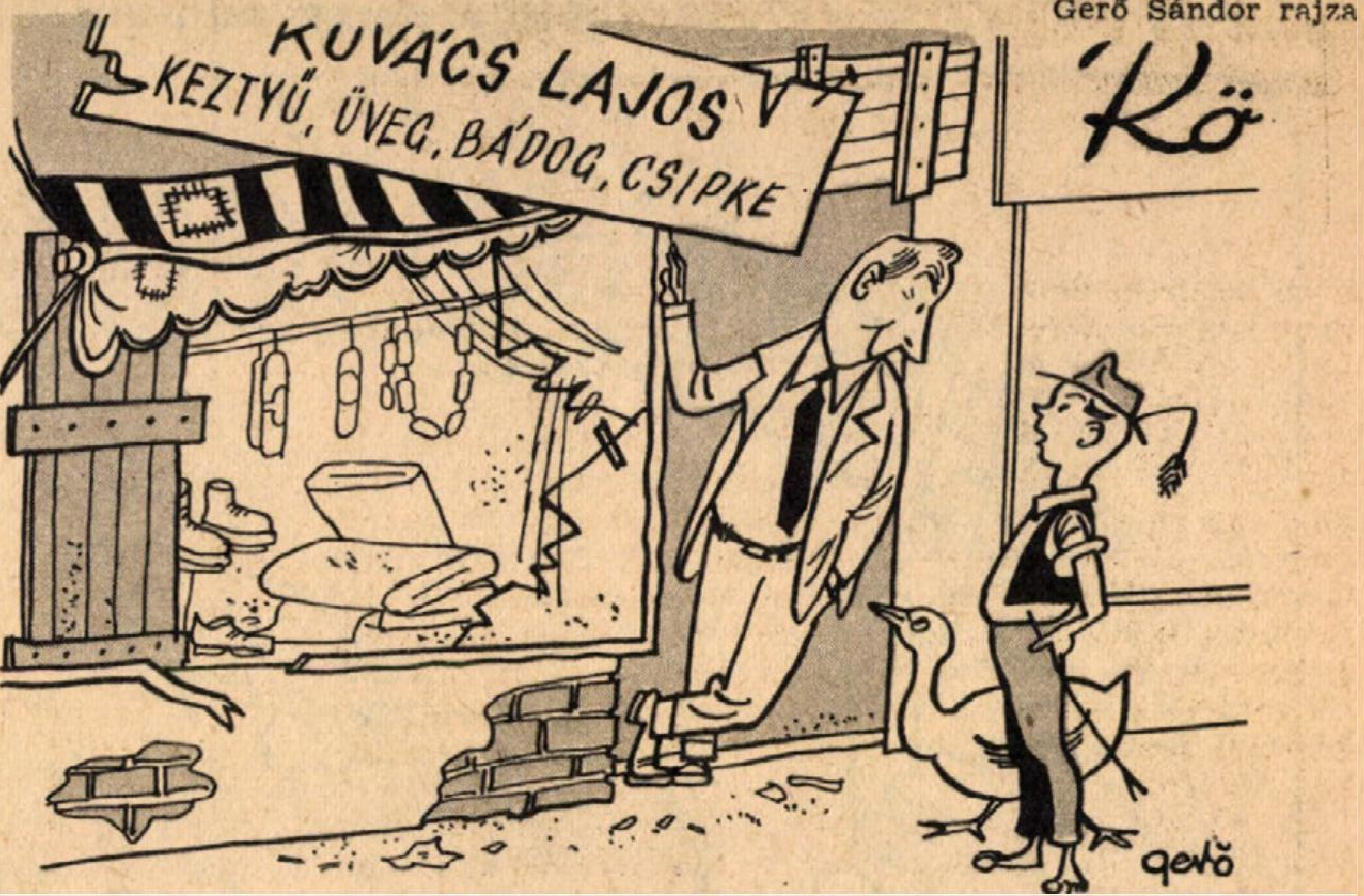

— Mondja, kedves maszek kartárs, maga nem vesz részt a „Tiszta Budapestért" mozgalomban?

— Nem. Én a „Tiszta Haszonért" mozgalomban veszek részt!

Ebadták a strandon

Toncz Tibor rajza

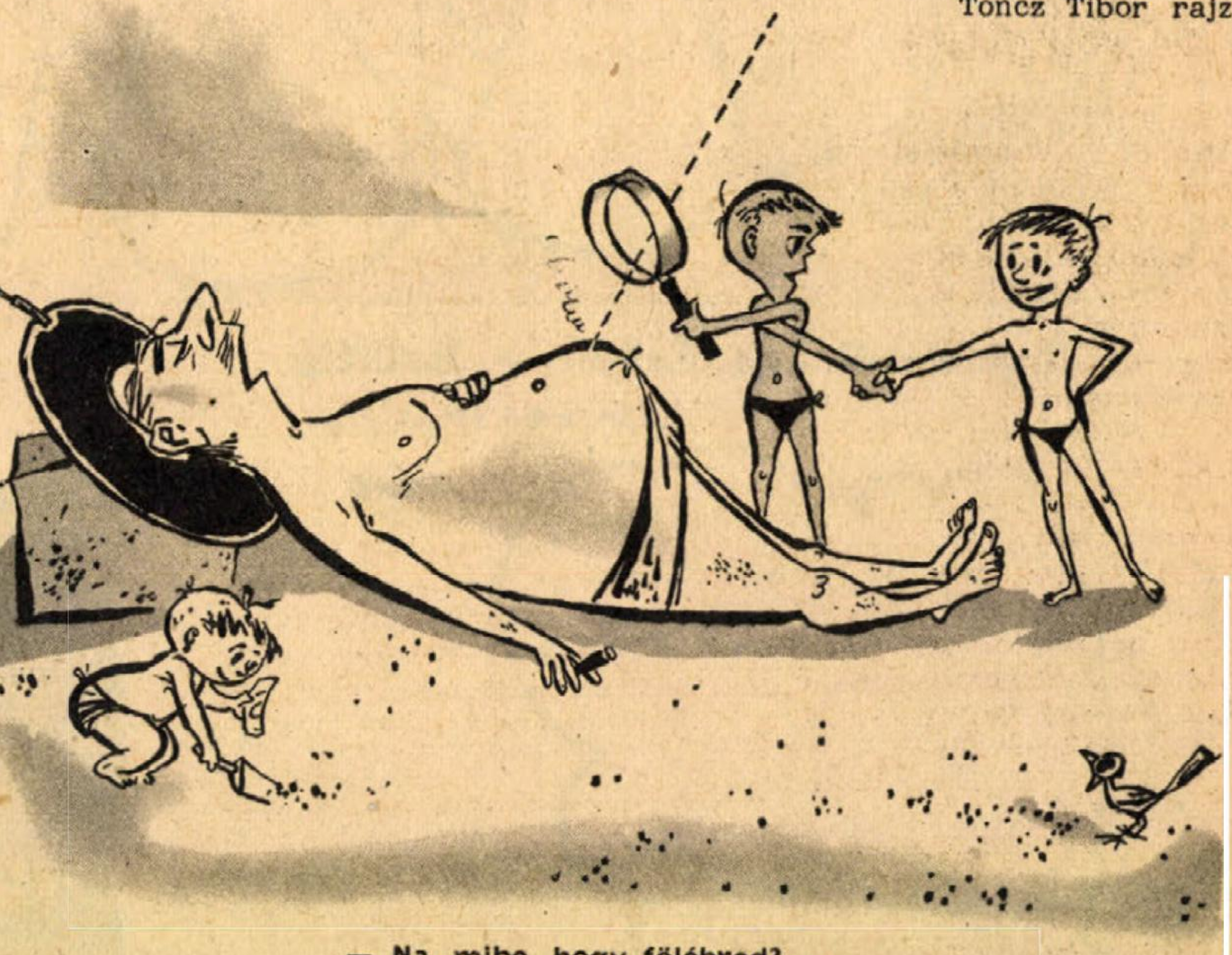

— Na, mibe, hogy fölébred? . . .

ESÉLY

Sorban álltam a lottóláda előtt. Nagy örömmel állapítottam meg, hogy egy régi barátom gyömöszöli be előttem a varázs-cédulát.

— Elemér! — kiáltottam — nem is mutattad, hogyan fest egy ötös találat!

Itt a lottóbolt előtt kötelező a vicc, illetve évődés. Három perc alatt hatszor hangzott el különböző nyereményvadászok ajkáról.

Elemér komolyan válaszolt:

— Nézd, itt mindenki ötösről álmodik, legrosszabb esetben négyesről. Arra építik a légvárakat. Nekem különleges ábrándom van: egy találatot szeretnék . . .

— Egy találatra vágyol?

— Arra.

Megilletődötten néztem a világ legszerényebb emberére. Ő folytatta:

— Egy találattal akarok vagyont és hírnevet szerezni . . .

Bárgyún nézhettem rá, mert hosszabb magyarázatba kezdett:

— Nem mondom, lehet pénzt szerezni ötös találattal is, de a hírnévhez kevés. Jönnek új húzások, elfelejtik a szerencsés nyerő nevét. Az én képzeletem magasabbra szárnyal. A jövő heti húzáson senkinek se legyen öt találata, nem akad négyes, sem hármas, de még kettes se. Tovább megyek: egyes találatra is egyetlenegy szelvényen bukkannak, az enyémen. Ne csodálkozz, ez papíron előfordulhat és miért ne fordulhatna elő a valóságban is? Tehát az egy találatra kapom a négy osztály összesített díját, 4—5 millió forintot.

Sóhajtott:

— Sajnos levonnak belőle húsz százalékot.

Rárivalltam:

— Ember, hogyan lehetséges, hogy annyi millió szelvény között senkinek se legyen egyetlen találata sem . . .?

Méltatlankodva válaszolt:

— Miért ne volna lehetséges? Én már hetek óta játszom és még sohasem volt találatom. Egy se.

(s.)

Túlméretezett adminisztráció

Réber László rajza

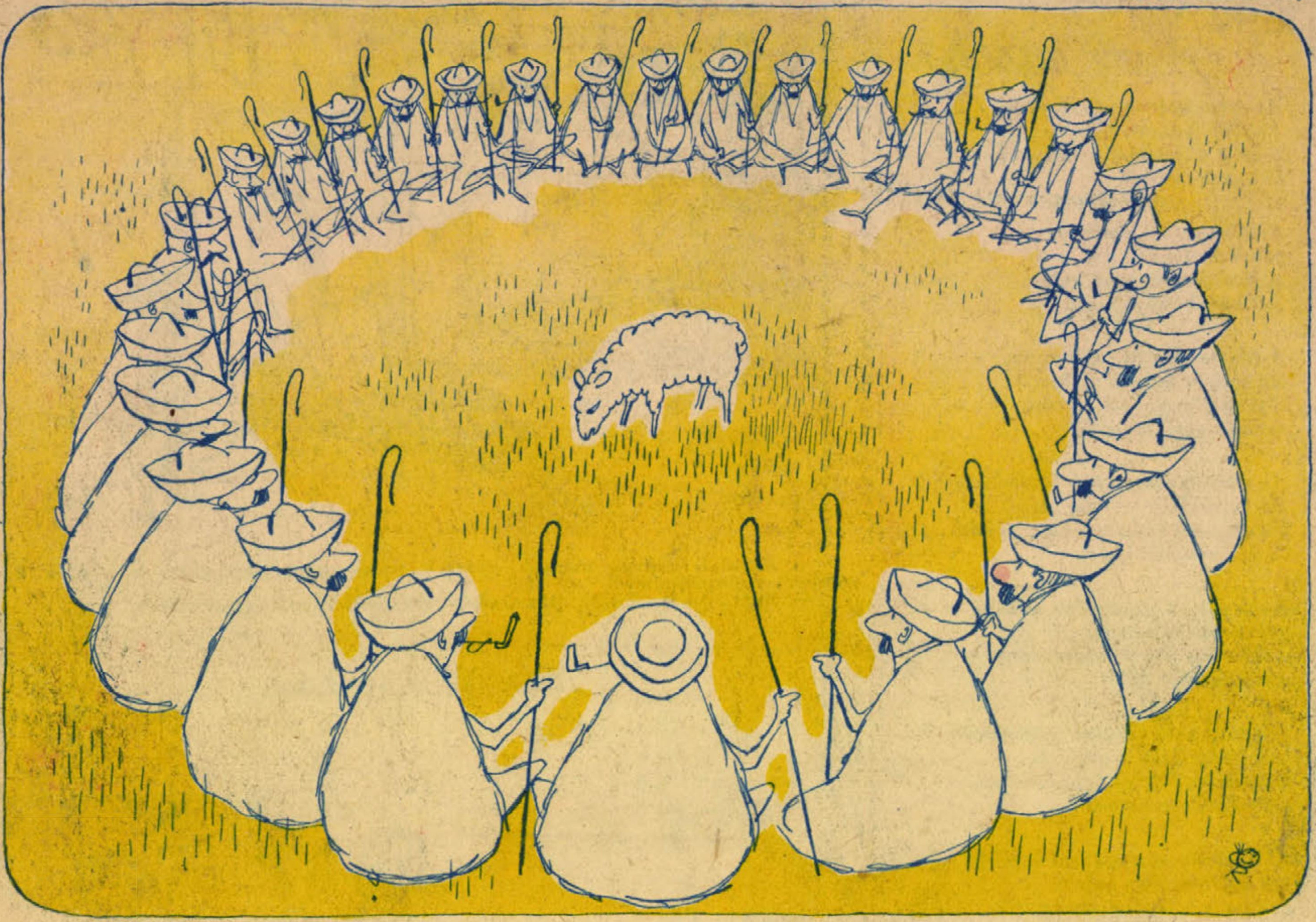

A fügefalevél útja Évától — Évikéig

Szűr-Szabó József rajza

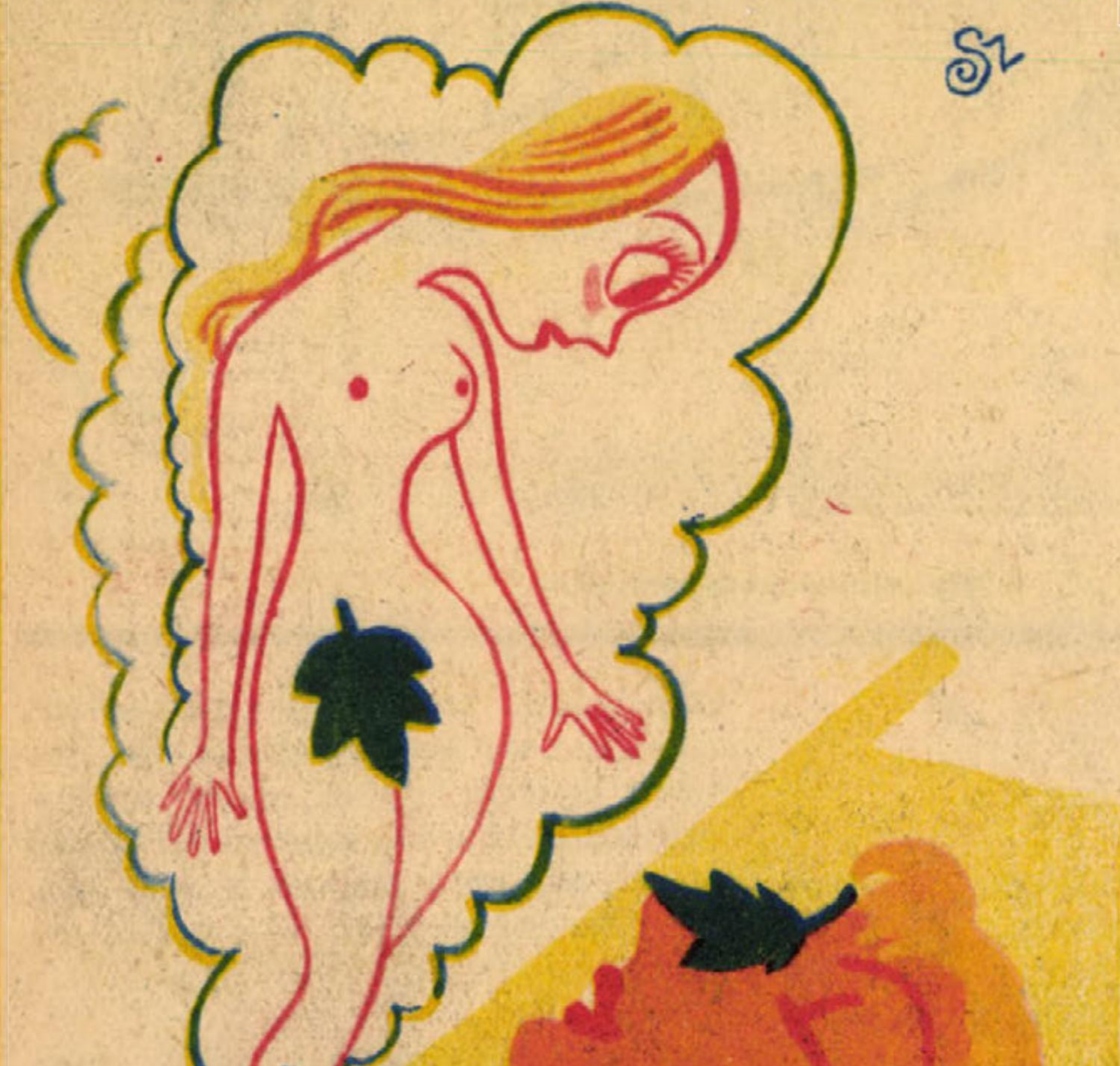

Vágyakozás

Hegedűs István rajza

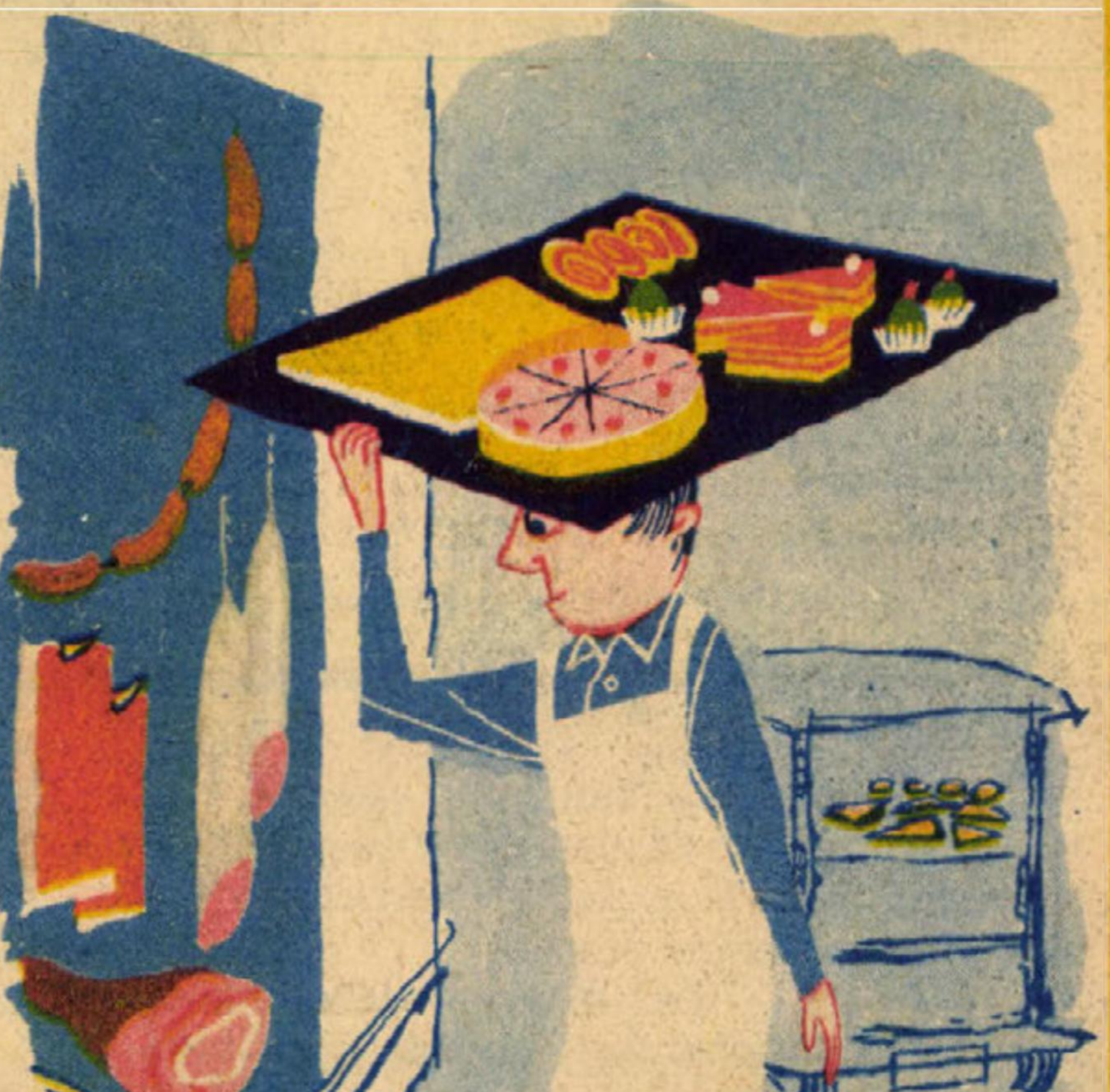

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.